

D 23

Friss Hús

P Dányi Gabriella

D 23

P Dányi Gabriella

Friss Hús

A könyv az International Humanitarian Federation
(Nemzetközi Humanitárius Szövetség) támogatásával jelent meg!
A kötet a szervezethez tartozó Magyar Összművészeti
Műhely által ajánlott kiadvány!

Lektorálta Dudás László

Nyomdai kivitelezés:
Dream Vision 47 | www.dv47.hu

ISBN 978-615-01-7386-3

Friss Hús

P Dányi Gabriella

TARTALOM

1. Keringő	9.
2. Bió-Dió	67.
3. Pad 2	79.
4. Friss Hús	91.
5. Kecske Kaland	121.
6. Margittá lenni	131.
7. Rongy	191.

AJÁNLO

A könyv szerzője gazdag életművet tudhat maga mögött. Több műfajban alkotó, akinek munkái antológiákban, irodalmi folyóiratokban is megjelennek. Prózával és verssel egyaránt gyakran jelentkezik. Nagy érdeklődés mellett zajlottak le sikeres író-olvasó találkozói az ország különböző pontjain. Sokoldalú tehetségét bizonyítja, hogy jelentős, nagy visszhangot kiváltó festménykiállításai is voltak, valamint több kötetet illusztrált.

Életműdíjas költő, nívódíjas író, festő.

Az alkotó sokrétűen közelít meg társadalmi problémákat, különleges eseményeket, napi örömöket, gondokat. A történetek pozitív kicsengésűek. A novellákban ott a humor, a segítőkészség, a jobbító szándék, a céltudatosság, mint életünk fontos formálói. Sokszor található olyan fordulat, ami mutatja, hogy az életben a véletlennek fontos szerepe van.

Ugyanakkor taglalja, hogy az egyén mennyire sokat tehet sorsa alakításáért.

Ezek a művek arra biztatnak, hogy pozitívan fogjuk fel a problémákat. Az élet derűs oldala pedig nagyszerű pillanatokat, érdekes szituációkat hozhat. Sokszor kell megoldani

váratlan helyzeteket, ami szintén hatással van életünkre, ugyanakkor általa építkezünk, tovább gondoljuk dolgainkat. A súlyosabb fajsúlyú kérdések pedig rávilágítanak az élet bonyolult, változatos, egyedi voltára.

Nagy szükség van arra, hogy ilyen lényeglátó művek szülessenek, amelyek arra biztatnak, hogy minél boldogabbak, minél elégedettebbek legyünk. Az élet által kínált lehetőségeket pedig meg kell ragadni, derül ki a művekből.

Mindenki meríthet a novellákból, mert nagyon aktuális témákat feszeget. Érezni rajtuk, hogy a szerző nagy tapasztalat birtokában formál olyan történeteket, amelyek újdonságértékkel bírnak, de érezhető egyfajta nevelő szándék. A lendületes párbeszéd, az események sodra, a váratlan fordulatok olyan sajátos élethelyzeteket villantanak fel, amelyek mai világunk lényeges kérdéseire reflektálnak.

A szeretet, az öröm eleve jelen van, de a nehéz sors, az egyéni szabadság, a mindennapi küzdés is sokatmondó a művekben.

A társadalmi kérdések elgondolkodtatók. A rohanó mindennapok különleges helyzeteket idéznek elő. Ezek is jól érzékelhetők a novellákban.

Nagyon hangulatos, roppant meggyőző írásműveket olvashatunk. A mai intenzív életet tükröző világunkban ezek a művek nagyszerű kikapcsolódást, feltöltődést adnak, számos kérdésen elgondolkodtatnak.

Szívből ajánlom a kedves Olvasónak!

A KERINGŐ

Lassan egy hónapja majdnem minden nap beszélgettek, egyre többször és hosszabban. Személyesen még csak egyszer találkoztak, véletlenül, futólag, az áruház parkolójában, ahol Hilda dolgozott. Az interneten egy bugyuta játék kapcsán váltottak először pár mondatot, később már direkt keresték egymást, majd a játék már nem is számított, csak a kedves ismeretlen jelenléte. Nem igazán tudta egyikük sem, mitől olyan vonzó a másik. Még fotót sem váltottak, és regisztrációs beceneven szólították egymást, mégis hamar megtalálták a közös hangot. Arc és név nélkül, ki tudja, mekkora távolságból, bátran állíthat bármit magáról az ember, de éppen ezen okból teljes szégyenérzet nélkül őszinte is lehet.

Talán itt volt az első közös pont: minek viseljek álarcot, ha úgysem látod meg soha az igazi arcom. Mindketten kitárták kilátástalan sorsukat, jólesett részvételt lenni a másik iránt. Teltek a hetek, és előfordult, hogy valamelyikük nem ért rá, vagy nem volt lehetőségük internetezni. Szomorkás napok voltak ezek! A következő belépésnél izgatottan figyelték a kis zöld lámpácskát, vajon világít-e, jelezve a kedves ismeretlen ismerős jelenlétét.

Aztán két nap jött egymás után, amikor nem sikerült még levelet sem váltani. Napközben mindketten kétségbeesetten nézték az órát, mikor mehetnek már végre haza, hátha ott vár rájuk egy levélke. A harmadik estén szinte egyszerre léptek be az internetes oldalra. Rendkívül megörültek egymásnak. Végre tudtak kommunikálni! Rögtön telefonszámot cseréltek, felkészülve az ilyen esetekre. Megegyeztek, kit mikor szabad hívni vagy sms-t küldeni. Zoltán lefekvés előtt óvatosan megnézte a telefonszámok listáját, hogy meggyőződjön, valóban ott van-e az új szám. Abban állapotok meg, ha valami váratlan

esemény miatt nem tudnának cseten beszélgetni, csak akkor veszik igénybe a telefont. Ennek ellenére többször is kézbe vették, majd letették, és vágytak arra, hogy megcsörrenjen, végre meghallják egymás hangját.

Munka után Hilda, amikor a buszhoz indult, zsebébe mélyesztette az aprócska telefont. A hideg elől kipirosodott kezét mellé dugta, szinte simogatta a készüléket. Közben átfutott az agyán, milyen butuska viselkedés ez, hiszen megbeszéltek, csak végszükségben hívják egymást. Ám ebben a pillanatban zsebében rezgést érzett, és felcsendült az ismerős kis dallam. Szíve hevesebben kezdett verni. Gyorsan előhúzta a készüléket. A felvevőgomb megnyomása közben rápillantott a kijelzőre, és mosolyogva szólt bele: – Szia! Hilda vagyok, azaz Lázadó Mimóza – kacagta el a mondat végét.

– Kezedet csókolom! Én meg Zoltán vagyok, a Magányos Szultán. Elnézésed kérem! Nem zavarlak?

– Ó, dehogy! Már vártam, hogy hívj – szaladt ki a nő száján.
– A buszhoz tartok. Legalább nem megyek egyedül – hadarta el a mondat végét.

– Tudom, nem ebben állapotunk meg – suttogta bűnbánóan a férfi –, de már alig vártam, hogy halljam a kedves hangod. Bevallom, rögtön el is varázsoltál vele.

Hilda felkacagott: – Ezzel az érzéssel nem vagy egyedül. Reggeltől vártam a hívásod.

Váltottak még pár udvarias mondatot, és megbeszéltek, ki mikor tud géphez ülni. Hilda szinte súlytalannak érezte testét, amikor a munkában elnehezült, fájós lábával a busz lépcsőjére lépett. Ahogy lehuppan az első szabad ülésre, teljesen befelé fordult, szinte tudomást sem véve a többi utasról, miközben visszaidézett minden szófoszlányt és a kellemesen borzongató érzést, amit a férfiasan mély hang váltott ki belőle. Akaratlanul is mosolyra húzódott szája, amitől rózsás arca két oldalt picit belyukadt. Észrevétlenül fogytak a kilométerek. Fürgén leszállt a buszról, és szapora léptekkel hamarosan hazaért.

Gyorsan körülnézett az üres lakásban. Milyen rumlit hagyott a férje, mielőtt elment, ki tudja, hová? Kötelességszerűen meleg ételt készített, rendet rakott, majd hosszan engedte magára a forró vizet, mintha csak le akarná mosni arcáról a társas magány okozta fájdalom ráncait, ami a két szemöldöke közé vésődött, az amúgy még most is hamvasan szép arcára. Meleg köntösébe burkolózott, és bolyhos papucsába dugva lábát leült a számítógéphez. Amíg bemelegedett a gép, bekészített egy nagy bögre gránátmateát, és néhány szem dióbelet rakott a kistányér szélére. Mihelyt belépett kedvenc oldalára, nagyot dobbant a szíve, mert ott volt a zöld pötty Szultán neve mellett. Rögtön felugrott a chat-ablak: – Szép estét, kis Mimózám!

– Neked is, Kedves! – ment a válasz, és pillanatok alatt belefeledkeztek az írásba.

Egészen későre járt, amikor elkészöntek, de előbb időpontot egyeztettek, másnap mikor hívják egymást. Hilda nem is igazán értette magát, miért lelkesedik ennyire, hiszen a kialakult helyzetben új életről még álmodozni sem merne. Mint kiderült, a szimpatikus férfi szíve hiába árva, mégis köti egy házasságnál sokkalta erősebb kötelék: az apaság. Zoltán későn nősült, és mivel sem neki, sem feleségének addig gyermeke nem született, így őszülő halántékkal ugyan, de lelkesen vállalkoztak a friss házások a gyermekáldásra. A kis jövevénynek mindketten nagyon örültek, aki az összes szeretetüket nagyon hamar egyedül birtokolhatta, mert a házaspár elhidegült egymástól. Előbb az asszony parancsoló természetével kezdte megtörni a még érzelmileg elkötelezett férfit, később a nő már egyenesen undorodva fordult el tőle, és elutasította mindenféle kifogással a férfi közeledését. Szinte rossz testvérként éltek együtt évekig, aztán már Zoltán is kezdett megkeményedni. Próbálta a férfi ösztönein uralkodva elterelni szexuális gondolatait, de egyre jobban szenvedett. Nemcsak a szex, hanem a gyöngéd törődés is hiányzott életéből.

Munkatársaitól hallott különböző társskeresőkről. Hosszas tépelődés után végül regisztrált egy kevésbé ismert szórakoztató oldalra. Eleinte nem nagyon értette a játékszabályokat, szinte csendes megfigyelő volt. Látott bájos, szép arcokat, olvasott érdekes profilokat, ám valahogy nem érzett készletet, hogy megszólítson valakit. Pár szükségesnek tűnő adatot közölt magáról, elővigyázatosságból fotót a kutyájáról töltött fel. Meg is mosolyogta saját magát. Hát, ha valaki egyszer megszólít, annak esetleg a kutyám lesz szimpatikus, nem én!

Aztán egy vasárnap délután a sors furcsa fintora közbeszólt. Nézegette a közelebbi városban élők profiljait, amikor egy különleges szemű, szép kiscica fotóján akadt meg a szeme. Megnyitotta a hölgy lapját, ahol arckép ugyanúgy nem volt, mint nála. Adatokat is csak szűkszavúan közölt, valós név nélkül, de a bemutatkozó szöveget olvasva kíváncsi lett, ki lehet a cicakép mögött Lázadó Mimóza néven. Rövid udvarias hangvétellű üdvözlést küldött, és legnagyobb meglepetésére pár perc múltán választ kapott rá. A távolságtartó udvarias sorok között is érződött a lelki finomság szelíd humorba ágyazva. Az első néhány rövid üzenet után egyre hosszabb levelek cseréltek gazdát. Lassan mindennapos programmá vált köztük a kommunikáció.

Hilda az ötvenhez közelítve már szinte teljesen lemondott sorsa jobbra fordulásáról. Fiatalon ment férjhez, menekülve a szülői házból, ahol rettegéssel teli gyermekévei után tinédzserként sem találta helyét az agresszív apa és a karrierista, rideg anya mellett. Imádta ugyan a férjét, és mindig igyekezett a kedvében járni, de a komor természetű ember úgy igyekezett maga mellett tartani, hogy az önbizalmát rombolta örökös elégedetlenségével. Egész addigi élete alatt a mézeshetek és az áldott állapotban töltött hónapok voltak olyanok, amikor boldognak érezte magát. Szorgalmas, szolid életet éltek, szépen haladtak az otthonteremtésben.

Hamarosan gyermekáldás aranyozta be a még szinte maguk is gyermeknek számító fiatalok életét. A gyermekáldás boldogsága, ahogyan jött, ugyanolyan gyorsan változott fájdalmas aggodássá. Alig múlt egyéves az addig szépen fejlődő, szépséges kislányka, amikor kiderült: szörnyű, gyógyíthatatlan betegsége van. Hildának otthon kellett maradnia a kicsit ápolni, aki egyre betegebb lett. Kénytelen volt feladni munkahelyét, mert a kislánynak huszonnégy órában gondoskodásra volt szüksége. A nagyszülők még aktívan dolgoztak, így segítségre – még pár órára – sem számíthatott. Roppant nehézségekbe ütközött ház-on kívül intézni bármit a járásképtelen, halmozottan fogyatékos gyermekkel.

Teltek az évek, és összes társasága szinte a családja volt. Az élettere kizárólag a falu végén magányosan álló ház, ahová a védőnőn kívül szinte soha nem kopogott be senki. A régi barát-nők és rokonok elkerülték őket. Talán kínosan érezték magukat, mert nehéz megtalálni az arany középutat a részvét és szánako-zás között. Hilda mindent elkövetett, hogy legalább a férjére ne nehezedjen olyan nagy teher, mint rá. Segítséget nem várt tőle, inkább még ő támogatta a fejlődésben. Lehetővé tette számára a továbbtanulást, hogy könnyebb munkakörben dolgozhasson.

Alig múlt húszéves, és szinte észrevétlenül úgy elszigete-lődött, mint egy aggastyán. Reggel felkelt, tisztába tette Zsu-zsikát, megetette, dédelgette, babusgatta kicsit, majd visszatette a nagyméretű rácsos ágyba, megcsókolta homlokát, és mintha csak értené a kicsi, amit mond, elmesélte, most dolga van, de siet, és újra ölbé fogja venni. Fürgően összefogta hosszú, szőke haját, miközben engedte a meleg vizet a keverőtárcsás mosó-gépbe, gyorsan bedobálta az első adag ruhát. Amíg a gép ba-rátságos brüngéssel dolgozott magának, Hilda gyorsan nekilá-tott a főzésnek. Folyamatosan mozgásban volt a szoba, fürdő és konyha között. Szaladt öblíteni és centrízni a ruhákat, majd vissza, megkavarni a fővő ételt, vagy csak félre húzni, nehogy

lekozmáljon. Gyorsan gumikesztyűt vett fel, mikor sorra kerültek a pelenkák, hányadékos vagy pisis lepedők. Kézfeje gyakran így is vörös volt, olykor véresre berepedezett a sok fertőtlenítőtől. Közben odament Zsuzsikához. Megnézte jól van-e, vagy nincs-e valamire szüksége. Külső szemlélő talán úgy látta volna, sok mindent már szinte rutinosan csinált, mint egy szakképzett ápoló, de korántsem volt ez ilyen egyszerű. Amit betegápolásban és diétás ételek készítésében meg lehet tanulni, azt igyekezett elsajátítani, de a szíve mindig hevesebben vert, ha a kislánynak rohama volt, vagy látszott, fájdalom gyötri. Ezekkel a félelmekkel együtt élni súlyosabb feladat bárminél.

Csöndesen éldegéltek, és félve ugyan, de orvosi biztatásra vállalkoztak egy újabb gyermekáldásra. Mire Zsuzsika hétéves lett, a kicsi is megszületett. Végig figyelemmel kísérte genetikus a terhességet, és születése után tetőtől talpig végigvizsgálták a kisfiút, mégis dupla aggodalommal figyelték minden egyes rezdülését. Jókedvű, egészséges, élénk gyermek lévén sok vidámságot hozott a családba. Hilda sorsa Balázska érkezése után még nehezebb lett. Helytállni a betegápolásban és Balázskával is korának megfelelően bánni, közben ellátni a háztartást, minden segítség nélkül kimerítő volt. A nagyszülőket nem hatotta meg a kisfiú érkezése, továbbra is magukkal voltak elfoglalva.

Hilda még a kötelező szűrővizsgálatokra is nehezen jutott el, mert Balázs kezdő ügyvédként roppant elfoglalt volt. Kisfia másfél éves volt, amikor Hilda egymás után többször belázasodott, görcsölt a hasa és hányt. Egyre gyakrabban lett rosszul. Érezte, ebből baj lehet, ezért beszámolt férjének az állapotáról. A férfi ajkát lebiggyesztve odabökte: – Na és akkor én most mit csináljak veled? Nem vagyok orvos!

– Kérlek, ne ironizálj most ezzel! Tudod jól, a két gyerekkel nem tudok orvoshoz fordulni. Viszont ekkora fájdalom mellett bekövetkezhet egy ájulás, és felügyelet nélkül maradnak a kicsik – válaszolt szinte esdeklőn Hilda.

Balázs most vette jobban szemügyre feleségét, és feltűnt elvékonyodott arcán a sápadtsága. – Nos! Ha ennyire súlyosnak ítéled a helyzetet, intézek szabadnapot magamnak, és valahogy majd csak elboldogulok a gyerekekkel, amíg orvosnál vagy.

Másnap úgy intézte, hogy otthon tudjon maradni. A reggeli rutinfeladatok után már készülöben volt Hilda, amikor olyan heves görcsölés kapta el, hogy azonnal mentőt kellett hívni. Pár órán belül perforált a vakbele, és életmentő műtétet hajtottak rajta végre. A műtétet végző orvos telefonon keresztül elmagyarázta Balázsnak, hogy muszáj pár napot kórházban maradnia a feleségének, és mennyire szerencsések, hogy életben maradt. Hildát lelkiismeret-furdalás gyötörte, de amíg a varratokat ki nem szedték, maradnia kellett.

Balázs egy régebbi hálás ügyfelétől kért segítséget, aki a szomszédos városban lévő idősotthonból felkért egy gondozónőt, hogy díjazás ellenében legyen pár napig segítségére az ügyvédnek. Az első napokban tisztelettel gondolt feleségére, hogyan képes egyedül helytállni nap mint nap. Ő meg a gondozónő segítségével is nehezen látta el a teendőket. A harmadik napra már kezdett kimerülni. Szokatlan volt, hogy neki kell a gyerekekhez éjjel felkelni. Negyedik nap már kiborult az egész napos elfoglaltságtól és a stressztől, ami Zsuzsika gondozásával járt. Ötödik nap, amikor az orvos hazaengedte Hildát, majdnem ujjongásba kezdett. Úton a kórházhoz jókedvűen füttyöreszett. Szokatlan volt neki ez a fajta felelősség, és nem gondolta, mennyire megterhelő fizikálisan a családjukról gondoskodni.

Gyöngédebbé és segítőkészebbé vált pár napra, amikor hazavitte Hildát, ám ez az állapot nem tartott sokáig. Egy hét után újra a zsarnok szerepébe bújt, és undok megjegyzéseket tett. Amikor Hilda szóvá tette, miért ilyen durva vele, hiszen nem régen jutott túl az életveszélyen. Azzal hurrogta le a szegényt, hogy felelőtlen volt, amikor nem fordult hamarabb orvoshoz. Veszélybe sodorta volna a gyerekeket, ha akkor történik

valami baja, amikor hárman vannak otthon. Mindig úgy fordította a problémák gyökerét, hogy Hilda érezze magát hibásnak.

Balázs élete volt a siker és csillogás. Hilda, mikorra hazavárta, mindig igyekezett felfrissíteni és kicsinosítani magát. Körberajongta férjét, és soha nem panaszkodott. Zsuzsika egyre rosszabb állapotba került, csontjai törékennyé váltak, és a nyelése is nehezebb lett. Hilda próbált a kisfiának korához képest magyarázatot adni, miért nem játszik vele Zsuzsika, és miért sír olyan keservesen. Balázska a maga önző módján nehezen viselte, amikor anyukája több figyelmet szentelt nővérének. Volt olyan dackorszaka, hogy Hilda lábát rugdosva visított, amikor Zsuzsikát tisztába tette. Nem értette, ha neki biliznie kell, akkor egy tőle sokkal nagyobb gyerek miért szorul pelenkára. Nehezebb napokon, nagyon oda kellett rá figyelni, nehogy bántsa testvérét, amiért az nem válaszol a feltett kérdéseire...

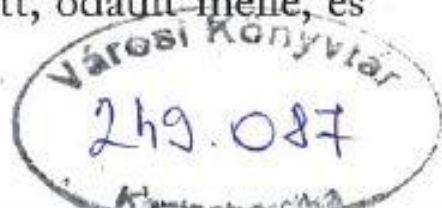
Két és fél évesen már folyékonyan beszélt, és lassan megértette, testvére nem fog soha meggyógyulni, és olyannak kell őt szeretni, amilyen. Ekkortól már nem bántani akarta testvérét, hanem segíteni anyjának. Figyelmes, segítőkész fiúcska lett. Főzéskor apróságokkal a keze alá dolgozott anyjának, vagy odaült Zsuzsika mellé, és énekelt neki. Közben gyengéden simogatta angyalarcú nővérének gyűrűgöndör, szőke hajfürtjeit. Ilyenkor Hilda szinte boldognak érezte magát.

Balázska alig múlt hároméves, amikor Zsuzsika elhunyt. Hilda ekkor már tíz éve szinte remeteként élt. A gyászra nem jutott idő. Balázska mehetett óvodába, Hilda meg visszatérhetett a munka világába. Tudta ő jól, hogy időt kellene hagyni a gyászra, de a megfelelési kényszer azt parancsolta, tegye meg, amit elvárnak tőle. Régi munkahelye már régen megszűnt, így egy teljesen új munkahelyre, ismeretlen emberek közé lopakodott a gyászával. Rokonok, orvosok, mindenki ezt sugallta: csak otthon ne maradjon. Szinte rákényszerítettek egy szerepet, amitől aztán még jobban gyötrődött. Testi-lelki betegség

gyötörte, de szinte álarc mögé bújt, hisz nem szabad észrevennie senkinek, mennyire szenved. Ezt sugallták neki, hogy ha gyöngye, kevesebbnek, értéktelennek fogják tartani. Leginkább a szülei, akik mindig azt várták tőle, hogy erős legyen.

Még mindig nagyon szerette a férjét. Önként vállalt száműzetése alatt észrevétlenül belesodródott az alárendelt szerepbe. Minden igyekezetével azon volt, hogy Balázska ne érezzen meg semmit a gyászukból, és Balázst is igyekezett tehermentesíteni, segíteni a háttérből. Felszáradtak a könnyei, és arcára fagyott egy udvarias mosoly, ami mögé kétségbeesetten próbálta rejteni a bensőjében dúló harcot. Eluralkodott rajta valami megmagyarázhatatlan szégyenérzet és kisebbségi érzés, egyre többet vállalt magára családon belül és a munkahelyen is. Képtelen volt lazítani. Hiába teltek a hónapok, nem enyhült gyásza. Állandóan terelni próbálta gondolatait, aminek következtében az évek teltek, a fájdalom maradt. Büntudat gyötörte Balázskával szemben. Úgy érezte, rossz anya, amiért nem tud az előre koncentrálni. Titokban sírt, mert ha férje észrevette könnyeit, üvöltött vele. Szinte semmi magánélete nem volt. Még akkor is büntudat gyötörte, ha titkon, szabadidejében elővette a még gyermekkorából hozott vésőket, kis kalapácsot, és régi szenvedélyének hódolva, aprócska szobrokat, dísz tárgyakat készített. Megszűntek a meghitt beszélgetések.

Hilda teljesen feladta önmagát. Annyira boldoggá akarta tenni Balázst, hogy közben észre sem vette, nem kap érte cserébe semmit. Fiatalon, tapasztalatok nélkül kerültek össze. Mindent úgy fogadott el, ahogy Balázs akarta. Amikor kétségei támadtak házasságukat illetően, mindig felsejlett előtte nagymamája szép arca, akitől némi útravalót kapott a házassághoz. Nagy tudású asszony volt. Mivel több mint ötven évet élt együtt, szép házasságban a nagypapával, így azt gondolta, birtokában van a jó házasság titkának. Nem sokkal esküvőjük előtt hunyt el a Mama. Amikor Hilda menyasszony lett, odaült mellé, és

a maga szemérmes módján felvilágosította a pironkodó szűzlányt. Kislányom, azt jegyezd meg, hogy a férjed közeledésére soha nem szabad nemet mondani. Ha bármennyire is össze találnátok veszni napközben, akkor sem szabad haraggal lefeküdni. Hilda tisztelte és szerette nagymamáját, így soha nem feledve az intelmet, igyekezett a tanításai szerint élni. Nagyon szerette Balázst. Mindig odaadóan ölelte, és vágyta érintését, annak ellenére, hogy férje ügyetlen volt és önző. Nagyon sok év eltelt. A kielégítetlen vágytól szenvedve hiába próbált beszélni férjével, csak felháborodást keltett a prűd Balázspan, aki szerint egy tisztességes nőnek nem kell élveznie a szexet.

Balázs szép karriert futott be, miközben fiacskájuk felcseperedett. Hilda tizenhat évvel Zsuzsika halála után kezdett el pszichológiát tanulni. Akkor bírta feldolgozni a gyászt, és érdeklődni kezdett a külvilág felé. Addigra olyan szinten hozzászokott Balázs az uralmi pozícióhoz, hogy lázadásnak vette felesége minden új iránti szándékát vagy önálló akaratát. Zsörtölődésével minden kezdeményezését letörte, de a vágyat többé már nem tudta kiirtani. Még mindig saját magát hibáztatta Hilda minden rosszért, ami velük történt, ám az óhaj fellángolt benne egy jobb életre. Lassan rájött: a férje nem szereti őt igazán, hanem birtokolni akarja, és egyáltalán nem érdekli, neki mi az igénye. Balázska tanulmányai miatt messzire elkerült tőlük, és miután megszokta a város nyújtotta kényelmet, nem tért vissza hozzájuk, csak ritkán, látogatóba. Ők kitarlottak vidéken.

Hilda elszigeteltsége szinte harminc éven át megmaradt, mert a munkahely és az otthonukban való tartózkodás volt csupán elfogadható Balázs számára, eltiltotta minden mástól. Telefonon ellenőrizte napjában többször is, valamint úgy igyekezett leterhelni otthoni teendőikkel, hogy lehetetlen legyen számára még a könyvtárba is elmenni. Mikor észrevette felesége, kezd öntudatra ébredni, még nagyobb nyomást gyakorolt rá, vádaskodott és féltékenykedett. Egyre nehezebben viselte Hilda

ezt az életet, szinte fizikai fájdalmat érzett a szeretethiánytól, többször eljutott az öngyilkosság gondolatáig. Házasságuk első éveiben minden otthoni teher rá hárult, és lehetősége sem volt, hogy jelen legyen szerződés kötésekor és egyéb hivatalos dolgok intézésekor, egyébként is száz százalékig megbízott Balázsban. Bár ne tette volna! Harminc évvel házasságkötésük után kellett szembesülnie azzal, hogy neki semmiye nincs, férje kijátszotta. Ha új életet akarna kezdeni, mehet egy bőrönddel! Szülei az alkoholista öccsét fogadták vissza a szülői házba, így neki bizony ott sincs helye. Fiának szabadságot adtak, amikor hagyták a fővárosba menni egyetemre. Tőle segítséget biztosan nem kér, ő csak hadd élje a saját életét, és teremtsen meg az egzisztenciáját!

Fiatal korában kedvenc időtöltése az olvasás mellett az előzene varázsa és a tánc volt, aztán hosszú évtizedekre csak a könyv maradt barátja. Előbb lehetősége nem volt ilyen helyekre járni, aztán nem volt kivel, mert férje nem szerette a koncertet, azt pedig nem engedte, hogy nélküle munkahelyen kívül bárhová elmenjen. Kedve sem lenne hozzá, hiszen magányosan még a tömegben is egyedül érezné magát. Felnőtt fia egy idő múlva rájött, mennyire magányos az anyja, próbált közös programokat szervezni. Így jött létre egy-egy kirándulás vagy színházi este. Viszont azt is észrevette, apja csak feszeng ilyenkor. Szemmel láthatóan rosszul érzi magát, pedig olyan jó volt végre igazán mosolyogni látni anyát, ahogy örülni tud minden apróságnak.

Amikor párkapcsolata lett, egyre ritkábban látogatott haza. Jobbára olyankor, ha apja kiküldetésben volt, és így a kedvesének is volt kedve vele tartani. A lány ötlete volt, amikor számítógépet cserélt, hogy vezessék be Hildához is az internetet, és anyósjelöltjének ajándékozta még működőképes, elavult gépét. Balázsnak már régen volt laptopja, de közelébe sem engedte, mondván, még el találja rontani, holott sokkal jobban értett hozzá, mivel a munkahelyén már régen használt számítógépet. Eleinte bátortalanul nyitotta meg az internetet, olvasgatott,

vagy skype-on beszélgetett a távolabb lakó rokonokkal. Később megbátorodva felmerészkedett a közösségi oldalakra, ahol régi ismerősöket talált meg, és egyre jobban felfedezte a lehetőségeket. Balázs már a skype-ért is haragudott, aztán, amikor meglátta, hogy a facebookra is regisztrált, szinte dührohamot kapott, ösztönösen veszélyt érzett, féltette az uralmi pozícióját.

Ezzel a sok tiltással és okatlan féltékenységgel pont az ellenkezőjét érte el, mint szeretne volna. Hildába kíváncsiság és makacsság költözött. Egyre jobban barátja lett az internet. A házimunkát úgy igyekezett beosztani, hogy rendszeresen jusson pici idő virtuális barátnőire is. Férje fortyogott a dühtől, ha észrevette, hogy a gépnél ül, ezért titokban, amikor férje aludt, vagy nem volt otthon, akkor lépett csak fel. Újdonsült barátnői, akiket személyesen nem ismert, megbízhatónak találták, kitárulkoztak előtte, így egészen személyessé váltak ezek a kapcsolatok. Egész életében zárkózott volt, hogy meg ne bántásák. Méltatlannak is érezte magát arra, hogy saját gondjaival másokat terheljen, viszont kiváló hallgatóságnak bizonyult. Szinte kinyílt számára a világ. Egyre több önbizalma lett az emberek érdeklődésétől és kedves bókjaiktól. Barátnői biztatására regisztrált az oldalra, ahol egymásra találtak Zoltánnal.

Ahogy telt az idő, a férfi egyre inkább szorgalmazta a találkozást. Hilda folyamatosan háρίtott, mert úgy érezte, a lelki támogatáshoz ennyi is elég, többről meg szó sem lehet köztük! Közeledett a Mikulás. Szaporodtak a munkahelyi problémák, és a szüleihez is egyre gyakrabban kellett mennie segíteni. Túlterhelt volt és szeretethiányos. A férje egyre házsártosabb lett, hiába próbált kedvére tenni. November közepén már nagyon ki volt borulva. Bár próbálta palástolni, mégis hallatszott a hangján, hogy sírt.

- Mi a baj, Kedves? - kérdezte szelíden újdonsült barátja.
- Semmi gond nincs! Talán kicsit náthás leszek, azt hallok
- próbált háρίtani, de zokogásban tört ki.

– Hol vagy most?
– Az öltözőben, mindjárt indulok a buszhoz.
– Kérlek, ne indulj a buszhoz! Várj meg a parkolóban, mindjárt ott vagyok!

– Ne viccelj már! 30 km-re vagy tőlem, és tényleg semmi bajom! – szipogott Hilda.

– Kedves, én már tegnap este éreztem a soraidból, hogy nagyon is baj van. Már akkor eldöntöttem, hogy jövök hozzád. Így mindjárt ott vagyok, sőt már itt is vagyok. Az utcafront felőli parkolóba álltam be, egészen hátra. Ezüstszürke Opel. Kérlek, ha kijöttél, indulj erre, figyelni foglak!

Hildának nem maradt ereje tiltakozni, és jól is esett neki a törődés, hogy van valaki, aki aggódik érte. Egészen kislánykorától mindig ő aggódott és tett másokért. Csupán gyerekkorában, ha Nagyinál nyaralt, akkor érezhette, milyen, amikor figyelnek rá. Vállára véve táskáját, elindult a parkoló irányába. Már megszűrte Zoltánt, ahogy a kocsinak dőlve fürkészi az ajtón kilépőket. Persze ő nem a bolt kijáratán közlekedett, hanem a raktár felől bukkant fel. Szinte egyszerre látták meg egymást, ahogy a férfi – egy megérzésnek engedelmeskedve – hirtelen oldalra fordult. Tétován két-három lépést előrébb lépett, és széles mosollyal üdvözölte Hildát, aki zavartan húzta le kesztyűjét, és kezet nyújtott. Bemutatkoztak egymásnak teljes polgári néven, és pusztit váltottak. Hirtelen azt sem tudták, mit kezdjenek egymással. Pár perc keszekusza mondat után Zoltán javasolta, üljenek be az autóba, és menjenek el valami csöndes helyre, vagy hazáig elviszi Hildát, és közben beszélgethetnek.

– Ide nem messze van egy hangulatos kis kávézó, de most nincs kedvem emberek közé menni! Csak gurulj ki innen, és menjünk át egy kisebb forgalmú parkolóba!

Pár méterrel odább már korábban zárt az üzlet, és szinte üres parkolót találtak a fák lombjai alatt. Zoltán, ahogy leállította a motort, kigombolta bőrkabátja felső gombját, és belső

zsebéből remegő kézzel egy rövidre tört szárú, hatalmas fejű vörös rózsát húzott elő.

– Bocsánat! Kicsit meggyötörtem szegényt, de másként nem fért a zsebembe. Fogadd tőlem szeretettel! Mélyen Hilda zsebébe nézve nyújtotta át, és finoman megpuszilta kezét. Zavarban voltak mindketten, és nehezen, akadozva indult a beszélgetés. Hilda maga sem tudta, miért, önkéntelen mozdulattal, bal tenyerével közelebb húzta Zoltán jobb kezét, és kézfejére tette a másikat. Rögtön feltűnt, milyen finom keze van férfi létére, és alig nagyobb az övéénél. De miért is lenne nagyobb, hiszen alkatilag is csak pár centivel magasabb, és nagyon karcsú ember, szinte törékeny – suhant át fejében. Zoltán először szinte beleremegett az érintésbe, majd úgy érezte magát, mint aki hazaérkezett valami fárasztó értelmetlen útról és megpihenhet. Hilda gerincén végigfutott a remegés az érintés nyomán, és valami megmagyarázhatatlan nyugalom áradt szét bensőjében. Mélyet sóhajtván lassan visszaengedte ölébe a kezét és megszólalt: – Légy szíves, vigyél haza, mert a buszom közben elment, és legalább útközben még beszélgethetünk. Pár mondatban útbagazítást adott, aztán egyre fesztelenebbül csacsogott múltról és jelenről. Zoltán feszültsége is alábbhagyott, kedvesen bókkolt.

Mikor a ház elé kanyarodtak, Hilda felnézett a sötét ablakokra, és beinvitálta a férfit.

– Egy csókot ígértem még a beszélgetéseink legelején. Igaz, akkor még nem sejtettem, hogy valaha találkozni fogunk. De állom a szavam, ha be mersz jönni egy percre hozzám!

– Már hogyanne mennék – mosolyodott el Zoltán a kocsiból kipattanva. Az ajtón belépve újra erőt vett rajta a belső remegés. Nem félelem volt ez, hanem vágy és izgalom. Hilda tétován körbevezette a szobájában. Megmutatta a sokat emlegetett közetgyűjteményét és az üvegvitrint, ahol a maga által faragott kis miniatűr szobrocskáit tárolta. Aztán elindultak az előszoba felé egymás kezét fogva. A küszöbnél megálltak. Az egyikük még

bent a szobában, a másik már kinn az előszobában. Szembefordultak, léptek egy aprót egymás felé, lassan összeért az ajkuk, és ügyetlen kis csókban olvadt össze. Finom volt az érzés, és vonzotta egymást a két test. Zoltán lépett még egyet, hogy átölhelhesse Hildát, és ismételhessen. Ezzel a lépéssel a küszöbön volt. Ajka ismét rátapadt a finom édes szájra, ami engedelmesen fogadta csókját, és a női karok átfonták nyakát. Ekkor a keskeny küszöbön megbillent, és belépett a szobába. Mindketten kibillentek az egyensúlyukból, és a buta szituáción kacagva rebbentek szét. Ismétlés a tudás atyja! Ez már két csók volt, de érdemes volt ismételni, mert ez már jobban sikerült.

– Mintha neked nagyobb gyakorlatod lenne a szerelmeskedésben – jegyezte meg Hilda csipkelődve. Mélyen Zoltán szemébe nézve még hozzátette: – Azt hiszem, belőled sokkal többet ki lehet hozni, mint azt gondolod magadról. Simogató mozdulatokkal tessékelte az ajtó felé a férfit, felhíva figyelmét az idő múlására. Az ajtóban már csak jobbról, balról puszi, a lépcsőn lefelé, szinte lábak nélkül a levegőben úszva hagyta el a házat. Olyan boldogan szállt be ütött-kopott Opeljébe, mintha egy Ferrariba ülne. Megtiport önbizalma kicsit újraéledt, és a csók, istenem, de finom volt... Mosolygott folyamatosan, ahogy a nemrég átélt élményekről ábrándozott. Még mindig érezte szájában a csók ízét. Kell nekem, akarom őt, mondogatta magában.

Nem érzékelte a megtett távot, sem az idő múlását, ezért már haza sem ment, hanem a szokottnál picit hamarabb ért az iskolához. Amíg várta gyermekét, felidézte magában a pillanatot, ahogy meglátta álmai asszonyát. Amikor a kezéhez ért, és dédelgette, az első puszi, aminél megérezte finom illatát, és az a csók ott a küszöbön ingadozva. Semmi nincs véletlenül! Nemcsak a valóságban, hanem jelképesen is átléptem egy sokkal jelentősebb küszöböt, gondolta magában. Az ajtónyitásra ocsúdott fel, ahogy fiacskája behuppant a hátsó ülésre.

–Szia, apa! Három ötöst kaptam ma. Játshatok kicsit a tableten, ha hazaértünk? Gyöngéd, de szigorú szülő volt, nem így képzelte el a családi életet, amikor apaságra vállalkozott.

– Vacsoráig játszatsz, természetesen – válaszolta. Szinte egyedül próbált apa és anya lenni egy személyben, ezért szabályokat fektetett le, amikhez ragaszkodott, ám az anyai gyöngédséget pótolandó, sok időt fordított közös apa-fia programokra. Ő hozta-vitte iskolába, tanult vele, járt szülői értekezletre. Kísérte különórákra, gondoskodott az étkezésekről, ha beteg volt, az ápolásáról és korának megfelelően a játékról. Sokat dédelgette-puszilgatta, amíg kicsi volt, de minél nagyobb lett, annál kevésbé kíváncszott ölbe ülni vagy odabújni apjához közös tévénézéshez. Ahogy lassan babából kis kamasszá vált, már nem volt olyan nagy szüksége a simogató apai kézre. Így megszűnt létezni, mint anyapótlék, és minden igyekezete ellenére kezdett visszatérni Zoltán testébe a nő után sóvárgó férfi. Egyre magányosabbnak érezte magát, szinte fizikai fájdalom kínozza a szeretethiánytól. Próbálta sokszor, többféle módon visszacsempészni a gyöngédséget házasságába, de mindig kudarc lett a vége, és csak még ellenségesebbé vált felesége. Eleinte magában kereste a hibát. Sikertelen kísérletei miatt önbecsülése szinte megszűnt létezni, ezért évekig még csak eszébe sem jutott, hogy megszerethetne mást, és talán volna olyan valaki, aki őt is megszeretheti. Érezte, amennyiben nem változtat minél hamarabb, össze fog omlani. Ha depresszióba esik, mi lesz a gyerekekkel, tépelődött heteken át. Így jutott el az internetes ismerkedés gondolatáig. Mintha szárnyakat kapott volna attól a csóktól, olyan könnyűnek tűnt minden, és értelmet kapott sok magányos óra. Lassan hazaértek. Füttyörészve állt be a garázsba, és jókedvvel fogott hozzá a vacsora készítéséhez.

Vacsora és fürdés után jó éjt kívánt fiának, és izgatottan vonult félre laptopjához. Hilda már közös kis rejtekhelyükre belépve várta. Így, mihelyt bejelentkezett, máris ott volt a köszönés mellett a kis ölelős maci és szívecske.

– Kezedet csókolom! – ment a válasz, és hiába nem látták egymást, már mosolyra húzódott ajka. Az a csók mintha felszakított volna valami gátat! Teljesen új dimenzióba került beszélgetésük érzelmileg és tartalmilag. Amikor biztonságos volt, bekapcsolták a kamerát, és kis levélkéik írása közben gyakran egymás szemébe feledkeztek. Napközben telefonon futottak össze, esténként meg a számítógép tüntette el a távolságot, meghittebbé téve beszélgetéseiket. Rendszeressé váltak a találkozások, és lassan már el sem tudták képzelni, hogy bírták eddig egymás nélkül.

Így telt el a december. Még karácsony napjaiban, az ünnepi vendégeskedések közepette is sikerült pár szót váltani és látni egymást kamerán keresztül. Megbeszélték a szilveszteri éjszakát: amennyire csak lehet, együtt töltik. Hilda úgy készült az estére, mintha bálba menne. Fodrásznál járt, és estélyi ruhába bújt, ólomkristály poharakat készített ki a pezsgőzéshez. Vacsora után ingázott a háló és nappali közt. Benézett férjéhez. Megkérdezte, kér-e süteményt vagy valamit inni. Amit megóhajtott férje, azt tálcán bevitte neki, és leült pár percre. Üres tekintettel nézett a tévé irányába, majd szinte lopakodva átment a számítógép elé, ahol lovagja várta.

Balázs ritkán ivott alkoholt. A vacsora előtt elfogyasztott aperitif megtette a hatását, és hamar elaludt. Hilda teljes áhítattal irányította figyelmét kedvesére. Amikor tehették, elindították a kamerát, és úgy írogattak egymásnak. Ha mozgolódás támadt, akkor csak kép nélkül cseteltek. Egyikük sem ivott alkoholt, mégis szinte megrészegültek egymástól, és egyre inkább összeforrt a lelkük. Sokszor egyszerre írták ugyanazt, vagy befejezték a másik mondatát. Éjfélkor kölyökpezsgő került a kristálypohárba, és némán emelte köszöntésre Hilda a poharát. Miközben egy hajtásra kiitta, magában arra gondolt, ez az év már nem magányosan kezdődik, tehát bátran kívánhat boldog új évet, mert a következő év végre az lesz. Ekkor döntötte el,

hogy csak azért is boldog lesz, ha egy aprócska mézcsepp az övé lehet, azért nyúlni fog.

Zoltán is köszöntőre emelte poharát. Bal kezével megemelve a pezsgősüveget, mutatva, milyen pezsgőt iszik. Lehunyva szemeit, elméjében fogadkozott, boldoggá teszi Hildát, amennyire csak lehetséges. Olyan meghitten szép volt ez az este még így is. Kicsit fejébe szállt a pezsgő, és elragadta az álmodozás. Jövés-menés volt a háta mögött, ezért a kamerát kikapcsolta, de írt tovább.

– Kedves, szabad álmodozni?

– Szabad bizony, sőt kötelező!

– Gyönyörű vagy, elegánsan felöltöztél az ünnep tiszteletére. Le merem fogadni, még magas sarkú cipő is van a lábadon! Most lépünk ki a realitásokból! Képzeld el, hogy bálban vagyunk. Rajtam sötétkék szmoking van, vakítóan fehér ingem nyakát fényes csokornyakkendő szegélyezi. A nagy tömegben rögtön észreveszem csillogó szőkeséged, és pont akkor csendül fel kedvenc zeném. , emlékszel a Derrick című filmsorozat filmzenéjére?

– Ó, igen! Magyarul Korda Gyuri is énekelte.

– Szeretsz keringőzni?

– Valamikor régen apukám tanított, de sajnos soha nem volt aztán módom táncolni.

– Nos! Gondolj most arra a zenére, én már szinte hallom. Ha bűn, hogy várok rád... Szóval meglátom édes arcodat, egyenesen oda tartok feléd. Megérzed a rád tapadó tekintetet. Felpillantasz, szemembe nézel, arcodon megjelennek a grübedlik bájos mosolyod nyomán. Odaérek. Enyhén meghajolva köszöntelek, és nyújtom tenyerem, táncba híva a terem legszebb Asszonyát. Picit elpirulsz, és zavarod leplezve édesen felkacagsz, majd odanyújtod finom, kis kezéd, elfogadva jobbomat. Hallod a zenét, Kedves?

– Hallom, és érzem a bálterem fülledt szagát, érzékelem derekamon erős kezed biztonságot adó oltalmát. Belesimulok karjaidba, tartva az illő távolságot, és átadom magam neked, ahogy vezetsz. Elragad a zene, olyan, mintha lebegnénk a föld felett – válaszolja Hilda.

Ismét Zoltán veszi át az írást: – Igen, átjárja testünket az édes muzsika, már csak téged látlak, más minden ködbe burkolózó sejtelem csupán. Gyönyörű vagy! Ez a homárvörös selyemruha kiemeli karcsú derekad, és parázsló fényt csen éjkék szemedbe. Válladról picit lecsúszik a selyemstóla, és arcomba libben a lágy szövet, amitől megérezem mámorító parfümöd üde illatát. Egyre távolabbról halljuk a zenét, már szinte bennünk szól, ez a mi táncunk. Olyan, mint valami fennkölt szeretkezés, tenyereink összeforrtak, vállamon nyugszik kecsesen puha kezed. Átsüt tested melege, ahogy átölelem derekad. Már nem tudni, hol kezdődsz Te, és hol van végem nekem. Egyek vagyunk, egyek itt mindenki szeme láttára anélkül, hogy tudnának róla. Mélyen a szemedbe nézek, és ott vagyok benne, a szenvedély ígérete huncutul visszakacsint. Elölről kezdik a dalt, mintha értünk szólna. Ránézek a táncoló tömegre, és látom, a sok sóvárgó szempár ránk tekint. Arcukat mosoly önti el, ahogy pillantásunk összeakad. Néhányan irigyen fordítják el fejüket, de még látom az arckifejezésükben az elismerést: – Ó, de szerencsés ez a fickó, hogy övé lehet az a csodálatos asszony, és vele együtt övé egy olyan éteri szerelem, amiről még álmodni sem mert soha! Két lépés, és már újra belefeledkeztem csillogó szemed kékjébe. Szeretném megcsókolni a kipirult arcod két oldalán azt a pici lyukacskát, ami édes mosolyod folyamodványa. Mámorosan forgunk a lágy ütemre. Picit jobban magamhoz húzlak. Melled egy röpke pillanatra mellemhez ér, ágyékomba nyilall a követelőző vágy. Kellesz nekem, Kedves! Jobban, mint az oxigén, hiszen nélküled úgyis megfulladnék. Suhan csillogó szoknyád alja, kivillan karcsú bokád. Olyan ez a ringás, mint egy lágyan

guruló gömb, amiben benne élünk, vagy talán mi lettünk azzá, két félből eggyé válva. Körülvesz egy burok, és nem árthat nekünk senki. Észre sem vettük, elhallgatott a zene, és a táncparkett lassan kiürült. Már nem mozdul a lábunk. Testünk még ring egy picit, karod átfogja nyakam, ahogy két kézzel átölelem derekad, és szánk csókba forr össze. A kacagásra rebbenünk szét. Pár spicces bálozó megtapsol, és elismeréssel füttyent. Te fülig pirulsz. Én nem jövök igazán zavarba, sőt büszke vagyok rád. Emelt fővel, kéz a kézben sétálunk ki az irigykedő pillantások keresztútjében.

Hilda szinte nyakában érezte a forró leheletet. Úgy zsongott feje, mintha valóban hosszan keringőzött volna. Küldött egy kis szívjelecskét meg ölelő macikát, és lassan írni kezdett: – Köszönöm a gyönyörű táncot, Kedves! Lehet, bolond vagyok, de végig éreztem, ahogy forgunk a zene ritmusára, ahol elméletileg megérintettél. Még a hőség is átjárt. Vágyom csókolni, karjaidba omlani és hosszan belefeledkezni az ölelkezésbe. Igen, Te is kellesz nekem, mindennél jobban! Legalább egyszer az életben kell éreznem az elsőprő szenvedélyt. Már tudom, nem véletlenül kerültünk egymás útjába, és nem állok tovább ellen az érzelmeknek. Egyszerre írták egymásnak: szeretlek! Kivárták, hogy megszűnjön körülöttük a járkálás. Bekapcsolták a kamerát, és simogató pillantással köszöntek el. Boldogan hajtották álomra fejüket. Elhessegetve a gátló tényezőket, szebb jövőről ábrándozva merültek álomba.

Hilda, amikor felébredt reggel, arra gondolt, talán álmodott csak. Aztán végiggondolta az egész estét és éjszakát. Szinte újra átélte a keringő emelkedett hangulatát. Önkéntelenül mosolyra húzódott a szája. Visszahunyta szemét, és Kedvese arcát idézte maga elé, de hirtelen elkomorodott. Lehet, megszedített a sok, szép bók, és ezek a mély érzések nincsenek meg a másik oldalon, vagy csak a pezsgő hatására ragadtatta el magát Zoltán. Nem, az nem lehet! Amikor belenézett abba a mélykék szempárba, a vágyakozáson kívül mámoros áhítatot érzett.

Kicsit komótosan végezte a reggeli munkákat. Meg-megállt ábrándozni, és szinte percenként nézte az órát, mikor lesz már 11 óra. Hajnalban megállapodtak, hogy akkor odaülnek az internethez. Háromnegyed tizenegykor nem bírta tovább. Körülnézett, mit csinál a férje, és odaóvakodott a számítógépéhez. Mihelyt belépett, meglátta a sokat jelentő kis zöld pöttyöt. Már türelmetlenül várták. – Kezedet csókolom, Kedves! – jött a köszönés és a bókáradat meg az elmúlt éjszaka felidézése. Hilda megnyugodott, érzéseivel nincs egyedül. Ha az ilyen távolságban eltöltött közös éjszaka is ennyire szép tud lenni, akkor, ha valóban együtt lehetnek, az mesés lesz, egészen biztosan. Aznap még többször beszélgettek, és megegyeztek az újbóli, személyes találkozás időpontjában is.

Kellemes izgalommal várták a randevút. Egyre nehezebben teltek a napok. Kevésnek bizonyult, hogy beszéltek napközben telefonon, ahányszor csak lehetőség volt rá. Hiányérzetük volt, hiába szakítottak mindig pár percet esténként, hogy lássák is egymást kamerán keresztül.

Körültekintően szervezték meg a találkozót. Hilda férje pont akkor utazott külföldre üzleti ügyekben, Zoltán felesége wellness hétvégére ment barátnőjével. Ádámkát keresztszülei hívták meg magukhoz, hogy elvigyék Bánkútra szánkózni. Egész héten tervezgették, merre induljanak. Végül ők is ellenkező irányba, a hegyekbe mentek. Az időjárás kedvezően alakult. Szép nagy hó esett, de az utak járhatók maradtak, és hideg sem volt. Síelni egyiken sem tudtak, így magányos ösvényeken egymás kezét szorítva sétálgattak, meg-megállva egy gyors csókra. Aztán egyre hosszabbak lettek az ölelések, és egyre rövidebbé vált a csókok közötti idő. Mindketten érezték a testükben ébredő s egyre fokozódó vágyat.

Zoltán javasolta, térjenek be valami meleg helyre étkezni. Sorra haladtak el a vendéglők és csárdák előtt, majd úgy megérzésre tértek be egy hangulatos motel éttermébe. Beültek egy

csendesnek tűnő boxba. Ösztönösen egymás mellett foglaltak helyet, hogy minél szorosabb maradjon a testük közelsége. Igazi éhséget egyikük sem érzett, csak egymás iránt. Ezért találomra választottak az étlapról, és lassan falatozni kezdtek. Nem sok vendég volt, így a pincér szívélyesen csevegett. Hamar megtudták, van szabad szobájuk. Egymásra néztek. Szavak nélküli egyezségben elindultak a recepció felé. Két lépcsőforduló, és ott álltak a tizenkettes szoba előtt. Olajozottan fordult a kulcs. Pici félelemmel vegyes izgalommal lépték át a küszöböt. Kipirult arccal szembefordultak egymással. Mintha attól félnének, törékeny a másik, vagy csak káprázat, óvatosan simultak egymás karjába, gyöngéden ölelkezve. Kicsit hűvös volt a szobában. Cipőiket lerúgva remegve dőltek le az ágyra. Csókjaik egyre hevesebbé váltak. Lassan a ruhák is lekerültek. Zoltán olyan gyöngéden tartotta karjaiban Hildát, hogy ő szinte súlytalan-nak érezte magát. A vágy követelőző volt, de a férfi nem. Törleszkedett, mint egy cica, és leheletfinom puszikkal csitította vágyát. Amikor egybeolvadtak, Hilda édesen mosolygott. Jobb karjával lágyan simogatta a sovány, de izmos férfi hátat, bal tenyere Zoltán jobbjaiban nyugodott, mintha csak keringőznének. A tér megszűnt létezni, belső zenéjükre táncoltak. Nem volt már Te és én, csak mi. Lebegtek egy láthatatlan buborék belsejében eggyé válva. Az idő múlását nem érzékelték. Olyan természetességgel és szenvedéllyel szeretkeztek, mintha összezokott páros lennének.

Hamar sötétedett. Már alig látták egymást, amikor óvatosan elkezdett kibontakozni az ölelésből, és megszólalt Hilda: – Nem szívesen hagylak itt, de ki kell mennem a mosdóba. Utána egy tusra is maradok, ha nincs ott még ettől is sokkal hűvösebb. Maga is meglepődött, milyen természetesen cseng a hangja, és nincs benne semmi szégyenérzet. Mikor meghallotta a férfi a zuhogó víz csobogását, kopogott az ajtón, és bebocsátást kért: – Csatlakozhatom, Kedves?

– Sajnos papucsunk nincs, és köntös helyett két aprócska tö-

rülközővel kell beérnünk. De, ha van kedved, csusszanj be! Szorosan összefonódtak a zuhogó forró víz alatt. Finoman szapanozták egymást. Leheletfinom kis puszikat váltottak, majd szenvedélyes csókban forrtak össze, miközben szinte perzselt bőrük. Már észre sem vették, milyen gyenge a fűtés. Kacagva próbáltak beleburkolózni az aprócska törölközőbe. Félig vizes testtel dőltek az ágyra. Vágyuk nem csillapodott. Újra és újra egymásnak feszültek, és hosszan szeretkeztek. Tökéletes harmóniában ringtak együtt, mintha csónak lengedezne a tavaszi szélben. Szinte meg sem szólaltak órákon át. Tökéletes volt ez a csend, simogató és érzéki. Hilda emlékezetében felsejlett, valahol olvasta, hogy akkor igazán mély két ember kapcsolata, ha tökéletes nyugalomban bírják hosszan együtt a hallgatást. Most értette meg igazán, mit jelentenek ezek a mondatok. Érezte belülről a teljes harmóniát. Arcán mosoly húzódott, amikor álomba szenderült Zoltán vállán. Pillanatokkal később, ahogy érzékelte a nő nyugodt mély szuszogását, ő is elaludt. Még átsuhant elméjén a gondolat, de édes ez a gyermeki mosoly, amivel arcán megpihent a Kedves. Őriznem kellene az álmát, ha már a nappalok durvasága ellen meg nem védhetem.

Hajnal felé ébredtek, szinte egyszerre. Apró mozdulattal bújtak újra közelebb egymáshoz. Egymást szorosan ölelve bealudtak a csókba. Hilda kezdett ébredezni hamarabb. A függöny szélénél beszűrődő fény, amit a hóról visszaverődő nap fénye okozott, melegségével szinte csiklandozta szemét. Vállán érezte az egyenletes szuszogást. Ez az érzés olyan nyugalmat árasztott, hogy mosolyognia kellett, miközben lassan végigsimított a férfi ritkuló haján, és homlokára lágy csókot lehelt. Zoltán alvása már csak felületes volt. Lassan ébredezett, így átjárta testét a teljes gyönyör ettől a gyöngéd érintéstől. Istenem! Mindig így akarok ébredni, súgta halkan, és szeme sarkából egy könnycsepp folydogált fülkagylójába. A hirtelen támadt fénytől hunyorogva néztek egymásra, apró puszik és simogatások

közben ismét magával ragadta testüket a szenvedély. Lassan és finoman szeretkeztek, kiélvezve minden mozdulatot. Szavak nélkül is tudták: lassan itt a búcsú ideje. Úgy kapaszkodtak egymásba, mintha soha többé nem akarnák elengedni a pillanat varázsát. Ismét szinte megállt az idő. Hilda úgy érezte, teljesen egy testté válnak. Olyan ő, mint a szappanbuborék, ami körülöleli, és magába zárja a levegőt. Mindenről és mindenkiről megfeledkezve, valahol a tudat és álmovilág között lebegve vált eggyé a férfi élete asszonyával. Akiben már nem csak lelki társra talált, hanem a testi szerelem emelkedett csodájával kiteljesítette létét, és felruházta férfiereje legjavával. Vágyuk csitultával, kezüket összekulcsolva, némán feküdtek percekig. Majd mélyen a szemébe nézve hölgyének megszólalt Zoltán:

– Hallottam ám belül a kedvenc zenémet. Dúdolta a lelkem, ha bűn, hogy várok rád, én vétkezem minden éjjel! Hallottam és táncoltam veled életem legszebb keringőjét!

Egyszerre mondták, köszönöm, majd rendbe hozták magukat, és öltözni kezdtek. Az ajtóból visszanéztek a tövig égett gyertya helyére, és összekulcsolt ujjakkal, egymásba kapaszkodva elindultak a kocsinhoz. Nagyokat sóhajtottak a visszaúton. Ha lassítani kellett, váltottak egy-egy puszit, vagy megsimogatták egymást.

Hazaérve Hilda gyorsan belevetette magát a házimunkába. Könnyed mozdulatokkal dobálta a palacsintát sütés közben, amíg a tartalmas gulyásleves főtt. Felidézte magában későn jött boldogságának minden percét. Mosolygott hosszan, majd elkomorult, és könny buggyant ki szeme sarkából. Lassan távolinak kezdte érezni a mámort, egyre inkább eszébe jutott a sok sértes. A megalázóan egyoldalú, pár percre tartó, szeretkezésnek igazán nem nevezhető házaselet keserve, amitől aztán a halk sírás zokogássá alakult. Mint amikor átszakad a folyó gátja, és utat tör magának a víz, úgy tört utat magának lelkének vére. Lerogyott egy fotelba, és összegömbölyödve sokáig zokogott,

elengedve magától az évek alatt egymásra rakódott, szinte megkövesedett keserűséget.

Mikor lassan megnyugodott, mintha újjászületett volna: tisztának és könnyűnek érezte magát. Olyan nagy volt rajta a nyomás mindig. Annyira meg akart felelni mindenkinek, hogy sok éve már nem tudott sírni, mert férje mindig üvöltött vele, ha véletlenül elpityeredett. Zsuzsika halála után elbújt, és titokban sírt. Büszke is volt rá anyja, milyen bátor és erős, miközben a befelé nyelt könnyek maradék önbizalmát és életösztönét is elsorvasztották. Megkönnyebbült, úgy talán, mint még soha. Elhatározta: rá jellemző komolyságát megtartva nem hoz hirtelen döntéseket, de szerét ejti egy csöndes elvonulásnak, hogy kellően át tudjon mindent gondolni.

Ahogy gondolataiba mélyedve üldögélt, kulcscsörgésre lett figyelmes. Gyorsan a fürdőbe szaladt, és lemosta arcát, haját megigazítva lépett ki a nappali homályába, mikorra férje is beért. Szokásos, jelentőség nélküli pusztit váltottak. Zavartan étellel kínálta férjét, mint annyi éven át. Rutinosan mindig ugyanúgy terített, tálalt, és mégis valami megváltozott. Saját magán csodálkozott legjobban. Vajon mikor történt, hogyan vált ő cseléddé szerető, gondoskodó feleségből. Férje heves gesztikuláció közben ecsetelte tárgyalása lefolyását, miközben cifrán káromkodott. Hilda bólogatott, olykor hümmögött, mintha odafigyelne, ám gondolatai máshol jártak. Visszatértek a szürke hétköznapiak taposómalmához, amiben aprócska vigaszt nyújtottak a titkos kis telefonálások és esti skype-beszélgetések. Hosszas álmodozást és szervezést követően, ritkán pár órák, forró ölelkezés panzióban, vagy csak egy kicsi összebújás lopott puszikkal valamely parkoló félreeső szegletében.

Így telt el a tél. Tavasszal Hilda férje ismét Németországba utazott üzleti ügyben. Zoltán rengeteget dolgozott, hogy minél kevesebbet kelljen otthon lennie. Bűntudat gyötörte, amiért Ádámkát gyakran édesanyjára és keresztszüleire bízta. Éppen

édesanyjához tartott fiáért, amikor átsuhant a fejében egy gondolat: tulajdonképpen felesége soha nem keresi, hol van a gyermek, és egyre kevesebbet van ő maga is otthon. Olyan rideg nő volt, hogy soha eszébe nem jutott féltékenykedni, annak ellenére sem, hogy vele már régen elutasító volt. Most viszont szöveget ütött a fejébe, hogy az utóbbi időben jobban ad magára, és szabad idejében nem a tévé előtt ül bambán, hanem eljár otthonról. Fellelkesült a gondolattól, hogy hátha van valaki a nő életében, aki érzelmileg megérinti, és békésen el tudna tőle válni.

Másnap direkt kerülővel ment haza, érintve az asszony munkahelye felé vezető utat. Beállt a parkoló végébe, ahol egy szomorúfűz szinte eltakarta a kocsit, de ő kilátott az irodaház kapujához. Nem kellett sokáig várni. Jolán megjelent, és egyenest egy fehér Suzuki felé indult. Beült a sofőr melletti ülésre, és a kocsi elindult ellenkező irányba, mint amerre laknak. Zoltán pár autót megvárt, ami közéjük került, és elkezdte követni a Suzukit. Tíz-tizenkét kilométert mentek, amikor egy aprócska lakótelepre értek. Zoltán az út széléről figyelte, mi történik. Majdnem felkacagott, amikor meglátta, egy nő száll ki a vezetőülésből. Ám rögtön arcára is fagyott a mosoly, mert a nő, megkerülve a kocsit, kinyitotta az ajtót felesége előtt, és amint az kiszállt, félreérthetetlenül átfogta az idegen nő az asszony derekát, és szájon csókolta. A lélegzete elakadt a döbbenettől! Mire felocsúdott, azok már a bejáratnál jártak. Mihelyt a kapun belül voltak, odagurult, gyorsan megnézte a házszámot, utcanevet, majd hazafelé vette az irányt. Teljesen révületbe esve ért az iskola elé. Monoton hangon köszönt fiának. Megkérdezte, milyen jegyet kapott, de a válaszra oda sem figyelt. Lassan begurult az udvarra, és csak ült, elgondolkodva azon, amit látott. Tárgyilagossá kell maradnom, hogy utána tudjak járni és előnyt kovácsolni az eseményekből.

Végül úgy döntött, ide kell a női logika. Géphez ült, és néhány mondatban megírta Hildának, hogy mi történt. Pár perc

múlva jött a válasz. Ha tudsz beszélni, beszélhetünk, egyedül vagyok, és már csörgött is a telefon. – Nem semmi, amit leírtál – szólt bele köszönés után Hilda –, de most kicsit részletesebben kérem az infókat!

Zoltán elsorolta egészen az előző napi tépelődésétől a történetet. A meghökkentő információk hallatán Hildának rögtön beindult a fantáziája, és rákérdezett: – Mennyire láttad azt a nőt, fotóról felismernéd?

– Szerintem igen, mert elég feltűnő jelenség. De honnan láthatnék róla képet?

– Nos, most szépen felmégy arra a közösségi oldalra, ahol olyan sok időt szokott tölteni a nejed. Rámégy az idővonalára, és kezd el nézegetni az ismerőseit, hátha köztük lesz. Hiszen azt mondtad nem olyan régen, hogy sok időt tölt ott cseteléssel.

– Igazad lehet, máris nézem! Nem kellett sokáig keresgélnie. Az idővonalon, a megosztások között rögtön feltűnt egy folyton ismétlődő név. Rákattintva az aprócska fotóra, rögtön ráismert neje barátnőjére. A kép alapján hamar be lett azonosítva, így meglett a neve is. A sok fotóból feltételezni lehetett, milyen ember lehet valójában. Sok-sok közös fotón szerepelt feleségével. A képekről sugárzott, hogy ők bizony egy szerelmespár. Zoltán felindultan nyúlt a telefonért, és hadarva mesélte, milyen nyomokra bukkant.

– Nagyon zaklatottnak tűnsz, Kedves! – szólalt meg bársonyos hangján Hilda. – Fájdalmat érzel vagy csalódottságot?

– Ó, nem! Szó sincs erről, de teljesen más dimenzióba helyez dolgokat ez az információ.

– Hm. Sejthető volt, hogy neki is van valakije. Csak, amiért férfiak társasága nem volt jelen az életében, ezért azt hitted, simán frigid, vagy valami más baja van. Min változtat ez a tudás?

– Talán mégis ad az élet egy lehetőséget az újrakezdéshez. Nem ragaszkodik ő igazán a gyerekekhez, és egy válásnál azért egy ilyen kapcsolattal lehet, nem állítana maga mellé szinte senkit, de lehet, már eleve meg tudnék vele egyezni.

– Csak ne kapkodj! Szerezz még több infót, és legyen bizonyítékok, aztán gondold ki a stratégiát!

Az elkövetkező napokban nagy önuralomra volt szüksége, hogy ne tegye szóvá a történeteket, hanem csendben kivárja, amíg bizonyítékot szerez. Hilda szelíden intette fegyelemre: – Nem baj, ha nem jut időd rám, csak figyeld a részleteket, és szerezz bizonyítékot!

Vegyes érzések kavargtak benne. Egyszerre látta meg a lehetőséget egy közös, új életre, és ugyanakkor kavargott benne a lelkiismeret-furdalás keltette kétely is. Továbbgondolva, felsejlett előtte a felelősség terhe: meg tud-e felelni egy ilyen kicsi gyermek elvárásainak, és saját családja vajon hogyan fogadná a megváltozott élethelyzetet. A férjétől, amikor elfordult, eldöntötte, ha az élet csak pár nap boldogság reményét villantja fel, akkor azt meg fogja ragadni. Mert elég volt a sok szenvedésből, nem lehet úgy tovább élni, hogy minden nap rossz, és nincs már remény semmire, nincs mit várni az élettől.

Most úgy érezte, van reménye boldogságra. Ha mégsem sikerül önmaga boldogulását megélni, akkor is legalább azon lesz, hogy kedvesének szebb élete legyen. Ritkábban találkoztak, és kevesebbet beszéltek. Apró, kedves üzenetekkel adták egymás tudtára, hogy mennyire szeretik egymást. A nyomozás miatt Ádámkára kicsit többet vigyázott Zoltán édesanyja, aminek mama és unoka egyaránt örült. Most tűnt csak fel, hogy mennyire nem érdekli Jolánt gyermeke és családja. Régebben csak végszükségben mehetett Ádámka a mamához. Még látogatóba is nagy veszekedések árán engedte, mondván, az egyszerű falusi asszony nincs jó hatással a gyermek szellemi fejlődésére. Régebben is gyakran vonult külön szobájába. Csak azt látták, hogy újabb sörért megy a hűtőhöz, vagy a spájzba oson egy-egy kupica pálinkát lehörpinteni, majd a horkolása túlharsogta az örökön bekapcsolva hagyott tévé hangját.

Zoltán vacsorát készített, és kipakolta ruháikat másnapra. Közben figyelt, és egyre világosabbá váltak dolgok. Jolán, mikor

hazaért, egy gyors puszi, és mi történt a suliban kérdés után, szinte választ sem várva rágyújtott, és bevonult a szobájába. Mostanában már nem járt ki annyit a spájzba, és a hűtő sem volt sörrel dugig tömve állandóan. A kora esti szürkületbe nem hasított bele a fűrészgépet meghazudtoló erejű horkolás, hanem suttogó telefonbeszélgetések és a laptop klaviatúrájának kattogása veszett bele a tévé háttérzöreijébe. Hiába fülelt, érdemleges dolgot nem hallott meg, csak érdektelen szófoszlányokat. Viszont hamar megszerezte a számot, ami leggyakrabban szerepelt hívóként és hívottként a memóriakártyán, és megdöbbentő sms-eket olvasott, majd másolt ki a telefonból. Az üzenetek pornográfiába hajló erotikus tartalma elárulta két szerelmes hosszabb ideje fennálló viszonyát. Már nem csak munka után maradt ki felesége, hanem eltűnt egész hétvégére, mondván leltár van benn a cégnél, és túlóráznia kell.

Alaposan kidolgozta előre a stratégiát Zoltán. Szombaton, amikor észrevette felesége készülődését, szólt neki: be kell mennie dolgozni, és ha egyetért vele, előbb elviszi Ádámkát a nagyihoz, mert valószínűleg csak késő éjjel fognak végezni. Szórakozottan bólintott Joli: – Oké! Én sem tudom, mikor jövök haza.

Hamar odaértek a nagyihoz. Zoltán, arra hivatkozva, hogy sietni kell, ki sem szállt az autóból. Megvárta, amíg Ádámka az ölelő karokba fut édesanyja ajtajában, egy intés után fordult is vissza. Felesége feltételezett szeretőjének lakása közelébe hajtott. Egy távolabbi parkolóban állította le kocsiját. A hátsó ülés alól új sapkát és kabátot vett elő. Átöltözött, és álcaöltözetét egy szemüveggel egészítette ki. Régen érezte már, hogy szüksége lenne szemüvegre, de eddig egyre halogatta felkeresni a szemészt. Most aztán jól jött a vadi új szemüveg takarása. Már napokkal hamarabb bejárta a környéket, így ismerte a kisebb mellékutcákat. Az épületet kevésbé forgalmas oldaláról közelítette meg. A lakótelep közepén játszótér volt és zöldéses bódé. A kisgyerekes szülők játszótéri mozgásában és a vásárlók jövésmenésében apró természetével jól megbújt.

Nem kellett soká várni, és megjelent Jolán barátnője. Egyenest kocsijához tartott. Zoltánnak igencsak kapkodnia kellett a lábát, hogy lássa, merre kanyarodik ki. Lassú futásban ment vissza kocsijáért. Ügyesen előzgetve a forgalomban, hamar meglátta a sáros Suzuki hátulját. Biztonságos távolságból követni kezdte. A lakótelepet elhagyva, pár sarokkal később a városszéli buszmegállóhoz közel, az út szélén leparkolt a Suzuki. Kicsit túlment rajta Zoltán. Az első mellékutcában megállt olyan messzeségben, hogy még szemmel tudja tartani a Suzukit. Kis idő múltán a buszmegállóban megállt a busz, amelyik falujuk felől jött. Hamarosan leszökkent róla Jolán, és egyenest szeretője kocsija felé ment. Már nyílt is az ajtó. Száját csókra nyújtva szállt be. Még a kabátját is odazárta, annyira sietett! A Suzuki egyenesen haladt tovább. Pár kocsit maga elé engedve, Zoltán követni kezdte. Céltudatosan haladtak a közeli város felé. Egy felkapott motelnél parkoltak le. Gesztusaikon látszott, gyakran járhatnak ide. Rutinos mozdulatokkal léptek be, vállukon könnyű utazótáskával. A mosolygós recepcióstól átvették a kulcsot, és felmentek az emeletre.

Zoltán várt néhány percet, hogy megbizonyosodjon, nem jönnek vissza. Belépve, köszönés után udvariasan próbált információkat szerezni az imént érkezett hölgyvendégekről, miközben egy bankjegyet csúsztatott oda a recepciónak. Szégyenlős mosollyal ecsetelte, mennyire tetszik neki az egyik hölgy, magyarázatul érdeklődésének okára. A portás nyelvét megoldotta a bankjegy. Elmondta, már legalább egy éve jár ide a két nő. Régebben titokzatosan érkeztek külön-külön, csak pár órás délutáni vendégek voltak. Mostanában már nyíltan vállalják összehozásukat, és éjszakára is maradnak. Megköszönve a korrekt tájékoztatást, sajnálatát fejezte ki, amiért olyan szekér után futott, ami soha nem fogja felvenni.

Hazafelé az úton hívta Hildát, és beszámolt a friss információkról, illetve kérte, amennyiben lehetséges, találkozzanak. Megegyeztek: a szokott helyen találkozónak egy óra múlva.

Hilda gyorsan kiötlötte, hová és minek megy, majd pókerarc-
cal beköszönt férjéhez, és elindult a kávézó parkolójába. Szinte
egyszerre értek oda. Hilda kigombolta kabátját, és behuppant
a férfi mellé. Körbenézett, és gyors puszira csücsörítette száját.
Lassan kigurultak a parkolóból, és egy kis forgalmú mellékutcá-
ban megálltak egy régóta lakatlan ház kapujánál. Ha rövid időre
tudtak csak találkozni, mindig ide jöttek, az elnéptelenedett ut-
cába, ahol a nagyra nőtt gaz és földig érő szomorúfűzfák szinte
elrejtették a kocsit. Összeölelkeztek, és arcukat a másik vállán
nyugtatra szótlanul simogatták, majd szenvedélyesen csókolták
egymást. Mély sóhajtást követően beszámolt a férfi nyomozói
munkája eredményeiről. A bizonyosság megvan, de hogyan
tovább? Végül úgy döntöttek, nem kell túl messzire menni és
mindenáron bizonyítékot szerezni. Elég az információ. Hilda
készít egy-két fotót vésztartalékfélének, végső érvnek. Körülbe-
lül tudni lehetett, meddig marad a két nő a motelben.

Vasárnap dél körül egy iskolai kérdéssel felhívta Zoltán a
feleségét, hogy kipuhatolja, mikorra menjen Hilda a fotózás-
hoz. Üzenetben értesítették egymást. Kellően elő volt készítve
a mese, hová megy otthonról ebben a szokatlan órában Hilda.
Szerencsére ki sem nézett szobájából férje, így nem tűnhetett
fel a szokatlan öltözék. Egy két oldalt is hordható kabátba
bújt, amit mindig csak a kék kifelé felével viselt addig, most az
apró kockás oldalára fordította. Farmerjét szokásától eltérően
fél lábszárig érő csizmájába tűrte, és divatos sapka alá rejtette
feltűnő hajkoronáját. Szerencsére az utak szárazak voltak, így
gond nélkül pattant fel kismotorjára, miután kényelmes, meleg
kesztyűbe bújtatta kezét.

Ahogy közelített a motelhoz, az első mellékutcában hagy-
ta motorját egy villanyoszlophoz láncolva. Zsebébe készítette a
sorozatfelvételre állított okostelefont, amit a közelmúltban vá-
sárolt, felkészülve az ilyen helyzetekre. A motellel szemben volt
egy nagy forgalmú ruhásbolt, ahol a tömegben elvegyült, és a

kirakatüvegből szemmel tartotta a bejáratot. Egészen jó dolgokat látott meg, jó árban az üveg mögött, de nem mozdult, csak jobbra, balra lépegetett, hogy lába el ne zsibbadjon.

Mit keresek én itt, töprengett magában. Szabad-e más magánéletébe beleturkálni? Jó ötletnek tűnt, amikor kigondolták, de lelkiismerete megálljt parancsolt. Tépelődése közepette meglátta a fényes kirakatüvegben a moteltől kilépő két nőt. Hangosan kacagással indultak a parkoló irányába. Jolán hátrafelé figyelt barátnője szavaira, és megbotlott egy száraz fűcsomóban. A fehér bundás nő kétségbeesetten kapott utána, megakadályozva Jolánt az esésben. A mozdulatban és az azt követő ölelésben benne volt minden, ami elárulja kettőjük kapcsolatát. Sugárzott róluk a szeretet. Látszott: ők összetartoznak, nemcsak testileg, hanem lelkileg is. Hilda előhúzta telefonját, és leállította a fotókészítési funkciót, majd táskájába csúsztatva a telefont, elindult motorjához. Úgy érezte, nincs joga kémkedéssel betolakodni a szerelmesek közé, mert az rögtön világossá vált számára, hogy a két nő igazán mélyen szereti egymást.

Visszatekintve látta, ahogy gyöngéden besegíti a kocsiba barátnője Jolánt. Amint az beült, lehajolt lábához. Mintha egy törékeny kis madarat tartana kezében, úgy érintette a sérültnek tűnő bokát, majd azt megpusztilva felegyenesedett, és finoman bezárta az ajtót. Még látta Hilda, ahogyan kikanyarodnak az útra, majd ő is odaért motorjához, és hazaindult. Egész úton azon gondolkodott, hogyan értesse meg a férfit, miért nem volt képes elkészíteni a fotókat.

Hazaérve körülnézett, egyedül van-e, és hívta a férfit. Összefagyott teste a melegben elernyed, és egyre bágyadtabb lett. Lassan, megfontoltan ejtett ki minden szót, pontosan számolt be a történetekről, kitérve saját belső harcára is. Zoltán először csalódást érzett, majd kissé ideges lett a tehetetlenség érzésétől, végül lassan lehiggadt Hilda megnyugtató szavai nyomán.

– Nem baj, kedves, biztosan igazad van! Én másként látom,

mert én kaptam a sok megaláztatást, és szenvedek már sok éve. Te mint kívülálló csak két ismeretlent láttál. A döntést meghoztam, bizonyíték nélkül is belevágok a nagy beszélgetésbe, lesz, ami lesz!

– A körülményekre figyelj majd, hogy Ádámka ne legyen fültanú, és legyen elég idő átbeszélni mindent, ha lesz egyáltalán tárgyalási hajlandóság.

Nehéz volt Zoltánnak visszafognia magát, de kivárta, amíg felesége otthon van délelőtt, és szabadságot tudott venni ő is. Voltak napok, amikor egy szót sem váltottak egymással. A szobaajtó nyitását fülelve meghallotta, hogy az asszony felkelt és a konyhában motoz.

– Jó reggelt! – köszönt halkán, majd megkérdezte, mikor lenne ideje komoly dolgokat megbeszélni.

Az asszony szemöldökét felhúzva, csodálkozó tekintettel nézett fel, majd két falat között kibökte: – Ha befejeztem a reggelimet, és lefőtt a kávé, itt vagyok, hallgatlak.

Zoltán udvariasan kihátrált. Céltalanul járkált az udvaron. Újra enni adott a kutyának. Az előszobába lépve megcsapta a kávéillat, ebből tudta, itt a cselekvés ideje. Jolán az asztalnál ült. Kávéjához cigarettát gyújtott majd a szék felé biccentve oda-
szólt az éppen belépő férjének: – Hallgatlak!

Zoltán egy pohár vizet tett az asztalra, leült, és nagy levegőt véve belekezdett mondókájába: – Azt hiszem, eljött az ideje az őszinte beszédnek. Az utóbbi években nagyon eltávolodtunk egymástól. Szinte kerülgetjük egymást, és úgy gondolom, a gyerekekre ez nincs jó hatással. Gondoltál már rá, hogy elváljunk?

– Te beléd meg mi a ménkű ütött, te idióta? – emelte fel a hangját az asszony, és tenyérrel az asztalra csapott.

– Kérlek, beszéljük meg ezt emberhez méltóan – folytatta Zoltán szelíd hangon. – Nézd, te is tudod, hogy ez már régen nem házasság, csak kényszerű együttélés. Visszakapod a szabadságod, és élhetsz azzal, akivel akarsz, úgy, ahogyan szeretnél.

Jolán olyan hirtelenséggel állt fel az asztaltól, hogy térdhajlatával messzire repítette a széket, miközben válogatott káromkodások közepette ordított: – Te féreg! Mivel vádolsz te engem? Soha nem néztem félreérthető módon férfira, amióta a feleséged vagyok! Anyád! Ugye ő beszélte tele a fejed. Tudtam, úgy tudtam, nem jó, hogy mostanában olyan sokat engedem hozzá Ádámkát! Reszkető kézzel újabb cigarettára gyújtott. Derekat a konyhaszekrénynek támasztva, szinte férje fölé tornyosult, aki ugyanolyan türelmes szelíd hangon folytatta: – Jolika, kérlek, ne veszítsd el a türelmed! Beszéljük meg szépen, ahogy két felnőtt-höz illik. Tudom én azt jól, hogy nincs az életedben férfi, bár ne lettem volna én sem... Jót akarok neked, értsd meg. Tudom, hogy a barátnőddel szerelmi viszonyt folytatsz, emiatt vagy olyan sokat távol a családtól.

Jolán szeme kikerekedett, és szinte lesápadt, úgy meglepődött. Percekig megszólalni sem bírt. A kávé újratöltésével babrált, hogy időt nyerjen, majd újabb cigarettára gyújtott, miközben az előző még ott füstölt a hamutartóban. Köszörült egyet a torkán, és sziszegő hangon megszólalt: – Mondd, neked teljesen elment az eszed? Hogy tudsz ekkora marhaságot kitalálni?

– Jolika, ne beszéljünk mellé, mert csak fölösleges fájdalmat okoznánk egymásnak. Nem légből kapott találgatás részemről, amit állítok, hanem tény, aminek utánajártam. Elkezdte sorolni: mikor, hol, mit tapasztalt. – Nézd, benn az irodában egyértelmű fotók vannak rólatok a széfben elzárva – blöffölte.

Az asszony előbb levegő után kapkodott kivörösödött arcával, majd elsápadt, és pengevékonyra húzott ajakkal sziszegte: – Elmondtad, amit akartál! Ki tudja, mióta ülsz rajta? Most takarodj a szobádba, vagy ahová akarsz, hagy gondoljam át a dolgokat! Holnap munka után majd beszélünk.

Ingerülten felugrott, és nagy léptekkel szelte át a konyhát. Kivágódott az éléskamra ajtaja, és pillanatokon belül hallani lehetett a sörösdoboznyitás jellegzetes sziszegését. Bal hóna alatt

egy üveg vodkát egyensúlyozva, jobb kezében a sörösdobozt szorítva vonult szobájába. Jókorát rúgott az útjába kerülő macskába, majd káromkodva vágta be maga után az ajtót.

Zoltán dermedten követte szemével az elviharzó nőt. Lassan kisétált az udvarra, és kocsiba ült. Kigurult az utca elejére. Hívta Hildát, beszámolt a fura beszélgetésről. Tanácstalanul hümmögött, vajon mire kért időt, és mit eszel ki felesége.

– Nyilván a válási dolgokra akar stratégiát kiépíteni, gyermekelhelyezés és vagyonmegosztás – vélte Hilda.

– Sajnos, ma este nyolcig dolgozom, de holnap korán kezdek. Így, ha végeztél, és el tudsz szabadulni, akkor hat után tudunk találkozni.

– Azt hiszem, nagy szükségem lesz rád, elég vészjóslóan nézett rám Joli.

A megtört Zoltán, mint egy ijedt kiséger, úgy lopakodott vissza a lakásba, és várta, mikor szólítja meg az asszony. Joli egyik cigarettáról a másikra gyújtott, és sűrűn töltögetett hol a vodkából, hol a sörből, miközben folyamatosan telefonált. Súlyos tenyerével nagyokat csapott az asztalra, rekedtes hangján hangosan káromkodott. Táskájába dobta a telefont és tárcáját, majd kávéfőzött. Közben elegáns kosztümbe bújt, kis sminkeléssel, hajigazítással, állát magasra emelve lépett ki az udvarra, amikor barátnője kocsija fékezett a ház előtt.

A férfi szinte lábujjhegyen lopakodott elő az ajtócsapódásra. A konyhaasztalon cetli hevert, amin felszólította: gondoskodjon a gyerekekről, mert bizonytalan ideig távol marad. Hm! Vajon hová vitte a bódult feje? Tudta már, mennyire aljas és gonosz tud lenni a felesége, ezért nagyon rossz előérzete támadt. Kábán bolyongott a lakásban. Percenként nézte az órát, mikor mehet Ádámkáért.

Idő előtt ért az iskola elé. Kiszállt a kocsijából, fel s alá járkált. Olyan elszánt és magabiztos volt Jolán, ahogy kiviharzott a házból. Baljóslatú érzés tört a férfira. Gondolataiból a

kicsengetés távoli zaja zökkentette ki, és közelebb sétált az iskola kapujához. A szőke, nyurga fiúcska, mihelyt meglátta apját, a többiek mellett elsietve, szinte futva tette meg az utolsó métereket. Zoltán szerette volna megölelni, mint régebben, amikor még nem volt ciki. Most csak futólag simított végig a vállán, ahogy elvette tőle a táskát.

Hazafelé Ádámka vidáman sorolta, mi minden történt vele a nap folyamán: – Képzeld, a bukott számár Feri, tornaóra előtt az öltözőben arra kényszerítette Petikét, hogy bújjon bele egy zsámolyba, és mint egy teknősbéka, úgy menjen körbe-körbe. Az egész osztály röhögött, pedig látni lehetett, hogy Petike sír, mert rázkódott a zsámoly. Rászóltam Ferire, ne csinálja ezt. Ő meg azt válaszolta: – Te is akarsz egyet a hátadra, kis köcsög? Közben jól fejen dobott a kézilabdával kétszer, mert a visszapattanót is rám küldte újra. A többiek tisztára hülyének néztek, és rajtam is csak nevettek. Apa, miért ilyen gonoszak a gyerekek? Zoltán mintha egy barlang mélyén lenne, és ott hallaná a hangokat. – Bocsánat, mit kérdeztél?

– Hogy tudnak nevetni a gyerekek, amikor a másik szenved, és miért nem a gyengébb mellé állnak.

– Jó kérdés, kisfiam. Talán azért, mert a szüleinktől tanulunk a legtöbbet, és a felnőttek gyakran rossz példát mutatnak. Visszazökkenve gondolatai közé, elmélázott: vajon jó-e, ha Ádámka tőle tanulja a viselkedési normákat, nem menne-e többre az anyja lelkiismeretlen modorával.

Hazaérve vacsorát készített, és kikészítette másnapra a ruháikat, majd ellenőrizte a házi feladatokat. Szórakozott volt egész este, rutinszerűen tette a dolgát. Miután jó éjt kívánt fiának, megpuszilta homlokát, mintha csak azt nézné nem lázas-e, majd válla fölött hátraszólt: – Kilenckor oltsd el a villanyt!

Lassan kisétált a szobából. Sokáig álmatlanul forgott ágyában, miközben azon tépelődött, vajon jól döntött-e, amikor belekezdett élete megreformálásába. Határozottan félni kezdett

Jolán reakciója miatt. Mióta Ádámka megszületett, szinte nem is szólt a gyermekén és munkán kívül másról az élete, amíg meg nem ismerte Hildát. Elképzelte édes mosolyát, igyekezett kellemes dolgokra terelni figyelmét, mert az idő jócskán éjfél után volt, és reggel korán kel. Fázósan összekucorodott a takaró alatt, vékony teste nehezen melegedett át. Cikáztak gondolatai, egész éjjel rémálmokkal küzdött, minek következtében reggel fáradtan ébredt. Rutinos mozdulatokkal reggelit és uzsonnát készített, majd gyöngéden felébresztette Ádámkát.

A gyermeket, miután kitette az iskolánál, munkába ment. Odaérve első dolga volt a főnöki irodába bekopogni. Bizonytalan időre szabadságot kért. A munkahelyi vezető látva karikás szemét, sejtette, hogy gondjai lehetnek, és kínos kérdések feltevése nélkül elengedte. Kocsiba ülve egyenesen a városba indult, célba véve az üzletet, ahol Hilda dolgozott. Mióta megismerte a nőt, mindig vágyakozott utána, de most ez más volt, kereste az érzelmi biztonságot. Útközben mindhiába hívta telefonon kedvesét, mert munkaidő alatt nem volt szabad magánál tartania a készüléket.

Belépve a boltba, mintha megérezte volna Hilda a jelenlétét, rögvést arra nézett, és nehezeire esett megállni, hogy ne futva tegye meg azt a pár métert. Egy kevésbé forgalmas polc végénél megpróbáltak elbújni a kíváncsi tekintetek elől. Lopva még egy puszit is váltottak. Zoltán fejét szégyenlősen félre biccentve, kisfiús mosollyal kért bocsánatot, amiért ígéretét megszegve beállított.

– Semmi baj! – mosolygott aggodalmasan Hilda. – Nagyobb baj az, hogy nem tudok most veled maradni. két és fél óra van még hátra a munkaidőmből. Várj meg a szemben lévő kávézóban, a váltóm hátha bejön hamarább...

Zoltán elment a virágboltba, majd a közeli dohányboltban megivott egy kávé. Gyalog ment, hogy azzal is teljen az idő. Visszaérve a parkolóba, fázósan húzódott a kocsis védelmébe,

és mereven nézett a bolt hátsó kijárata felé. Hilda végre kilépett az ajtón. Szapora léptekkel közelített a kocsi felé. Zoltán kipattant a volán mögül, mosolyogva nyitotta ki az anyósülés melletti ajtót. Néhány száz méteren át csendben ültek, majd egy kisebb forgalmú parkolóban átölelték egymást, hosszú csókot váltva. Zoltán beszámolója után valami baljóslatú érzés kerítette hatalmába Hildát. Nagyot sóhajtvá csak annyit bírt mondani: – Rossz előérzetem van... Sokáig szótlantul ültek egymáshoz simulva, és megállapodtak abban, csupán írásban és telefonon kommunikálnak az elkövetkező napokban a biztonság kedvéért.

Hilda egyre több durvaságot kellett, hogy elviseljen férjétől. Szótlantul túrt, miközben a kedveséért aggódott.

Zoltán megkérte édesanyját, hadd maradjon a hétvégére nála Ádámka. Hazaérve látta felesége barátnőjének a kocsiját az udvar előtt parkolni. Nagy levegőt vett, kihúzta magát, és határozott mozdulattal lépett be a nappaliba. A nagy étkezőasztal mellett ült a két nő. Kávét kortyolgattak, és szinte vágni lehetett a cigarettafüstöt. Az asztalon hivatalos papírok sorakoztak. Jolán szigorúan megszólalt rekedtes hangján: – Hol van a gyerek?

– Úgy gondoltam, nincs szüksége a gyerekek erre a feszült légkörre, és négyszemközt talán jobban meg tudjuk beszélni, hogyan tovább. Ezért megkértem anyámat, hogy vasárnap estig vigyázzon rá.

– Helyes! Szinte visszhangzott az egyetértő válasz. – Most az egyszer jól gondolkodtál, de szerintem nem kell ehhez a megbeszéléshez két nap. Ül le, és jól figyelj! – mutatott parancsolóan a székre Jolán.

Zoltán leült feleségével szemben, és az idegen nő felé fordulva megkérdezte: – Neki muszáj jelen lennie?

– Nem muszáj, de nem baj, ha van tanú.... Sziszegte nikotintól elsárgult, töredezett fogai között, és határozott mozdulattal áttolta az iratköteget férje elé.

– Nos, tessék, itt vannak a földhivatalból a tulajdonlapok!

Azért kértem ki őket, hogy fölöslegesen ne vitázzunk. Itt, amíg a szemed ellát, minden az enyém! Neked a szaros gatyádon kívül semmid nincs, te kis féreg!

Zoltán értetlenül babrált a papírokkal, és szemét az aszszonyra emelte kérdőleg.

- Na, jó, látom, nem érted a tényállást, ezért lefordítom a te szintedre! Amikor mi összeházasodtunk, ez a telek már a birtokban volt. Ha emlékszel még, egy romház állt rajta. De szép terméskőből volt az utcafront felőli része. Az építésznek volt az ötlete, hogy építsük be a házba. Apródonként építgettük és bővítettük az évek folyamán. Nos, mivel a telek az én nevemen volt, és hivatalosan ház is állt rajta, így automatikusan minden az én nevemre került. Szóval reklamálhatsz, pereskedhetsz az idők végezetéig, de csak magadat kínozod vele, mert itt minden az enyém.

Zoltán felismerve a helyzet tragikumát, nagyokat nyelve lapozgatta az okmányokat. Közben sebesen járt az agya, és rájött, mekkora csapdába esett. Megadóan tekintett fel, és kiszáradt torkával alig bírt megszólalni: - Csőbe húztál rendesen. Felfogtam, megértem, és akkor most mik a feltételeid?

- Két ajánlatom van. A régi nyári konyha megmaradt. Van utcai bejárata, tehát teljesen el lehet különülni. Amennyiben tudsz normálisan viselkedni, és nem leszel terhemre, akkor oda beköltözhetsz, kizárólag egyedül. Anyagilag és élettérben teljesen elkülönülünk, de megengedem, hogy a gyerekek továbbra is foglalkozz. Ha ezt nem fogadod el, vagy nem viselkedsz akaratom szerint, akkor most kapsz rá huszonnégy órát, hogy összeszedd a személyes cókódodat, és elhúzz innen, ahová akarsz!

Zoltánt fojtogatta a sírás. Megadóan felemelte kezeit, és szótlanul kilépett az ajtón. Gyalog indult el. Azt sem tudta, hová megy, csak magányra vágyott. Egyre szaporábban lépkedett az erdő irányába. A fák közé érve ösztönösen nadrágszíját kezdte

kioldani, és a könnyfátyolon keresztül szemével az alacsonyabb fákat fürkészte. Jó hosszú és erős ez a derékszíj, a nyakam meg vékony, fára is jól mászok... Morfondírozott magában. Egyre hangosabban zokogott. Az élet mindig gondoskodott nehéz sorsról, szenvedésről, így a sírást még gyerekkorában elhagyta, még apja temetésén sem tudott megkönnyebbülni általa. Most végre szabad folyást engedett érzelmeinek, és hangos zokogása közben torkaszakadtából ordított egyet az égre tekintve. Ketté hajtva a szíjat tiszta erőből végigcsapott mellkasán, majd lassan becsúsztatta a bűjtatókba, és visszacsatolta az övet derekára.

Lassan kiért a fák közül, léptei egyre magabiztosabbak lettek. Az erdő széli kis tóhoz érve lapos kövekért hajolt, és a vízbe dobálva hangosan biztatta magát: – Nem adom fel! Csak azért is élni akarok! Felsejlett előtte Ádámka babakorából, ahogy nyújtotta felé kis kezét. Mivel soha nem az anyja volt, aki nyúlt érte, így mindig tőle kért és kér segítséget, ha valamit szeretne... – Maradok, fiam, én maradok neked, amíg élek! Mindent el fogok követni, hogy sokáig melletted legyek!

Elfogytak markából a kövek. Lehajolva beletúrt az apró kavicsba, és engedelmeskedve a föld vonzásának, térdre rogyott, majd keskeny háta remegni kezdett, ahogy halk, felszabadító sírás járta át sovány testét. Lassan felszáradtak könnyei, megnyugodott, és egyre jobban érezte, milyen hideg a föld, amin ki tudja, mióta ül. Gondolatai letisztultak. Tudta, jó döntés ebben a helyzetben nincs, ezért nem szabad az érzelmeire hallgatni, hanem racionális döntést kell hoznia, amit, ha egyszer kimond, onnan nincs visszaút.

Kesergése közepette felsejlett előtte többször Hilda mosolya. A reménykedő szempár emléke szorította szívét, ám folytonosan beúszott mellé Ádámka szőke buksija. Döntött... Csöndesen húzta be maga mögött az ajtót. A konyhába lépve Jolán halszerű tekintete emelkedett rá. Feje addig könyöklő tenyerében nyugodott. Előtte csikkekkel teli hamutál és néhány üres sörösdoboz.

Az asszony szeme pillanatok alatt kikerekedett, és kihúzta magát a széken, igyekezve a józanság látszatát kelteni. Vendége időközben távozott. Köszörült egyet a torkán: – Nos, mi a válaszd?

Zoltán már-már felkacagott a helyzet komikumát felismerve. – Elfogadom a nyári konyhát, és továbbra is gondoskodom a fiamról. Nincsenek feltételeim. Nem kell a látszatra adni. Úgy élhetsz, ahogyan szeretnél. Egy kérésem van: Ádámka a lehető legkevésbé sérüljön.

Jolán meg sem lepődött a feltétel nélküli megadástól, mivel azt hitte, Zoltánnak eddig is csak a munka és a gyermeknevelés jelentette az életet.

– Örülök a bölcs döntésednek, és a továbbiakban próbálj a megbeszéltek szerint elkülönülni. Tőle szokatlanul halk hanghordozásban kipréselt magából egy köszönömöt, és ingatag léptekkel bevonult a szobájába.

Zoltán utána szólt, szinte már a zárt ajtónak mondta: – Béke veled!

Tudta, a saját életéről most mondott le végleg, de ettől még egy sokkal nehezebb feladat vár rá, Hildától végleg elköszönni. Alig bírta leplezni lelkiállapotát a telefonba. Náthára hivatkozott, mikor szóvá tette Hilda a remegő hangját. Másnap estére tudtak egyeztetni találkozót.

Éjjel a kimerültségtől mély álomba zuhant, reggel mégis összetörten és náthásan ébredt. A földön töltött órák nem tettek jót testének, alaposan felfázott. A munkában lekötötték a szellemi feladatok, szinte olyan volt, mint egy terápia. Műszak végén letusolt, megborotválkozott. A tükörbe nézve végigsimított ráncos arcán, és magában annyit szólt: Tegnap még szembekeptelek volna ezért, amire készülsz, de mától mártírtudat nélkül, büszkén megteszem, amit muszáj. Nem maradt más célom, mint a fiamat felnevelni.

A városba érve első útja az ékszerboltba vezetett. Kicsi aranszívecskét vett, finom, mives láncsal. A díszdobozt zsebébe süllyesztve elindult a megszokott virágos felé.

A boltba lépve már az ismerős eladónak is feltűnt a férfi komolysága, de nem kérdezett semmit, csak szeme sarkából figyelte, ahogy a megszokott virágok helyett hófehér rózsákra mutatva így szólt törzsvásárlója:

– Kérek 10 szálból egy nagyon szép csokrot, aranszínű díszítéssel.

A máskor megszokott, mosolygós viszontlátásra köszönés elmaradt. Lehajtott fejjel, minden jót mormolva lépett ki az üzletből, és szorongva szállt be kocsijába.

Az üzlet mögötti parkolóban várakozott, meredten figyelte a hátsó ajtót. Hilda szinte futva tette meg az autóhoz vezető utat. Arcán megjelentek a megszokott grübedlik kedves mosolyától, ahogyan behuppant az ülésre. Körülnézett, majd gyors puszira csücsörített, miközben bekapcsolta a biztonsági övet. Zoltán szerette volna magához szorítani, és soha el nem engedni, de e helyett halkan kérdezte: – Kedves, meddig tudnál velem maradni?

A nő érezte a hangsúlyból, hogy ez most kivételes alkalom, rövid gondolkodás után így válaszolt: – Amíg holnap nem kell dolgoznom jönni.

– Ebben az esetben szeretnék meghívni vacsorára, és kérek, aludj velem a kedvenc motelunkban!

– Nem igazán vagyok az alkalomhoz illően öltözve, de köszönöm a meghívást, örömmel megyek. Legalább át tudjuk beszélni, mi történt az elmúlt napokban nálatok. A férfi nagyot sóhajtott, és magában arra gondolt, nincs már arról mit beszélni...

Színvonalas szobát vett ki. A portásnak jelentős borravaló kíséretében odaadta a kocsikulcsot. Megkérte, a csomagtartóból varázsolja fel a virágcsokrot szobájukba, és gondoskodjon, hogy vázába kerüljön. Vacsorázni mentek. Szokásától eltérően pez-

gőt is rendelt. Hilda kérdéseit hárítva szinte szótlánul vacsoráztak. Már az ajtó elé érve úgy ölelték egymást, mintha soha nem akarnának kibontakozni az ölelésből. A szoba megtelt a virágcsokor illatával. Zoltán dúdolni kezdte a kedvenc keringőjét, aztán zsebébe nyúlva elindította telefonján a zenét, és lassan ringani kezdtek, majd egyre határozottabban körbekingőzték a szobát. Mire elhallgatott a zene, csóokban forrtak össze, és möhón hámozták le egymásról a ruhát. Szenvedélyesen, hosszan szeretkeztek. Hajnalban Hilda aranyszőke fejét a férfi vállára tette, és amikor végigsimított kedvese arcán, észrevette, hogy annak patakokban folyik a könnye.

Rémülten tette fel a kérdést: – Mi a baj, kedvesem?

Zoltán érezte, eljött az idő, nem halogathatja tovább a vallo-
mást. Közelebb ölelte magához a nőt, és felzokogott. Nagyokat sóhajtott, majd belekezdett: – Egyetlen szerelmem! Nehéz ki-
mondanom, amire készülök, mert így még soha nem szerettem
senkit és engem sem szeretett még soha senki. Sajnos, a legrosz-
szabb következett be. Olyan helyzetbe hozott Jolán, hogy nem
tudok szabadulni, amíg Ádámka saját lábára nem áll. Sírással
küszködve elmesélte, hogyan szedte rá a felesége, és milyen ul-
timátumot volt kénytelen elfogadni. – Zaklatottságomnak ez az
oka. Nem várhatom el, hogy lopott kis órákkal érd be, maradva
szeretői státuszba, mikor nekem a Királynőm vagy, miközben
ott szenvedsz egy gonoszkodó zsarnok oldalán. Szabadon kell,
engedjelek, hátha megtalálod másnak az oldalán a nyugalmat és
boldogságot – suttogta Zoltán, miközben a nő nyakába tette a
szívecskés láncot. – Fogadd ezt tőlem emlékül! Ott leszek min-
dig veled, amikor viseled.

Hildával forgott a szoba, amikor meghallotta a súlyos igaz-
ságot. Ordítani és tombolni szeretett volna. Ám, ahogy bele-
nézett Zoltán fátyolos szemébe, olyan iszonyatos fájdalom
hasított mellkasába, mint amikor elvesztette Zsuzsikát. Gyász

és szenvedés, ez jár nekem csak? Megmutatta a sors milyen az igazi boldogság és mire megtanultam úszni benne, már vissza is veszi? Beletúrt két kézzel dús szőke hajába, és jókora csomót tépett ki belőle. – Hát nem! Nem adlak! Feldúltan kiugrott az ágyból, testét égő fájdalom járta át, szegycsontjához kapott, és nyomban össze is csuklott.

Az intenzív szobában távolabb sípolt egy lélegeztetőgép. Hilda tompán hallotta, ahogy lassan magához tért. Mellkasa iszonyatosan fájt, fejében mintha méhek kergetnék egymást. Szemét kinyitva előbb csak fényességet látott, majd tisztulni kezdett a kép, és meglátta az ágy végénél ülő nővért, aki rögtön felé fordult, és kedvesen köszöntötte: – Jó reggelt, ideje felébredni! Maga aztán jól ránk ijesztett – mondta mosolyogva, miközben vérnyomást mért, és az infúziós állvánnyal babrált.

Rekedtes hangon szólalt meg Hilda: – Mi történt, kérem, hol vagyok? – A Megyei Kórház kardiológiai intenzív osztályán. Szívműtéten esett át. A körülményekhez képest már jól van. Hilda értetlenül nézett a mosolygós nővérre, majd derengeni kezdett a szállodai szobában a halk zeneszó, az andalító keringő. Szinte érezte kedvese forró kezét derekán. Lehunyva szemét visszaidézte a csókban ölelkező testüket, és elmosolyodott. Hirtelen rohanták meg az emlékek, és már sejtette, mi történt. Akkor, régen kislánya elvesztésénél is jelentkezett ez a nagy fizikai fájdalom a lelki mellett. Akkor is infarktuson esett át, és sokáig kritikus volt az állapota. Most ugyanott fájt, és szinte vágyta a halált. Más volt ez, mint egy átlagos szívroham. Ha nem került volna nagyon hamar műtőbe, nem lehetett volna megmenteni az életét.

A nővér letörölt homlokáról egy izzadságcseppet, közben befejezte a választ: – Mindenre magyarázatot fog kapni idővel, de most nagyon fontos, hogy pihenjen sokat, és ne erőlködjön! A védőangyala jól vigyázott önre, és az is, aki odakinn a folyo-

són várakozik már második napja. Ő az életénél is jobban szeretheti önt – mondta a nővér elhomályosult tekintettel.

Zoltán szinte el sem mozdult az intenzív szobák előteréből, amióta a helikopterről egyenest a műtőbe vitték Hildát. A nővér, látva arcán az aggodást, egy-egy rövidebb időre beengedte az ajtóig, hadd lássa a hölgyét. Megsajnálta az ismeretlent. Megható volt, ahogyan ott állt görnyedten, élénk, kék szemében csillogó könnycseppekkel, amit kézfejének gyors mozdulatával próbált leplezni. A nővérke látva ezt az őszinte aggodalmat, elérzékenyült, és beszédbe elegyedett vele. A férfi eleinte visszafogottan, udvariasan válaszolgatott. Ám hosszú volt a nővérke műszakja, és a két, gondjára bízott beteg békésen pihent, így jutott idő beszélgetésre. Egyre inkább megnyerve a férfi bizalmát, megismerte a történetüket. Őszintén sajnálta mindkettőjüket. Szinte szurkolt, hogy felgyógyuljon a gondjaira bízott beteg. Elnézve Hilda sápad arcát, kisimított egy rakoncátlan hajtincset homlokából, és mire végig ellenőrzött minden műszert, már hallotta az egyenletes szuszogást, ami jelezte, elaludt betege.

Zoltán szinte alig aludt az elmúlt negyvennyolc órában. Ha a nővér erélyesen rá nem szólt volna, hogy menjen, egyen és igyon, mert ha így halad, akkor ő is intenzív ágyon végzi, akkor már a kiszáradás szélén lenne. Az ajtóhoz legközelebb eső széken üldögélt, gondolataiba mélyedve ostromozta magát a törtétekért. Gyermekkorában imádkozott utoljára, amikor nagymamájánál nyaralt. Most kereste a régen tanult szavakat, és a maga módján imádkozott. Megfogadta: erős lesz, és küzdeni fog, hogy maga mellett tudhassa élete szerelmét és fiát is.

Feltűnt a nővér mosolygós arca az ajtóban. Intett, jöjjön be egy csöppet. Közelebb lépett az ágyhoz, és olyan gyöngéden fogta meg Hilda fehér kezét, mintha rebbenő szárnyú pillangót tartana. A nővér egy pillantást vetett a másik betegére, és halkán kísértált. A férfi suttogni kezdett: – Gyógyulj meg, Tündérkém, élj nekünk, mert nélküled nekem sincs életem! Azt hittem, erős

vagyok, és rossz döntést hoztam. Bocsáss meg nekem, mert én nem tudok megbocsátani magamnak. A fiam a legfontosabb, de arra nem gondoltam, hogy csak akkor tudom felnevelni, ha életben maradok. Ám nélküled nincs életem. Gyógyulj meg, hogy kárpótolhassalak! Megtennék érted bármit a világon. Ha kell, az ápolód leszek. Harcba szállok érted bárkivel. Arcát a nő kézfejére hajtva lehunyta szemét, és a keringő jutott az eszébe. Szinte hallotta a muzsikát. Szeméből önkéntelenül buggyant ki a könny, de már letörölni nem tudta, mert álomba szenderült.

Az időközben visszatért nővér elmosolyodott, és hagyta aludni az elgyötört embert. Leült az íróasztal mellé, és az írásos dokumentációba merült. Néha oldalra pillantott, vagy odasétált a betegekhez. Mikor látta, minden rendben, folytatta munkáját a számítógépen. A gépek halk duruzsolása elálmosította. Pont a kávéstermoszért nyúlt, amikor kopogtak az ajtón. Szaporán odalépett. Résnyire nyitotta, hogy lássa, ki háborgatja látogatási időn kívül az osztály nyugalma. Balázs zord tekintetét és szigorú arcélét megpillantva, nyomasztó érzés kerítette hatalmába. A kölcsönös köszönés után ideje sem volt megszólalni, már jött is a szinte vádló kérdés: – Dr. Korompoly Balázs vagyok, és a feleségem keresem, Móric Hildát. Három napja eltűnt, és úgy értesültem, a mentők ide szállították.

– Igen, fekszik nálunk ilyen nevű beteg. Kérem, lépjen hátra, és beszéljünk az előtérben.

A férfi nem hátrált, hanem egyet lépett előre. Mintha időközben még nagyobbra nőtt volna, úgy tornyosult a nővér fölé, és hangját megemelve ráivallt. – Milyen eljárás ez? Nem utasíthat ki, amikor itt van a feleségem! Látni akarom őt, és felszólítom önt, hívja ide a kezelőorvosát!

– Kérem, uram, halkabban, nincs látogatási idő! Fáradjon ki az előtérbe, és szólok az ügyeletes orvosnak – mondta szelíden, de határozottan a nővér.

A dühös férfi egy határozott mozdulattal félretolta a nővért, és berontott az intenzív szobába. A nővér megnyomta a csengőt, ami a biztonságiaknál csörgött, jelezve a közbelépés szükségességét.

Balázs ránézett a két betegágyra. Már majdnem sarkon fordult, amikor felismerte feleségét, akinek a lába mellől egy sápadt arc kérdően fordult felé.

Közelebb lépett az ágyhoz. Megbizonyosodott róla, hogy felesége az, aki az orvosi gépek között fekszik.

– Maga ki, és mit keres a feleségem mellett? Ragadta meg Zoltán vállát Balázs.

A kék szemek kerekre nyíltak, és halkán, de határozottan szólalt meg az alvástól még kissé bódult férfi: – Vízkor Zoltán vagyok. Kérem, fáradjon ki velem az előtérbe.

Ebben a pillanatban belépett egy jól megtermett biztonsági őr. Balázs megpillantva a biztonsági ört, felemelte két kezét, mint aki megadja magát. Sarkon fordult, majd kísétált. Kérve, az időközben megérkező orvossal találta szemben magát. Az udvarias bemutatkozás után pontos tájékoztatást kapott az egyre jobban megdőbbenő férfi. Az életveszélyen már túl van, ám hosszas nyugalomra és utókezelésre van szüksége, csengett a fülébe...

– A látogatási időnek vége. Öt percre bemehet, de kérem, ne keltse fel!

Zoltán közben az előtér legtávolabbi sarkába húzódott. Tekintetével kereste a szemkontaktust, vállalva a kérdések kereszttüztét. Fejében cikáztak a gondolatok, mi lesz most... Amíg Hildával nem beszélt, addig hallgatnia kell. Viszont valami magyarázatot adnia kell, mit keresett benn nála.

Balázs kezét fogott az orvossal, de nem ment be Hildához. Fontosabbnak érezte kérdőre vonni az idegent: – Nos, uram, hallgatom! Mit keresett benn a feleségem betegágyánál?

– Abban az épületben dolgoztam, ahol a kedves felesége rosszul lett. Hallottam, amikor földre zuhant, és segítségére si-ettem. Sok évig dolgoztam mentőápolóként, így van némi tapasztalatom. Rögtön láttam, milyen nagy a baj. Amíg a mentők kiértek, mindent elkövettem, hogy életben tartsam. Érdeklődtem mindennap az állapotáról. Ma kaptam engedélyt, hogy két percre meglátogassam. Alig érkeztem ide, amikor ön is megjött, ezért találkoztunk benn.

– Köszönöm a figyelmességét, viszontlátásra! – vetette oda Balázs, és már ment is be az intenzív osztályra.

Arroganciájából lejjebb adva szólt a nővérhez: – Kérem, tájékoztasson, mit kell esetleg behoznom a feleségem számára! Mikor tudok vele beszélni?

– Egyelőre nincs semmire szüksége, mert az intenzív osztályon nem használhatnak a betegek csak kórházi felszerelést. Még az altatás utóhatásaként sokat alszik. Holnap telefonon tessék érdeklődni!

Balázs biccentett fejével, hogy tudomásul vette az elhangzottakat. Egy pillantást vetett Hildára, és egyetlen érintés vagy puszi nélkül távozott.

Az ajtóból még viasszólt: – Legközelebb mikor találom önt itt?

– Holnapután jövök reggelre, de miért kérdezi?

– Az titok! – szólt Balázs sejtelmesen, miközben szája sarkában kis huncut mosoly jelent meg.

Fura egy ember, gondolta Judit nővér. Semmi aggodalmat nem mutatott a felesége iránt. Félórája még pökhendi, arrogáns volt, most meg szinte flörtölt.

Balázs maga sem tudta, miért, jóleső izgalmat érzett. Megigézte a nővér lángvörös hajkoronája alól kivillanó zöld tekintet, és imponált neki a nő határozott stílusa. Hosszú házassága alatt voltak rövidebb kalandjai, de ezt a bizsergető érzést már nagyon régen nem érezte. Másnap kötelezően érdeklődött

a kórházban telefonon, csöppet sem erőltetve a látogatás lehetőségét, miközben alig várta a következő napot.

A következő napon úgy intézte, hogy ebéd után már ne legyen dolga. Az irodából egy virágbolt felé vette az irányt. Vett egy dobozos orchideát, és csináltatott egy pompás csokrot. A közeli édességboltban százszorszép bonbont vásárolt díszcsoomagolásban, és Hilda kedvenc drazséjáról sem feledkezett meg. Halkan kopogott az intenzív szoba ajtaján. Judit, amikor ajtót nyitott, meglepődve tapasztalta, hogy a tegnapelőtti morcos férfit mintha kicserélték volna. Széles mosollyal köszönt. Judit szemébe nézve, maga elé emelve a csokrot bűgő hangon suttogta: – Kérem, fogadja el ezt a csekélységet!

Judit zavarba jött, szinte dadogva válaszolt: – Nekem? Pont mondani akartam, hogy az intenzív osztályra nem szabad vágott virágot hozni. Kinn az előtérben kell vízbe tenni, ha valóban itt szeretné hagyni...

– Legyen szíves, fogadja el ezzel az aprósággal együtt! Nyújtotta a virágot közelebb, kisujján egyensúlyozva az ajándék tasakot is.

– Köszönöm, de én csak a munkámat végzem.

Balázs kissé oldalra biccentve fejét, kisfiús bájjal ismételte: – Kérem, fogadja el tiszteletem jeléül!

A magányos nővér lelke ellágyult, reszkető kézzel átvette az ajándékot. Halk léptekkel benn termett az öltözőjükben. Gyorsan vízbe tette a virágot, miközben mélyen magába szívta a rózsák között megbúvó szerény nárciszok illatát. Szíve izgalomtól kalimpált, mikor visszatért. Meglepődve tapasztalta, hogy a férfit ugyanott találja, ahol hagyta. Intett, lépjen beljebb a felelége ágyához. A nővér korábban már tájékoztatta betegét a férje várható látogatásáról és a két nappal korábbi eseményekről.

Hilda igyekezett mosolygó arccal köszönni, miközben zavartan babrált a takaró szélével. Balázs odahajolt. Alig érintve megpuszilta arcát. Hűvössége még őt is meglepte, amilyen szenvtelenül kérdezte: – Hogy vagy?

– Köszönöm, már igazán jól, a körülményekhez képest. Érzem, gyógyulok. Természetesen a sebek fájnak, és gyenge vagyok, de már felkelhetek.

– Alaposan ránk ijesztettél az eltűnésseddel. Balunak nem szóltam direkt. Mivel napok óta nem beszéltél vele sem telefonon, sem interneten, idegeskedett, és hívott tegnap. Azonnal haza akart jönni. Meggyőztem, hogy jobban vagy. Ráér haza-jönni, amikor majd hazaengednek a kórházból. Kérte, küldjek rólad képet. Ugye nem baj, ha lefotózlak, és feljavítom kicsit a képet? Eléggé csapzott vagy ugyan, de a photoshop majd ki-kozmetikáz...

Váltottak pár udvarias mondatot. Előkerült a laptoptáskából a dobozos orchidea és a csokoládé, majd egy gyors puszi, és már szökelte is kifelé a látogató. A nővérpultnál megállt megköszönni alibiből Judit munkáját. Igazából a névjegyét fürkészte. Reménykedett, megtalálja valamelyik közösségi oldalon vagy a telefonkönyvben. A nővér besietett kedvenc betegéhez, hogy minden rendben van-e. Hilda nem győzött köszönetet mondani, amiért vigyázott nemcsak az egészségére, hanem a titkára is.

Zoltán napjában többször érdeklődött telefonon. Mihelyt megtudta, hogy távozott onnan Balázs, azonnal indult kedvéhez.

Szinte lábujjhegyen lépett be az óvatos kopogás után. Az ágyhoz érve örömmel látta, ébren van a kedves. A meghatottságtól alig bírt megszólalni: – Kis tündérkém, hogy vagy?

– Ó, már remekül! Szinte óráról órára egyre erősödöm, és jó érzés látni, mégsem hagytál el...

– Ostoba voltam, kétségbeestem. Azt hittem, ésszel dönthetek. Nincs mentségem! Bocsáss meg, kérlek! Homlokát te-

nyerébe hajtotta. Ne lássa Hilda, ahogy sápadt arcán patakzik a könny.

– Nem haragszom, kedves! Nincs bennem sem sértettség, sem neheztelés. A félelmeket immár magam mögött hagytam. Egyet akarok már csak: meggyógyulni, és soha többé nem engedni el a kezéd! Meglásd, olyan erősek leszünk, hogy senki nem győz le minket, mert a mi szerelmünk akkor is tiszta, ha bűnben köttetett.

Zoltán mellkasához húzta a nő kezét, mintha csak a szívét akarná tenyerébe tenni. – Úgy lesz, Picúrom, minden, ahogy te akarod! Most nem szabad téged semmilyen izgalomnak kitenni, de amikor kiengednek a kórházból, meglesz a kis fészünk, ahol nyugalomban felerősödhetsz.

Zoltán sokat gondolkodott az elmúlt két napban. Tökéletes megoldás ugyan nem jutott az eszébe, de mindennél jobban érezte, ők ketten összetartoznak. Felkeresett egy jó hírű jogászirodát, ahol az ügyvéd elfoglaltságra és családi gondokra való hivatkozással, ügyvédbojtár kollégájára bízva, időpontot adott a következő hétre. Nem is sejtette, hogy pont ahhoz az irodához fordult, ahol Hilda férje az iroda tulajdonosa.

Napról napra egyre jobban erősödött Hilda, és bizakodóbb lett. Maga sem értette, mitől. Balázs gyakran meglátogatta, de nem nyomasztotta a férfi látogatása, mert az teljesen új arcát mutatta meg. Azelőtt mindig morcos volt és a szemöldökét összehúzva, szinte rosszallóan tekintett mindenkire. Most arca kisimult, és huncutul mosolygott, miközben dúdolgatott magában valami régi slágert. Amikor nem Judit nővér volt, akkor ritkábban jött, és hamarabb távozott, de a kisfiús mosoly újra ott bujkált szája szegletében.

Mikor sikerült kitudnia, hogy kedvenc nővérkéje ott lesz, alig bírta kivárni a látogatási időt. Sokadik alkalommal lépve az intenzív osztályra szinte otthonosan érezte magát. Ám ez alkalommal hideg rémület fogta el, amikor az üres ágyat megpil-

lantotta. Kicsit megszédült. Alig jutott el az ágy melletti székig. Bódultan rogyott le, megbillentve az üres infúziós állványt, ami hangos csörgéssel landolt a földön. Judit rémülten ugrott elő a paraván mögül, ahol a frissen érkezett beteggel volt elfoglalva. Megpillantva a sápadt férfit, szíve hevesebben kezdett verni. Automatikusan jobb kezével a férfi csuklójáért nyúlt, kitapintva annak pulzusát, és a ballal már zsebébe nyúlva meg is nyomta az orvoshívó gyorsgombot.

Szapura léptek zajára tért magához Balázs. Hirtelen azt sem tudta, hol van, és mi történt. Pillanatokon belül már egy ágyon feküdt. Nyitott inge alá meleg női kezek az EKG hideg, nedves tappancsait rögzítették. Hamar ott termett az orvos, és megállapította, hogy a szívnek nincs különösebb baja, csupán az elmúlt hetek izgalmai és a hirtelen rémület miatt szédült el az ügyvéd. Kellemes melegség járta át testét a nővérke érintésétől. Hirtelen szégyenérzet fogta el, amikor felesége eszébe jutott. Tőle szokatlan módon szinte dadogva kérdezte, hová lett felesége.

Judit kedvesen simogatva kézfejét nyugtatgatta. – Már lényegesen jobban van a felesége, így kikerült rehabilitációs osztályra.

Hangos sóhajlás után elnézést kért az okozott zűrzavarért. Az orvos elnéző mosollyal háritotta a bocsánatkérést és távozott. Balázs körbenézett, majd egy hirtelen mozdulattal félt térdre ereszkedett, és két kézzel megfogta Judit kezét. – Drága nővérke, köszönöm a kedvességét, és most egy nagyon merész kérésem van önhöz. Munkaidő után, kérem, találkozzon velem. Adjon rá módot, hogy bővebben kifejtsem, mi zajlik bennem.

Judit annyira meglepődött a férfi viselkedésén, hogy még a kezét sem húzta el. Gondolatai sebesen cikáztak: mit akarhat tőle, és mi lenne helyes. A férfi aftershave-jének illatára megborzongott, vágyat érzett megsimogatni annak arcát. Vér tolult arcába a gondolattól. Lesütötte szemét, és alig hallhatóan sutogta: – Rendben. Balázs alig mert hinni fülének. Szinte repült a feleségéhez. Hevesebben dobogott a szíve, de már nem a rossz-

szulléttől, hanem a szerelemtől. Egyszeriben megszűnt minden nehezteség, amit addig érzett feleségével szemben. Udvariasan érdeklődött hogylétéről, van-e valamire szüksége. A válasza oda sem figyelt, már a randi körül jártak gondolatai. Néhány semmitmondó mondat után elköszönt, és a virágbolt felé vette útját.

Az úton azon morfondírozott, milyen virág illene Judithoz, és mi az a lélektani határ, amivel már hatásos tud lenni, de még nem esik túlzásba. A vörös rózsák korai, a fehér túl ártatlan, a sárgát rossz üzenetnek tartja a legenda. A rózsaszín meg olyan semmilyen, vegyes csokor, túl sok.

A virágboltos már látásból ismerte. Tudta, szép borraivalóra számíthat, így még az átlagostól is készségesebb volt. Látva, mennyire bizonytalan vásárlója, megjegyezte: – Úgy látom, fontos önnek az a személy, akinek szánja a virágot, hátha tudok segíteni a döntésben. Milyen alkalomra lesz?

Az ügyvéd, amióta megkapta a pozitív választ a randevúkérésre, olyanná vált, mint egy jóllakott óvodás. Szigorúságnak arcán nyoma sem volt. Bajusza alatt mosolyra húzódott szája, miközben megfélekezve koráról hadarva kezdett bele: – Húha, ezt aztán nehéz lenne megmondani, első randi is, meg nem is! Talán a hölgy nem is tekinti randevúnak, de rábólintott. Részemről szerelem első látásra. A megérzésem azt súgja, nem vagyok én sem közömbös neki. Úgy érzem a bolt összes virága is kevés lenne a hódolatom kifejezésére. De nem akarom megreméltetni, csak finoman jelezni, mennyire becses nekem kedves személye.

A virágboltos elnéző mosollyal bólogatott, és az üvegvitrinhez lépett. – Tudom, mire van szüksége uram. Van itt egy csodálatosan ritka kaktusz, amelynek a virága igaz, rövid ideig él, de pompázatosan szép szín- és formavilágú. Nos, mi a véleménye uram? Jó lesz, ha ebből készíték egy csokrot kecses fehér rezgővel és különleges pálmalevéllal?

A virág szépségén ámulva Balázs sűrűn bólogatva válaszolt: – Igen, kérem, ebből készítsen csokrot. Nem tudom, hogyan érzett rá, de ez telitalálat, mert a virág színárnyalata pont olyan, mint Judit hajkoronája.

A megbeszélt helyen idegesen topogott, percenként nézve az óráját. Csendes kis cukrászdába ültek be, és szinte rögtön kizárták a külvilágot. Egymás szavába vágva záporoztak a kérdések. Nagyokat kacagtak, és voltak csendes pillanatok, amikor csak mélyen egymás szemébe nézve ültek. Judit óvatos volt, nehogy olyasmit eláruljon Hildáról, amit még a férje nem tud, de kezdte sejteni, teljesen őszintén megnyílt a férfi, és megbízhat benne. Ezen az estén még nem mondtak ki semmit, de mindketten érezték, ez több mint vonzalom, és lesz folytatás.

Egyre gyakrabban találkoztak, és mind több időt töltöttek együtt. Sor került az első romantikus, közös hétvégére, és ekkor eldőlt, ők egy pár. A következő hétvégén hazalátogatott Judit lánya a kollégiumból, és sort kerítettek az ismerkedésre. Szimpatikusak voltak egymásnak. A kisebbik Judit örült, hogy anyja nincs egyedül. A lány kedves mosolyát elnézve Balázs szívébe belenyilallt Zsuzsika emléke. Vajon milyen felnőtt lett volna, ha nem ragadja magával a szörnyű betegség. Felderengett benne a sok keserves óra mellett felesége önfeláldozó élete, ahogyan támogatta őt, amellet, hogy ápolta Zsuzsikát. Sok év távlatából már pontosan látta, milyen önző volt, és sokszor gonosan bánt szegény Hildával. Olykor szinte vádolta, amiért beteg lett a kislány. Gyakran úgy viselkedett, mintha hibáztatná, amiért nem gyógyul meg. Most jött benne a felismerés, mennyire szenvedhetett mellette a felesége. Érlelődni kezdett benne a megbocsátás, amiért az asszony egy másik férfi szerelmével vigasztalódott. A rövid levél, amiben Hilda bocsánatot kért, és röviden vázolta a tényeket, szinte égette eddig a zsebét. Ezután a felismerés után már olyan volt, mint egy olajág.

Judit észrevette, valami mély szomorúság áradt szét a férfi-

ban. Szinte fényét vesztette tekintete lefelé görbülő, ernyedő szájszája felett. Két tenyere közé vette arcát, és finom pusztit nyomott a homlokára. – Akarsz róla beszélni, vagy inkább hagyjalak? – kérdezte szelíden.

– Talán majd egyszer mesélek életem legnehezebb időszakáról is, de most inkább csak annyit mondok, hogy leesett a hályog a szememről. Utólag visszagondolva nagyon is sorsszerű volt, hogy Hildára rátaláljon a szerelem. Most már pontosan látom, mit rontottam el, és csupán a férfiúi önérzetem berzenkedett boldogsága ellen. Most eszméltem rá, nem megbocsátanom kell, hanem bocsánatot kérnem! Ma számolt be a gyakor-nokom a folyó ügyeinkről. Nagyon méregbe gurultam, amikor rájöttem, a feleségem szeretője pont a mi irodánkhoz fordult jogi képviselőért. Első blikkre azt mondtam, küldje el a jó férnébe, de a jó hírünk érdekében, ha már egyszer elvállaltuk, nem tehetjük meg, hogy visszaadjuk az ügyet. Nos, az előbb teljesen átértékelődtek bennem a történések, és én magam fogom a kezembe venni Zoltán ügyét. Józan fejjel, az érdekeit szem előtt tartva fogok eljárni. Te sok mindent jól láttál, és hálás vagyok, amiért olyan megértően és kedvesen bántál velük. Jó ember vagy, jó ember Hilda és Zoltán is! Megígérem, ha feleségül jössz hozzám, jó ember leszek én is!

Judittal forgott a szoba a kijelentés hallatán. Szédülten hup-pant le a kanapéra. Önkéntelenül hagyták el a szavak az ajkát: – Te most tulajdonképpen megkérted a kezem?

– De meg ám! – jött a válasz. – Édes angyalkám, annyi évet elpazaroltunk, ideje boldognak lenni. Vannak persze jogi procedúrák, amiken túl kell esni, de a válás, az nagyon sima ügy lesz, ezért hamar megy. Mi hát a válaszod, Angyalkám?

Juditot váratlanul érte a lánykérés, ám érezte, egymásnak vannak teremtve és nem kérdéses, hogy mindenképp együtt maradnának, így teljes lelki nyugalommal válaszolt: – Igen, igen, igen...

Hildát a 120 km távolságra levő szanatóriumba utalták rehabilitációra. A távolság okán ritkábban volt látogatója. Figyelembe vett minden orvosi tanácsot, és napról napra egyre erősebb lett. Zoltán igyekezett megteremteni az új otthonukat édesanyja segítségével. Kialakítottak két külön lakrészt a mama házában. Egyszerű olcsó bútorokra tellett csak, de Annuska, Zoltán anyja, saját készítésű kézimunkái és a cserepes virágok kellemes otthonná varázsolták a szoba-konyhás lakrészt. A pikike fürdőszobát színes csempékkel, tükrökkel és hangulatos világítással dobták fel. Mire elhagyhatta Hilda a szanatóriumot, elkészült a kis otthonuk.

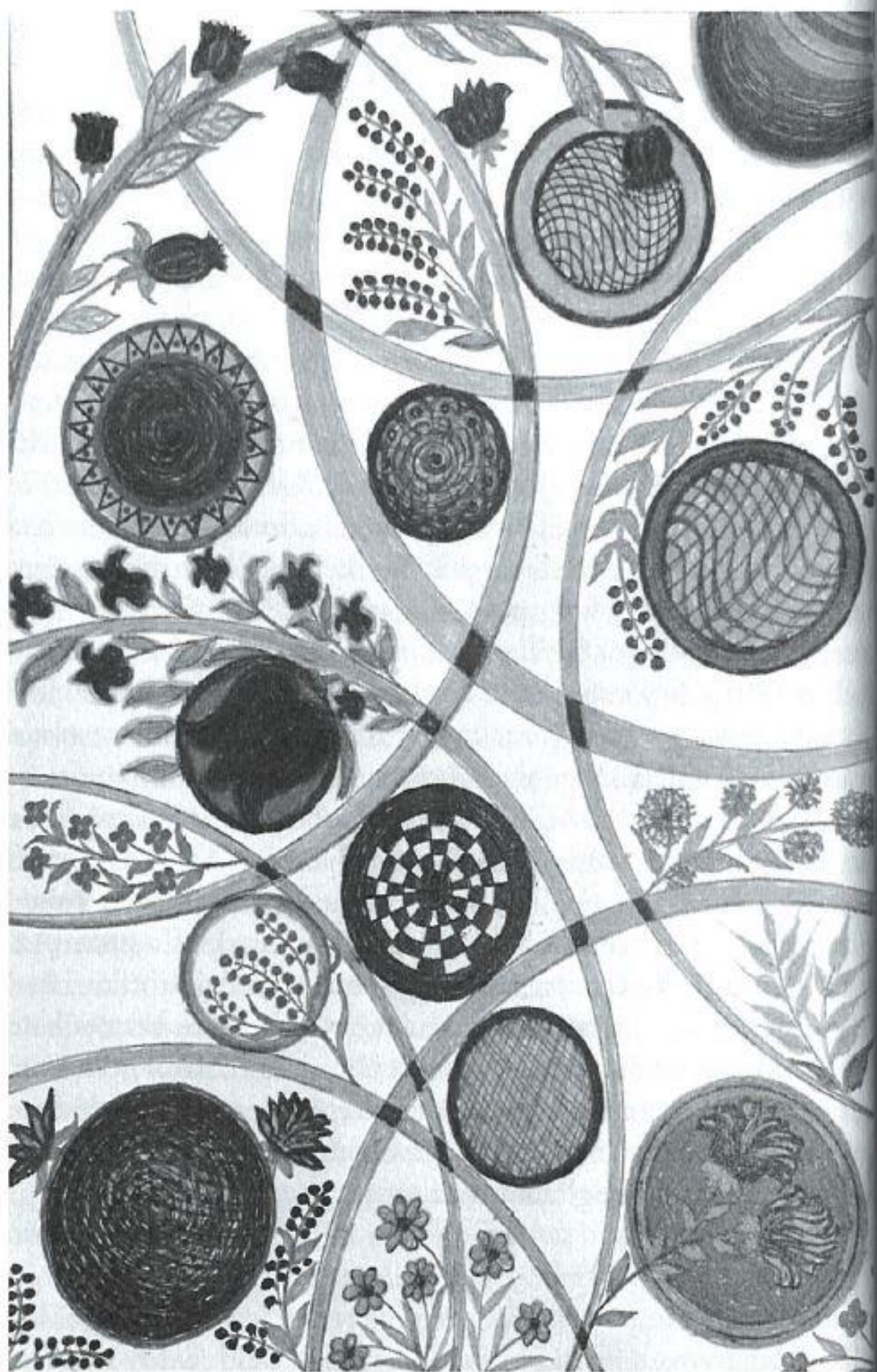
Annuska visszafogottan, de szívélyesen várta. Hamar megkedvelték egymást. Balázs, amikor utoljára látogatta meg, biztosította jóindulatáról, és segítségét is felajánlotta. Sikerült megegyezniük a válásról és vagyonmegosztásról. Hilda lassan belakta új otthonát, ahol minden ideális volt a lábadozás utáni felerősödéshez. Zoltán fia, Ádámka gyakori vendég volt addig is a mamánál, de hamar megkedvelte egymást a pótmamájával, és még gyakrabban jött hozzájuk. Felnőtt fia az első döbbenet után, kedvezően fogadta a szülei körül kialakult új helyzetet. Rendszeresen látogatta anyját, összebarátkozott Zoltánnal és hozzátartozóival.

Judit és Balázs is összeköltöztek. Az esküvő hamarosan szóba került. De elvetették a gondolatot, mondván, ők egy papír bizonyossága nélkül is tudnak hűségesen ragaszkodni egymáshoz. Judit lánya, Gitta hiányolta a hivatalossá tétellel járó ünneplést. Felvetette, menjenek el Lillafüredre a vízeséshez, ott egy lakat felhelyezésével bizonyítsák elköteleződésüket. Aztán egy jó kis bulival ünnepeljenek a Tókert vendéglőben. A gyönyörű eljegyzési gyűrűért cserébe így kapott Balázs egy gravírozott lakatot. Gitta élete első nagyobb szabású rendezvényét boldog izgalommal szervezte meg. A vízesés moraja mintha azt suttogta volna: békesség. Hilda őszinte meghatottsággal törölt

le egy kiserkenő könnycseppet arcáról, és tiszta szívből kívánta:
- Legyetek áldottak és nagyon boldogok!

Zoltán jogi vitájába beleásta magát Balázs, és a legjobb úton haladtak Jolánnal a közös megegyezés felé. Mihelyt Jolán nem az engedékeny, szelíd Zoltánnal perlekedett, hanem a határozott ügyvéddel, hamar rájött, jobban jár, ha igazságos egyezségekre jutnak. Így peren kívül megegyeztek, és közös beleegyezéssel elváltak. Eladták a közösen szerzett ingatlant.

Hildát is kifizette Balázs a közös vagyomból, és így tudtak a közös jövőjükhöz, kedvenc kirándulóhelyükhöz közel új otthonot teremteni. A házavatót és az esküvőt egyszerre tartották, ahol már Zoli volt neje, Jolán és kedvese Méry is jelen volt. Főszervező volt Judit lánya, hiszen pont rendezényszervezést tanult, és a lakatszertartás is szuper jól sikerült. Fehér ruha ugyan nem volt, de az egykor megálmodott homárvörös ruhát és a sötétkék szmokingot beszerezték. Kicsike csokorról is gondoskodott Gitta, és vacsora után sor került a csokordobásra is. Jolán és Méry már eléggé ittas volt, visítózva ugráltak a csokor után, ám azt Gitta kapta el. Balázska elismerően fütttyentett, és elindítva a CD lejátszót, jobbát nyújtva felkérte táncolni Gittát. Felcsendült Korda György utánozhatatlan hangja. Életük keringője táncba hívta Zoltánt és Hildát. Mintha úsztak volna a levegőben, megszűnt a külvilág, csak ők voltak és a zene. Az egész társaság halkán énekelt vagy dúdolt. Meghatottan hátrább húzódtak, és szinte misztikus körtánc övezte kettőüket. Olyan volt ez, mint egy megvalósult álom. Egymástól bódultan szinte lebegtek, amikor elhalkult a zene, és megélték a valóságban is azt a szilvesztert. Kacagva rebbentek szét, amikor a csók közben egyszerre meghallották a tapsot...

Pisti meg Laci egy jó buli kedvéért bárhová elindultak. Azt sem bánták, ha hazafelé már gyalog kell menni. Akkoriban még nem voltak taxik, csak a nagyvárosokban. Ők egy kisvárosban éltek, ahol jól ismerték a két dörzsölt vagányt. A városi lányokban méltó ellenfélre találtak, bizony a hírük miatt senki sem vette őket komolyan.

Már az általános iskolában nagy lóköötők voltak, és ez a kifejezés valóban illett rájuk. A hetedik osztály utáni nyári szünetben már igencsak nagyfiúnak érezték magukat, és a serdülőkorra oly jellemző indulatosság is munkált bennük. A játszótérre már cikinek érezték elmenni, így a ház előtti, rózsafákkal övezett zöld gyepen fociztak idejük nagy részében. Többen jelezték, hogy legyenek halkabban, és a ház falára ne rugdossák a labdát, mert vannak kisbabák, és van, aki éjszakás, így pihenni szeretne. Amikor valaki rájuk szólt, egy darabig visszafogták magukat, de ahogy belemelegedtek a játékba, egyre hangosabbak lettek.

Egy idő múlva hozzászoktak az ott lakók a labdapufogáshoz és a visítózáshoz, kivéve egy morgós, idős urat. Feri bácsi senkivel nem volt jóban, mindenkire volt valami epés megjegyzése. Nem volt ő embergyűlölő, csupán beteg ember, akinek elég volt viselnie a sorsát. Feri bácsi egyre haragosabb lett, és amikor hiába szólt ki az ablakon harmadszor is, úgy gondolta, megfegyelmezi őket. Egy lavórba hideg vizet engedett, és a második emelet erkélyéről jól kihajolva nyakon öntötte, akit ért. A felhevült testüket sokkolta a hirtelen érkező hideg zuhany. Amikor feltekintettek, látták, hogy ki küldte rájuk az áldást. Azonnal bosszút esküdtek ellene. Aznap már nem is fociztak, beültek az egyik lépcsőház hűvösebb pincéjébe. Azon agyaltak, miként leckéztethetnék meg Feri bácsit. Vadabbnál vadabb ötletekkel álltak elő, mire összeállt a terv.

A lakótelep egy nagy forgalmú út mellett terült el. Az út túloldalán még megvolt a régi falu egy része, így néhány tehén és ló színesítette a városszéli képet. Jól ismerték a tanyát, mert jártak oda lovagolni és tojásért, tejért is elküldte őket a mamájuk. A lovakkal jó barátságban voltak, és egy jámbor, öreg kancát néztek ki maguknak bosszújukhoz. Azt már korábban kitapasztalták, hogy Feri bácsi elég sokáig alszik, ezért reggelre időzítették az akciójukat. Négyen vállalkoztak a korai kelésre.

Másnap reggel elmentek a kis tanyára. Az alacsony fakarám szinte jelképes volt, de soha nem kóboroltak el a jószágok. Belopakodott a négy jómadár, és elcsalták a kancát a karámon kívülre. Az úton átkelés okozott problémát, mert ezek a lovak már nem voltak hozzászokva, hogy járművek között közlekedjenek. Az amúgy szelíd ló megmakacsolta magát, és nem akart átmenni a túloldalra. Sárgarépával próbálták lekenyerezni. Húzták, tolták, könyörögtek, de a ló csak toporgott és prüszkölt. Pisti oldotta meg a problémát. Felpattant a hátára, és csak úgy szőrén megülve rá tudta venni, hogy átmenjenek az úton. A túloldalon a fűben már könnyen haladtak. A lépcsőház kétszárnyú kapuját kitárták, és újabb répákkal csalogatták a lift irányába, de oda bizony nem fért be.

– Húha! Ez kemény munka lesz – sóhajtott Laci. – Ha már idáig eljöttünk, itt nem adhatjuk fel! – válaszolta Pisti.

Gyuszi és Karcsi, a két másik fiú azt javasolta, forduljanak inkább vissza.

– Ügyes, tapasztalt ló ez, meg fogja mászni a lépcsőket – válaszolta Pisti. – Nagyobb gond, hogy a patkó miatt nagyon hangos minden egyes lépése. Önkéntes alapon kérek két pólót kettétépvé, és azt kötjük rá a lábaira hangtompítónak. Gyuszira és Karcsira nézett. A két közlegény szó nélkül engedelmeskedett, és cibálta szét a pólóját. Bebugyolálták a patákat.

– Próbáljuk meg felcsalogatni – szolt Pisti, és előhúzta az abrakos tarisznyát, amit sebtében emelt el az istállónál. Egy-

egy lépcsősor nem sok lépcsőből állt, így valóban viszonylag hamar a fordulóhoz értek. Másfél emeletet egészen rövid idő alatt megtettek, de ott aztán már elfogyott a motiváció, mert jóllakott a ló. Karcsi pont ebben a lépcsőházban lakott a harmadik emeleten. A szülei dolgozni voltak.

– Szomjas lesz már inkább, mint éhes. Felugrok hozzánk egy vödör vízért.

Benn a lakásban, amíg keresett egy alkalmas edényt, megevett egy szelet zsíros kenyeret. Néhány perc múlva ért le a tisztára súrolt vödörrel, tele vízzel.

– Na végre hogy méltóztattál visszajönni! Aludtál is egyet közben? – morgolódott Gyszi. – Remélem, tiszta az a vödör, mert a ló kényes állat.

– Patyolattiszta, anyukám befőzésnél szokta használni – válaszolta Karcsi.

Megittatták a hátast, és újra a lépcső felé invitálták. A kanca lépett párat, majd jó adag lócitromot hagyott maga mögött.

– Na már csak ez hiányzott! – csapta össze a kezét Gyszi. – Ez nem maradhat itt. Karcsi, szedd a vödörbe! – adta ki az utasítást Laci. Karcsi és Gyszi kicsit elnyomottak voltak a csapatban, és bármit megtettek, ha Laci vagy Pisti kérte. Így hát Karcsi, mintha csak érett gyümölcsöt szedegetne, úgy pakolta anyja befőzős vödrébe a lócitromot. Csupán az első néhány darabnál öklendezett egyet-kettőt, amikor megérezte a melegséget a tenyerében.

– A cél érdekében mindent, Karcsikám! – biztatta Gyszi.

Az utolsó néhány lépcsőfok simán megvolt. Feri bácsi bejáratí ajtójának kilincséhez odakötötték a kancát. Becsengettek, és futás felfelé Karcsiékhoz. Egy fél emelettel hamarabb megálltak, várni a hatást. Csalódniuk kellett, mert a szívbeteg ember, amikor kinyitotta az ajtót, és egy lóval találta magát szemben, ijedtségében infarktust kapott. Nem volt szitokszó vagy bárminemű felháborodás, csupán egy nyögés, és azt követte egy

puffanás. A fiúk előbb futásnak eredtek felfelé, de Pisti szava megállította őket.

– Menjünk vissza, és nézzük meg, mi történt! Fura ez a nagy csend!

Visszafordultak. A látvány, amit Feri bácsi ajtajánál találtak, félelmetes volt. – Azonnal mentőt kell hívni!

– De nekünk nincs telefonunk – szólalt meg Laci elsőnek.

– Menjünk hozzánk, hiszen én lakom a legközelebb, és telefonunk is van – állt elő Karcsi a megoldással.

Pistinek volt a legérettebb hangja, így ő telefonált. Össze-vissza beszélt ijedtségében.

– A címet mond! – szólt rá a diszpécser erélyesen.

Zavarában először a saját címét mondta, de kapcsolt, és gyorsan módosította. Szerencsére hamar kiérték a mentők. Láttak ők már sok megdöbbentő dolgot, de amikor a liftből kilépve egy lóra esett a tekintetük, igencsak meglepődtek. A nyitott ajtóhoz lépve meglátták a földön fekvő beteget. Arcának színéből és az adott szituációból rögtön tudták, mi lehet a baj. A protokoll szerint ellátták, és közben hívták a tűzoltókat a ló elszállítása végett. A tűzoltó diszpécser először azt hitte valami ugratás, de a mentőtiszt határozottan kijelentette, nincs kedve szórakozni, és életmentésről van szó. Hordágyon kellene a mentőautóba vinni a beteget, de a hátas mellett nem férnek el. A szirénázó mentő után nemsokára szirénázó tűzoltóautó érkezett. Erre sokan felkapták a fejüket, és szép kis tömeg gyűlt össze a lépcsőház előtt. Senki nem volt a tűzoltók és a mentősök között, aki kicsit is értett volna a lóhoz.

A fiúk egy emelettel feljebb hallgatóztak. Nem akartak lebukni, de a lelkiismeret erősebb volt a félelemnél. – Laci, mi menjünk és segítsünk! Karcsi, Gyszi, nem kell, hogy velünk együtt lebukjatok, ti csak maradjatok itt!

A felnőttek nem kérdeztek egyelőre semmit. Elfogadták a segítséget. Néhány perc múlva a bámészkodók legnagyobb

döbbenetére megjelent a kapuban egy ló. Közvetlen utána meg a két mentős, a hordágyat cipelve. Pisti felpattant a ló hátára, és elügetett a lovastanya felé. Lacira egyből lecsaptak az időközben kiérkezett rendőrök, és vallatóra fogták. A tömeg egyre nagyobb lett, és a történet, ami szájról szájra terjedt, mind színesebb lett. A kancát már nagyon keresték. Amikor meglátták, hogy Pisti tart vele hazafelé, biztosra vették, hogy csak elkóborolt, és lám, ez a rendes gyermek visszahozta.

– Sietnem kell, majd máskor elmagyarázom, mi történt – szólt vissza, és már szaladt is. Laci a rendőrkocsiban ült lehorgasztott fejjel. Pisti egyből odament, és bevallotta, ő volt a másik elkövető. Már előbb megegyeztek Lacival, hogy a két barátjukat kihagyják a sztoriból. Tartották is magukat hozzá. Évekkel később a két srác maga mesélte el baráti társaságban, hogy miért is ilyen szoros a barátságuk négyüknek. Laci és Pisti szülei elég szép summát fizettek ki a fiaik meggondolatlansága miatt. Ezután keményebben fogták őket, és zsebpénzmegvonás mellett még szobafogságot is kaptak.

Feri bácsi hamarosan felgyógyult. A fiúk bocsánatot kértek, és felajánlották a segítségüket. Egészen összebarátkoztak az öreggel, és még évekig rendszeresen látogatták. Amolyan pótnagypapa lett Feri bácsi. Amikor arról panaszkodtak, hogy nem akarnak velük szórakozni a lányok, ő adta a tanácsot: – Menjete vidékre csajozni, ott még vannak naív lányok, és talán még megismerhettek jóféle feleségnek valót is.

A tipp jónak bizonyult. A két jóképű fiú minden diszkóban talált partnert magának. 20 kilométeres körzetben bolondították a lányokat. Néha a vidéki fiúk jól elverték őket, de nem estek kétségbe, mentek a következő faluba. Voltak olyan települések is, ahol jó barátságba keveredtek a falubeliekkel. Később csatlakozott hozzájuk a lakótelepről még több srác. Nyolcan-tízen mentek az utolsó busszal a helyszínre, ahol tudták, hogy buli lesz. Hajnalban hazasétáltak, vagy megvárták az első buszt.

Néha alkalmi fuvar is akadt. Elszaladt a nyár, és az ősz is hűvösebbre fordult. Ritkábban vállalkoztak távolabbi kalandra. Ám Pisti szívét visszahúzta egy szőke lány kedves mosolya. A lánynak imponált a csinos városi fiú udvarlása, de hamar felismerte a szélhámost benne, és nem vette komolyan. Szívesen eljárt vele szórakozni, hogy irigykedjen rá a többi, milyen jóképű srác csapja neki a szelet.

A kis faluban nagyon nagy forgalmú, felkapott diszkó üzemelt. Hamar híre ment, hogy a hétvégi bulin az Edda lesz az est sztárja. Bár december közepe volt, még hó nem esett, és a hőmérséklet alig billent mínuszba, így erős volt a kísértés, hogy hétvégén vidékre menjenek szórakozni. Gyszi és Karcsi egyre ritkábban csatlakozott hozzájuk, mert a fővárosban voltak kollégiumban. Laci azon nyűglődött, hogy nincs mit felvennie, mert elkártyázta a télikabátját. Pisti még az egyik meleg kabátját is kölcsön adta Lacinak, hogy rávegye a bulizós túrára. A szőke lány most is az egyik barátnőjével ment szórakozni, akinek tetszett Laci. A táncparketten alig lehetett mozdulni, annyian voltak. Szuper jól szórakoztak, észre sem vették, hogy időközben odakinn nagyon lehűlt a levegő.

Hajnalban, amikor hazakísérték a lányokat, akkor szembeültek vele, hogy rettentően hideg van, és az első buszig még hátra van több mint 2 óra. Pisti bejáratos volt Katicáékhoz, és tudta, hogy van egy nyári konyhájuk, ami üresen áll ilyenkor télen. Elkezdte győzködni a lányt, hogy a buszindulásig hagy húzzák meg magukat a nyári konyhában.

– Figyu! Katica! Amikor hozzátok érünk, csak kidobod nekünk a kulcsot. Mire reggel a szüleid felkelnek, már el is húzunk az első busszal. Amikor elmegyünk, a kulcsot bedobom a postládába.

– Semmivel nincs ott melegebb, mint kint – érvelt Katica.

– Ha nem is sokkal enyhébb, de legalább nem fúj a szél – győzködte tovább Pisti a lányt. Végül megszánta Katica őket, és

rábólintott, hogy meghúzzák magukat a fiúk a buszindulásig.

– A kulcs a zárban van. Amikor elmentek, csak zárjátok vissza az ajtót!

A ház felé vette az irányt, és mielőtt belépett a bejáraton, visszaszólt: – A jövő szombaton találkozunk. Jó éjt!

Katica nyugodtan aludt, amíg a fiúk fura kalandokat éltek meg a kis nyári konyhában. Amint bezárták maguk mögött az ajtót, rögtön körülnéztek, hogyan tehetnék komfortosabbá a helyiséget. A régimódi sparhelt mellett találtak egy ládát tele tűzifával. Rögtön jött az ötlet, rakjanak tüzet, és nem fognak fájni. Papír viszont nem volt a begyújtáshoz, így elkezdtek keresni a szekrényben és asztalfiókban. Papírt nem találtak, de akadt gyufa és egy zsák héjas dió. Gyorsan elkezdtek diót törni, ami szerszámok nélkül elég nehéz műveletnek bizonyult. Amint sikerült egyet-egyet összeroppantani, egyből meg is ették, és a törmeléket a tűztérbe halmozták. Városi létükre elég jól feltalálták magukat. Ha nincs papír a begyújtáshoz, hát jó lesz egy kis száraz dióhéj is. A számításuk bejött. Néhány szál gyufa, és pár percen belül már égett is a tűz. Az elképzelésük jó volt, de nem értettek a sparheltben való tüzelés technikájához. A sparhelt minden egyes nyílásán ömlött befelé a füst. Gyorsan ablakot nyitottak, ám a tűz egyre hevesebben égett, és a füst egyre jobban tódult be az aprócska helyiségbe.

– E mellett a tűz mellett melegedni nem fogunk, legfeljebb megfulladni! – állapította meg Laci.

– Hát valahogy el kellene oltani – válaszolta Pisti, és nyúlt a vizesvödör felé. A víz nem volt bevezetve, így egy lócán két vödörben lett volna a víz, de már korábban teljesen befagyott.

– Semmi gond, pisiljünk rá! – talált rá a megoldásra Laci.

– Szükség törvényt bont, amúgy is már nagyon kell pisilni – válaszolta Pisti, és rögtön neki is álltak a tűzoltásnak. A vizesvödröket még felrakták a sparhelt tetejére, hátha olvadna kevés víz, mert bizony szomjasak voltak a dióra. Lassan

kiszellőzött a konyha, és bezárták az ablakot. A sarokban állt egy régimódi faágy, rajta jó vastag dunna. A két jó barát úgy gondolta, meghúzzák magukat a dunna alatt összebújva reggelig. Úgy, ahogy voltak, kabátostul, épp a cipőiket lerúgva, bebújtak az ágyba. Nem tudták, hogy az elmúlt nyáron és ősszel volt egy szívességi lakó, aki olykor részegen itt aludt. Néha a ház körüli munkákban segített Katica apjának, aki cserébe enni-inni adott a jóembernek, és megengedte, hogy ott aludjon, ha már nem bírt hazamenni. Sanyi, alkoholista révén, nem volt éppen ápolt ember, és valószínűleg, amikor utoljára ott aludt, eléggé mocskosan zuhanhatott be az ágyba. A maró fűszagtól nem érezték, mennyire penetránsan büdös az alkalmi alvóhelyük. Ahogy átmelegedtek, álomba is szenderültek hamar.

Reggel favágás hangjára ébredtek. A nyári konyha mellett állt közvetlenül a fáskamra. A közös fal okán olyan hangos volt a fejszezsattogás, amit ők még soha nem is hallottak azelőtt, hogy ijedtükben egyszerre szökkentek talpra az ágyból. Majd kiugráltak az ablakon, és a kerten át futva, a kerítést gazella módjára szelve át futottak a buszmegállóig. Katica édesapja vágta a fát. Semmit nem vett észre az alkalmi hálóvendégek jelenlétéből. A buszmegállóban, amikor lihegve megérkeztek, nem volt senki. Ekkor eszméltek rá, hogy már jócskán délelőtt van. A reggeli buszok elmentek. Vidék lévén ritkán közlekedtek buszok. Laci a menetrendet stírolva az órájára akart pillantani, amikor rájött, hogy pár napja elcserélte egy bicskáért.

Időközben egy házaspár érkezett a buszmegállóba. Pisti illedelmesen köszönt nekik, és udvariasan megkérdezte, melyik buszra várnak. A férfi lesújtón végignézett a gyűrött kabáton, és elfordította a fejét. Az asszony barátságosabb volt, és mosolyogva mondta: – Mi csak ide megyünk a szomszéd faluba, de a járat végállomása Miskolc, és Kazincbarcikán megy keresztül. Lassan már itt kell lennie, de mivel Aggtelekről jön, így elképzelhető, hogy ebben a nagy hóban késni fog. Ekkor a férfi egy

krákogással jelezte rosszállását, mire az asszony visszafordult hozzá, és fecsegni kezdett a zord időről.

Pár perc múlva megérkezett a busz. A buszsofőr morcosan számolta az aprót, amit a jegyekért kapott, aztán egy hirtelen mozdulattal összezárta tenyerét, és visszanyújtotta a pénzt. Hátározott hangon felszólította őket, azonnal hagyják el a buszt. A két fiú értetlenül nézett, hiszen a viteldíj hiánytalanul megvolt. A buszsofőr kihúzta magát az ülésben, és összevont szemöldökkel, jó hangosan így szólt: – Honnan jöttek maguk, valami istállóból? Elhanyagolt ruházatuk nem arra utal, hogy volt gyerekszobájuk, de attól még tisztálkodni lehetne! A víz és szappan csodákra képes! Olyan penetráns szaguk van, hogy nem engedhetem meg az utazást. A többi utassal szemben nem volna fair, és nekem is csípi a szemem a szagotok – váltott tegezésre a sofőr. – Lehet, még élősködők is megbújnak bennetek. Azonnal szálljatok le, vagy rendőrt hívok!

Mit lehetett tenni, leszálltak, és elindultak gyalog a csúszós úton. Előbb magukat, majd egymást kezdték el szaglászni, de teljesen el volt tompulva a szaglásuk. A nagy hó alatt nem látszott, hol van jég, így hol egyik, hol másik huppant fenékre. Eleinte jókat derültek egymáson, de néhány kilométer után már arcukra fagyott a mosoly. Keservesen megbánták, hogy nem indultak útnak már hajnalban. A csúszós úton kocsi alig mellőzte őket, és hiába integettek, senki nem állt meg. Dél volt, mire éhesen és szomjasan hazaértek. Mindkettőjüket egyből a fürdőbe zavarta az édesanyja, és kapták is a szidást bőven.

Katica, amikor kilopakodott megnézni, hogy minden rendben van-e, igencsak meglepődött a látványtól. A füstszag már kiszellőzött, de látszott a nyomokból, hogy begyújtottak, és diót ettek a fiúk. Látva a feldúlt ágyat, levonta a következtetést. Sebtében rendet rakott, és hosszú időre el is feledkezett az egész történetről. Teltek, múltak az évek. Katica férjhez ment, és gyermekei születtek. A kisebbik lánya volt pont olyan korú,

mint ő akkoriban, amikor alkalmi hálóvendégei jól megjárták. Délután látogatóba érkezett Katica nővére. Marcsi egy falusi kocsmában volt pultos. Pont egy kis családi vitába csöppent. A két lány buliba készült, és Katica elég szigorú volt velük. Azon ment a vita, hogy mikorra kell hazaérniük, és miért nem alhatnak a városi barátnőjüknel.

– Azért nem aludhattok barátnőnél, hogy ne tudjatok átverni! – érvelt Katica.

A nővére erre felkacagott, és megkérdezte: – Nem vagy te túl szigorú a lányaiddal? Csak nem magadból indulsz ki, hugicám?

– Na ne rágd még te is a lelke, és különben is mire célozgatsz?

– Ma az egyik törzsvendégünk beszédes kedvében volt, és nagyon érdekes, nosztalgikus emlékéiről mesélt. Ismered Ikszi Lacit?

Katica meglepődött a kérdésen. – Arról az Ikszi Laciról van szó, aki pár éve az idegenlégióban volt?

– Igen, róla.

– Mi van vele? Ezer éve nem hallottam felőlük.

– A légios pénzzel megalapozta az életét, és most jómódú vállalkozó. A tulajjal jó barátságban van. Elég gyakori vendégünk, de meglepődtem pizkosul, amikor egy harminc évvel ezelőtti történetet idézett fel. Szóba került a szülőfalunk, és így jutott eszébe Lacinak egy kalandja. Emlékszel, milyen nagy élet volt a kultúrházban, amikor fiatalok voltunk? Szinte minden hétvégén volt bál vagy ötóra tea, és gyakran jöttek csapatosul a közeli városból és falvakból. Laci elmesélte, miként jártak pórul egy különösen hideg éjszakán. Szívességet kértek az iskolaigazgató lányától, hogy a buszindulásig hagy húzzák meg magukat a nyári konyhájukban. A sztori annyira hihetetlen volt, meg különben is én vagyok a régi iskola igazgatójának a lánya. Gondoltam, vagy másik faluban esett meg, vagy most találja ki

az egészet. Aztán eszembe jutottál, hogy te is az apánk lánya vagy, és lehet, te engedted meg a két fiúnak, hogy a nyári konyhánkban aludjon.

Katica csak nézett tágra nyílt szemmel, és alig bírt megszólalni. – A teljes történetet most ismertem meg tőled. Valóban én engedtem be őket, de a következő találkozásnál összeveszttem Pistivel, és tulajdonképpen soha többet nem találkoztunk. Szóvá tettem, hogy mekkora disznóolat hagytak, ő meg valami idétlenséggel akarta elviccelni, és szakítottunk. Azaz nem is. Lacival valóban soha többet nem találkoztam, de Pisti még egyszer eljött a szájharmonikájáért. Térdre ereszkedve az utcán énekelte nekem: „Ha egy rózsa tövise megszúrja a kezed, az áldott napfénytől is könnyes lesz a szemed...” Azóta hírét sem hallottam.

A lányok lélegzet-visszafojtva hallgatták a történeteket. Eddig nem is gondoltak arra, hogy anya is volt fiatal és meggondolatlan. Milyen fura az élet. Sok évig titok maradt ez a meggondolatlansága, és harminc év elteltével mégis kiderült. A lányok most értették csak meg anyjuk sokat emlegetett Buddha-mondását: Három dolog van, amit nem lehet sokáig rejtegetni: a nap, a hold és az igazság! Levonták a tanulságot. Amiről egy embernél több tud, az nem biztos, hogy titok tud maradni.

Hupssz! Mekkora esett az a szegény asszony! A férje nem nyújtotta segítségül kezét, sőt hátralépett, és szentségelni kezdett. Pedig még pár perccel ezelőtt az asszony őt vezette, és az ő lába elé figyelt a sajátja helyett. Fura egy pár voltak! Az asszony nagyokat lépett, és fél méterrel az ura háta mögött haladva vezette a vak embert. Az emberke – állát magasra szegve – szaporán lépegetett aprókat. Arca mindig komoly volt, és ha megszólalt, gyűlölet volt a hangjában. Most is együttérzés helyett toppantott egyet a lábával, és hangosan korholta az asszonyt: – Ó, te szerencsétlen, Isten barma, te, hogy lehetsz ekkora marha! Csak tolsz magad előtt, mint egy mozdony! Még szerencse, hogy nem én estem el! Te, ökör, te, hát hová néztél? Keljél felfelé szaporán! Mi van, mi fáj neked? Nem bírsz ráállni? Na, akkor itt helyben kezd el ásni a sírodat, hallod-e! Haszon-talan fehérnép!

Szegény asszony féllábon ugrándozott oda hozzám, és kuporodott le szorosan a karfám mellé szégyenlősen, mintha sokan ülnének már itt, és számára nem volna hely. Lehajtott fejjel, kérlelően szólalt meg: – Kérlek, ne kiabálj! Már mindenki minket néz – próbálta csitítani a dühöngő embert. Na ez csak olaj volt a tűzre!

– Ha néznek, hadd nézzenek! Ekkora barmot, mint te, ritkán látnak, és könnyű nekik, mert látnak, én meg rád vagyok szorulva. Na, mi lesz már, mehetünk tovább?

– Sajnálom, nem tudok lábra állni. Hívom a gyerekeket, hogy jöjjen valamelyikük segíteni.

Az ember még mindig morogva, elindult a hang irányába, és leült a pad másik végébe. Alig rakta le az asszony a telefont, már belekezdett a kötekedésbe a férfi: –Mááá! A lusta lányodnak

szóltál, vagy a még lustábbnak? Úgy ejtette ki a nő nevét, mint valami átkot, és oldalra köpött. – Látod már jönni valamelyiket? El fogok késni miattad! De akkor este jobb, ha kint alszol a villanyórás dobozban, mert szétverem a mocskos pofádat, az biztos! Mindjárt itt lesznek, jönnek mind a ketten, hiszen téged is kell kísélni, meg engem is.

Fejüket lehorgasztva, szégyenlősen közeledtek a lányok. Mindketten az anyjukkal szerettek volna maradni, de apjuk határozottan rászólt az idősebb lányára: – Ágnes, te velem jössz! Vilma, te kísérd haza a tehén anyádat! A nyurga lányka anyjához hasonló mozdulattal vezetni kezdte apját. Hátról össze lehetne téveszteni anyjával, ahogy előre dőlve határozott, nagy léptekkel irányítja apját. A dőlés szöge ugyanaz, csak az ő háta még kiegyenesedik, amikor megállnak. Vilmába kapaszkodva próbált Mária elindulni, de a fájdalom nem engedte. – Jaj, kislányom! Ugorj el a gyógyszertárba, és kérjél valami fájdalomcsillapító kenőcsöt meg rugalmas pólyát. Aztán menjél haza, és keresd meg a lomosban a nagyapádtól örökölt botot, hozd el azt is. Szerencsére nálam maradt a bankkártya, itt van, ezzel fogsz tudni fizetni.

A kislány úgy szorította a kártyát, mintha az élete függne tőle. Soha nem kapott még pénzt a kezébe, és most itt van egy sokkal nagyobb dolog, mint egy papírbankó. Nem tudni miért, ez a család mindig olyan gyorsan közlekedett, mintha állandóan sürgős dolguk lenne. Vilma, látva anyja szenvedését, nem elégedett meg a szokásos gyors járással, futva indult el. A tűző nap elől Mária nem tudott elbújni. Beteg szemével erősen hunyorgott, és táskájából előhúzott műanyag palackból vizet locsolt arcára. Nem lehetett tudni: a víz csöpög álláról, vagy a könnyei áztatják mindig legörbülő szája szegletét.

– Már egy éve állok itt magányosan, szinte soha senki nem ült rám. Legalábbis a téren lakók közül senki, szinte nagy ívben kikerülnek. Tavalý ilyenkor telepítettek ide. Az akkori első ven-

dégem ült leghosszabban rajtam, sőt egyenesen trónjának nevezett. Simogatott, és beszélt hozzám. Elmesélte élete tragédiáját. Először nem értettem azt a mély sóhajtást, amikor a szíve utolsó dobbanásával mosolyogva írt a telefonjára egy üzenetet: Királyként halok meg! Már nem vett újra levegőt. Elernyedte teste békéjét az esti szürkületben kirajzó kamaszok zavarták meg. Nem fértek a szomszéd padon, és birtokba szerették volna venni az általam nyújtott kényelmet. Ám, amikor megérintette vendégem karját az érdeklődő lányka, kérdésért feltéve, hogy sokáig marad-e, az addigra megmerevedett teste oldalára dőlt, és élettelen kezéből telefonja a betonra hullott. A lányka lenézett a koppanásra, és látta, amint felvillant a telefon kijelzőjén egy rövid felirat: Királyként halok meg! Nagyon megrémült, soha nem látott még holttestet, és most még érintette is. Később, amikor mesélte a történetet, legtöbbször csak legyintettek rá. Biztosan a sokk hatásától hallucinálta a darabjaira hullott telefon utolsó üzenetét. Hiába került helyére az akkumulátor, és rakták össze, soha többet nem működött, így a bizonyíték az üzenet létezéséről elveszett. Akár hitték, akár nem, a félelemmel vegyes irtózat ott maradt az emberekben irántam, és a környéken lakók, vagy akik hallottak az esetről, nagy ívben kikerültek.

Pont egy év telt el azóta, és most itt van újra egy szenvedő. Ő nem törődik a múltammal, csak hálás, amiért van hova leülnie. Mari kezét szemellenzőnek használva körülnézett, majd kicsit oldalra fordulva, fájós lábát felhúzta maga mellé. Fájdalmasan sóhajtott, és végigsimított a háttámlámon. De jó, hogy itt vagy, és meghagytak nekem. Nem kell szégyenszemre a földön ülve várnom a segítségre. Nap mint nap elmegyünk melletted, és soha nem ül rajtad senki. Félnék tőled, mintha átkot venne magára, aki hozzád közelít. Nekem nincs már mitől félnem. Az én életem a maga nyomorúságában aligha romolhat tovább. Bízom a jó Isten segítségével, bár azt is csak titkon tehetem, mert a férjem mindenben a maga akarata alá rendel. Elhagyva a

keresztény egyházat, saját magának keresett új hitet, és minket is oda kényszerít. Mélyen vallásosnak tartja magát, miközben bűnben, romlottan él. Amikor a vakok intézetében megismerkedtünk, nem ilyennek mutatta magát. Akkor még kevés látása volt, ám önhittségében a saját feje után menve, nem tartotta be az orvosi utasításokat, és később vakká nyilvánították. Mivel az én látásom kevésbé volt sérült, és egy műtéttel még picit javítani is tudtak rajta, így kiköltözhattünk házasságkötésünk után. Ő nagyon szegény családból származott. Az én szüleim viszonylag jómódúak voltak, ezért tudtak nekünk lakást venni. De ennek a mohó embernek semmi nem volt elég, amihez ingyen hozzájuthatott. A szüleimen követelőzőtt a szépen berendezett lakás után, modern zenei berendezéseket zsarolt ki belőlük. Miután megszülettek a lányok, egyre rosszabb lett a természete. Zavarta a sírás. Magának követelte a törődést, amit a gyerekek igényeltek. Semmiben nem segített, sőt hátráltatott, és állandóan szidott. Amikor már nem segített a szemüveg sem a látásban, akkor úgy vette, én meggyógyultam. Fel sem fogta, hogy már azért nem hordom a szemüveget tovább, mert nincs értelme. Soha nem ivott, de szexmániás volt, és amikor nem tudtam rendelkezésére állni, nagyon megvert. A szomszédok elől hiába próbáltam titkolni brutalitását. Gyakran kihallatszott a gyerekek zokogása, ahogy könyörögtek, hogy ne bántson. Egyre többen mondogatták, huncut az az ember, Marika! Jobban lát az magánál, mert különben miért nem tud elmenekülni előle?

A szüleim nyugdíjasok lettek és nem tudtak már olyan mértékben támogatni, mint régen. De még akkor is követelőzőtt rajtuk. Az lett a mániája, hogy hangszeren akar tanulni, és vegyenek neki a szüleim egy szintetizátort. Egyre ritkábban jöttek látogatóba, mert nem bírták elviselni, ahogy bánik velem. Ezért is engem szidott. - Na, látod, még a szüleid sem szeretnek téged, te tehén!

Egész nap tévét nézett, és hobbijával, az amatőr rádiózással szórakoztatta magát. Engem küldözött mindenfelé vásárolni: műszaki boltba alkatrészekért, postára levelet feladni vagy borítékot venni. A legritkább esetben adott elég pénzt a megvásárolandó árukra. Gyakran ott szégyenültem meg a pénztárnál. Szakadt rólam a víz kínomban. Tudtam, hogy ha a kért dolog nélkül megyek haza, akkor meg fog verni. Ismertek már szinte minden boltban a dolgozók és a városlakók közül is sokan. Így volt, amikor kisebb összeg hiányzott, legyintett rám a pénztáros, és lenézően mondta: – Menjen, vigye! Előfordult, hogy a hátam mögött állók közül unta meg valaki, ahogyan a zsebeimben kotorászok a nem létező pénz után, és egyszerűen odaszólt: – Majd én kifizetem, de haladjunk már!

Ezek az események egyre lejjebb taszították az önbecsülésem. Elfogadni ugyan nem tudtam, de kiutat sem kerestem igazán. Azt hiszem, nincs is kiút, amióta a szüleim már nem élnek. Fura volt, hogy mindenért külön kell mennem, és mindig vinnem kellett a kisebbik lányunkat. Ágika már kamaszkodott, és Vilmácska sem volt már olyan kicsi, hogy vigyázni kellett volna rá, mégis magammal kellett vinni mindenhová. Jóérzésű, becsületes családban nőttem fel, ahol megadtuk egymásnak a tiszteletet, és soha nem gyanakodtam volna, hogy a férjem egy aljas, beteg állat. Pár éve olyan tragédiát éltem meg, hogy szerettem volna azonnal meghalni. Azon a nyár végi napon már reggel olyan fura és ingerült volt. Délben nem figyelte, hány óra, és elküldött a postára. Én már régen nem nézem az órát, mert nem látom még a faliórát sem, csak akkor, ha felállok a székre, közvetlenül elé. Igazából nem is érdekel az idő múlása, mert úgyis ahhoz kell igazodnom, amit ő parancsol. Így esett meg, hogy amikor odaértem a postához, pont akkor zártak be ebédidőre. Nagyon meleg volt, a tűző napon kellett volna várakoznom. Attól is féltem, azért fogok kikapni, amiért sokáig elvagyok. Ezért hát kézen fogtam Vilmácskát, és hazamentünk.

Az ajtón belépve Ágika keserves zokogásának hangja ért el hozzám. Megrémültem, mi történhetett, hogy ilyen nagyon sír a gyermek. Egyenesen befutottam a szobába. Az ajtó, mikor kivágódott, olyan látvány tárult elém, amitől azt hittem, ott helyben szörnyet halok. Annyi lélekjelenlétem volt, hogy gyorsan visszafordultam, és megakadályoztam a fiatalabb lányom, hogy meglássa, mi történt. Szófogadó gyerekek voltak, így nem vitázott, amikor a konyhába küldtem. Berontottam a szobába. A hirtelen sokktól olyan erő és bátorság jött belém, hogy a gyermekemen fajtalankodó férjemet, mint a pillét, úgy rántottam fel, és ahol értem, ott ütöttem. Szegény Ágikám sokáig zokogott. Hiába kérdeztem, most történt-e először, vagy máskor is bántotta-e. Csak rázta a fejét, és mintha megnémult volna, napokig egyáltalán nem beszélt.

Tanácsstalan voltam, kitől is kérhetnék segítséget, hogyan tovább... A lelki fájdalom mellett a szégyenérzet és a düh munkált bennem. Az állat férjemen, amikor számonkértem, mit tett, cinikusan csak annyit mondott: – Nézd csak ott a sarokban azt a sámlit! No, azt is én csináltam, az én tulajdonom, és akkor ülök rá, amikor én akarok! Nem akartam hinni a fülemnek a választ meghallva. A haragtól elvesztve félelemérzetem, odaugrottam szembe vele, és megragadva két vállát, üvöltve ráztam.

– Felfogtad, mit tettél? A saját gyermekedet becsstelenítetted meg! Tönkretetted azt, akit a világon a legjobban szerettél! Feljelentelek, és börtönbe fognak zárni! Na, majd ott lesz neked sáml!.

Úgy fejtelt bele az arcomba, hogy menten eltört az orrom, és előntött a vér. Szédelegve mentem a fürdőszobába, hogy ne vérezzek össze mindent. Zúgott a fejem, de még ájulás előtt halottam ahogy idétlen rőfögős nevetésével utánam szólt: –Jelents fel nyugodtan, majd diliházba záratlak! Én letagadok mindent, a gyerekek meg nem fognak ellenem tanúskodni, arra mérget vehetsz! Úgy pattogj, hogy mehetsz a hajléktalanságba, vagy diliházba záratlak. Ágnes eskü alatt fogja vallani, hogy most is

magadat verted orrba a sodrófával. Vilmát meg elég megfenygetnem, hogy elmondom iskolában az éjjeli ágybavizelését, és máris mindent úgy talál majd, ahogy kérem.

– Hallod, te kicsi pad! Bármilyen nevetséges is, ezzel az eséssel most jól jártam. Amíg oda van, nyugtom van, és nem székál. Ágikát teljesen maga mellé állította az átkozott. Vilmácska retteg tőle, és minden parancsát szó nélkül végrehajtja. Futva közeledett kislánya. Már messziről látszott, nagyon izgatott.

– Lassabban is jó lesz, el ne ess még te is!

– Jaj, Anyu! A gyógyszerertárban hallottam, hogy a busz, amivel Apukáék mentek, karambolozott a vasúti átjárónál a vonattal, sok sérült és halott van.

– Jaj, Kincsem, ne sírj! Lehet, nem is igaz, vagy egy másik busz ütközött, hiszen kettő ment egymás után. Esetleg az a gyorsjárat volt. Előkotorta ütött-kopott telefonját, és próbálta hívni férjét. A telefon már ki sem csörgött. Gépi hang közölte: a hívott számon előfizető nem kapcsolható. Rögtön próbálta lányát hívni. Az kicsörgött hosszan, ám a hívásra senki nem válaszolt. Újra próbálta egymásután többször mind a két számot, de sikertelenül.

– Jaj, Istenem, hogy pont most kellett velem, ennek a bal-esetnek megtörténnie. Gyere, Vilcsikém, hadd kapaszkodjak beléd! Próbáljunk meg hazajutni. Otthon hátha megszán valamelyik szomszéd, és segít megtudni, valójában mi történt. Kerves fájdalmában könnyei összekeveredtek homlokáról csorgó izzadságával és álláról csöpögött le horpadt mellkasára. Az egykor madonna szépségű, csinos nő mára már nyomokban sem viselte magán azokat a jegyeket, amiért egykor még látó férfiak is megfordultak utána. Elgyötört koravén teste szinte sorvadtt és meggömbült háta lett a leggömbölyűbb testrésze.

A távolság szerencsére nem volt nagy, így pár perccel később hazaértek. A szomszédok közül páran a kapuban diskuráltak. Mária máskor halk köszönés után szinte besurrant volna

mellettük, de most minden bátorságát összeszedve megállt, és megkérdezte, mit tudnak a balesetről. A negyediken lakó tűzoltó felesége határozottan állította, a gyorsjárat volt, aminek vezetője nem vette figyelembe, a fénysorompó piros, és a sínekre hajtott. Hófehérré váltott Mari naptól kipirosodott arca a hír hallatán. Istenem, az a mindig türelmetlen ember azért sietett annyira, hogy elérjék a gyorsjáratot, mert a lassú járat minden bokornál megáll, szokta volt mondani! Na, hátha az esésem miatti megtorpanás miatt nem érték el a gyorsjáratot, és a következő busszal mentek. Szomszédasszonya, látva sebeit és sápadtságát, egyből pártfogásba vette. Gyere, kedves, segítek, mesélj mi történt veled!

A lakásba érve a hőség ellenére remegve huppant le a fotelbe Mari. Vilma tanácstalanul állt egyik lábáról a másikra, miközben tövig rágott körmeit igyekezett tovább rágni. Klára, a szomszéd hamarjában kerített Betadint és kötszert. Egyes mozdulatokkal ellátta a sérüléseket, és, miután friss vizet hozott a konyhából, rögtön a kislányhoz fordult: – Gyere csak velem! Hozz egy kis fazekat, és adok nektek egy kis bablevest, mert anyukád ebben az állapotban biztosan nem fog főzni.

A kislány lehajtott fejjel kullogott Klára néni után, aki még az ajtóból visszaszólt: – Szedek nektek egy kis levest, utána hívom Gyuszit, hátha ő többet tud már arról, hogy kik a sérültek. Mihelyt megtudok valamit, rögtön jövök. Azzal kiviharzott a lakásból.

Mária újra próbálta hívni lányát és férjét, mindhiába. Vilma hamar hazaért. Kínálta anyját étellel, de csak fejrázást kapott válaszul, így nekiállt egyedül falatozni. Ahogy telt a pocakja, hirtelen lelkiismeret-furdalás járta át lelkét. Előbb a sokat éhező anyja miatt, aztán meg az érzésért, ami átfutott rajta: De jó lenne, ha csak Ágika kerülne elő, és apja az elhunytak számát szaporítaná.

Anyja nagyon vigyázott rá, amióta megtörtént Ágnessel a fajtalankodás, ám így is már majdnem prédájává vált apja bűnös vágyainak. Nem olyan régen a csodával határos módon menekült meg, amikor anyját kulccsal bezárta apja a fürdőszobába. Nővérét valami bagatell okkal átküldte apja az önkormányzatra, ám ő visszafordult, mert eleredt az eső szerencsére. Egyre erősebben fújt a szél, és szakadt az eső, így ernyővel sem lehetett elindulni. Mária, mintha belépett volna lánya gondolataiba, megborzongott saját érzéseitől. Imádkozni kezdett, és kérte a jó Istent, bocsásson meg bűnös gondolatáért. Szeme csukva volt, és elbambult, vagy talán el is szenderült. Csengetésre riadt fel, Vilma futott ajtót nyitni. Klárika tért vissza, kezében kulcsának emblémáját gyürkölészte, és kereste a szavakat. Arcát csak halványan látta Mari, de érezte, hogy tragikus hírt hozott. Klára továbbra sem mert felnézni, úgy kezdett bele suttogva: – Marikám, nagyon rossz hírt hozok, de nem a legrosszabbat. Andreának begipszelik a kezét, és hamarosan haza jöhet, de Pista, sajnos, szörnyethalt. Már hívtam doktornőt, nemsokára itt lesz. Gyuszi is részvételt van irányotokba és azt mondta, ha végez, elvisz kocsival intézkedni, ahová kell. Hoz neked egy összezsúkolható tolókocsit, hogy könnyebben tudj közlekedni. A kislányt hagyd majd nálam, Gyuszi segít neked.

Mária szinte ledermedt a hír hallatán. Hosszú évek óta nem végzett semmit önállóan, mindenben alávetette magát férje akaratának. Csak a véletlennek köszönhető, hogy nála maradt a bankkártya. Megérkezett a háziorvos, és néhány rutinos kérdéssel felmérte Mária mentális állapotát, miközben elsősegélyben részesítette. Szemmel láthatóan idegileg jól viselte a tragédiát. A lábsérülése is csak felületi volt, így kötözés végeztével hagyott éjszakára egy szem nyugtatót, majd részvétnyilvánítást követően távozott. A tűzoltó saját kocsiján elvitte a hirtelen özvegyé lett asszonyt a kórházba, majd a temetkezési vállalkozóhoz. Mária saját magán meglepődött, mennyire talpraesett lett, hiába ül tolókocsiban...

A gyászszertartásig feszült volt a légkör, de temetés után egyre kiegyensúlyozottabbak lettek mindannyian. Megbeszélni soha nem tudták a történeteket, de mindhárman elkezdtek pszichológushoz járni, aminek köszönhetően még a lányok iskolai előmenetele is sikeresebb lett. Lassan kialakult egy harmonikus családi élet, Mária sem járt már lehajtott fejjel és görnyedt háttal.

Az első gyászévforduló napján, amikor jöttek haza a temetőről, megállt az asszony egy pillanatra mellettem. Odaszólt a lányoknak: – Egy percre leülök erre a padra, ti csak menjtek! Végigsimított a karfámon, és lassan suttogni kezdett: – Na, hallod! Téged azóta sem koptatnak, örökkön magányosan állsz itt. Azt hiszik a buták, hogy bajt hozol rájuk. Pedig pont ellenkezőleg, nekem szerencsét hoztál. Lehet, az a szegény ember, aki itt hunyta le végleg a szemét, békével ment el, és jó energiák maradtak utána. Megoldhatatlannak tűnő borzalom volt az életünk. Szenvedtünk mindannyian. Egy tragédiának kellett bekövetkeznie ahhoz, hogy végre úgy nevelhessem a gyermekeimet, ahogyan mindig is szerettem volna. A jó Isten bocsássa meg férjem bűneit, és nyugodjon békében! Te meg, kedves pad, állj itt még nagyon sokáig, és fogadd örömmel vendégeidet! Hozz rájuk is olyan szerencsét, mint rám hoztál!

Szerénke mindig könnyelmű volt. Értelmiségi szülők egyetlen gyermekeként alaposan elkényeztették. Anyukája felismerte ugyan a negatív tulajdonságait Szerának, de édesapja olyan elfogult volt vele, hogy minden csínytevést megúszott. Egyáltalán nem hasonlított szüleire, akik szorgalmasak és talpig becsületesek voltak. Hamar rájött, hogy ügyesen tudja manipulálni az embereket, és inkább huncutsággal, mint munkával haladt előre. Édesapja magas pozícióban dolgozott, és édesanyja is elismert pedagógus volt. Abban az időben még nagyon jól ismerték egymást az emberek a kisvárosban. Hiába volt lusta, trehány, nem mertek hármasnál rosszabb jegyet adni egy kolléganő lányának. A szülők mindenkit hibáztattak a gyenge tanulmányi eredményekért, csak Szerénát nem.

Az alig görbülő érettségi bizonyítvány után protekcióval bejuttatták egy esti főiskolára. Szégyellték volna, ha az egyetlen gyermekük saját pozíciójukhoz képest rangon alul talál csak megélhetést. A lányt nem érdekelte továbbra sem a tanulás vagy a házimunka. A szórakozáson és fiúkon járt az esze. Volt ugyan tehetsége az énekléshez és festéshez, de ezekben sem fejlődött, mert lusta volt gyakorolni, képezni magát. Maradt középszerű, és mégis énekesnői karrierről ábrándozott. Mivel a szülei mindig azt tanították neki, hogy semmi nem lehetetlen számára, hitt abban, hogy sztár lehet. Hirtelen nőtt sovány háta meggörbült, és az orra is elég karakteres lett. Alakjára azt mondták, elől deszka, hátul lécs. Arca is pattanásos lett. Egyedül a derékig érő dús vörös haja volt gyönyörű.

Ki-mit-tud versenyek állandó résztvevője volt. Megszállottan próbálta utánozni az egyik felkapott énekesnőt. Meggyőződése volt, hogy neki is van olyan jó a hangja, és külsejében is

hasonlít a hírességre. Próbálkozott zenekarokhoz csapódni, de a külseje miatt hosszan sehol nem járt sikerrel. Könnyű préda volt, és a fiúk ezt kihasználták. Az önbizalmát eleinte növelte, hogy mennyire kapós, aztán keserves csalódások jöttek. Gondban volt a vizsgák miatt, mert nem készült fel sohasem. Szíve szerint kimaradt volna, de a szülei ebben nem engedtek. Folyton trükközött, és kibúvókat keresett, felelősségérzete egyáltalán nem volt.

A Simléderesek nevű zenekarhoz csapódott. Odáig volt Bálintért, a dobosért, akinek bizony ő nem nyerte el a tetszését. Viszont a dobos öccsének lelkét megérintette a lány szeleburdisága, és a hosszú, hullámos hajkoronájába egyenesen belebolondult. A srác egyidős volt vele, és mint partiképes férfi szóba sem jöhetett. Minél elutasítóbb volt Gézával, az annál inkább futott utána. Szeszi mindhiába riszálta magát, és dobálta a vörös loknikat a dobosra kacsingatva, az továbbra sem vett róla tudomást.

Egyik este lekéste az utolsó buszt. A fiúk kocsijában nem jutott hely számára, de ekkor jött megmentőnek Géza, a dobos öccse. Hm! Még kocsija is van fiatal kora ellenére, és mennyire hasonlít a bátyjára, Bálintra, gondolta magában. Eddig nem méltatta figyelemre Gézát, de most kezdett benne fantáziát látni. Egész úton csacsogott, és úgy forgatta a szót, hogy alaposan megtudjon mindent a fiúról. Mint potenciális férjjelölt képbe került ugyan, de jobb lenne egy katonaviselt férfi. Sok érv szólt így is mellette. Jó szakmával rendelkezett, édesanyja már nem élt, józan életű, és bolondul érte. Úgy latolgatta magában a dolgokat, mintha csak rajta múlna minden. Mikor a házukhoz értek, Géza udvariasan pattant ki, és nyitott ajtót Szeszinek. Persze volt ebben az udvariasságon túl egy kis huncutság is. Így tudott közel kerülni a lányhoz a búcsúzás pillanatában. Egy gyors mozdulattal átkarolta a lány vállát, és megkérdezte: – Máskor is hazahozhatlak?

– Miért is ne! – jött a gyors válasz.

Géza bátorításnak vette, és megcsókolta a lányt. Szeszi először húzódozott, de az ellenállása hamar megtört, és belesimult az ölelésbe. Már azon az éjszakán összeállt fejében a terv. Ha férjhez megyek, anyuék nem nyaggathatnak majd tovább az iskolával. Régen ismerte már Gézát, és tudta, hogy nagyon rendes, szorgalmas ember, pont férjnek való. Nem baj, hogy nem volt még katona, férjhez megyek, és gyorsan szülök egy gyereket. Apukámék örülnek majd az unokának, és ha elviszik Gézát katonának, úgyis támogatni fognak, okoskodott magában egy csók után.

A következő találkozás alkalmával hozzálátott terve megvalósításához. Már nem fordított akkora figyelmet a dobos felé, és kedvesebb lett az öccsével. A tapasztalatlan fiút hamarosan teljesen az ujja köré csavarta. Pár hónap után már az eljegyzésen és az esküvőn gondolkodott. Géza nagyon szerelmes volt, de elég konzervatív, és majd jóval későbbre gondolta a lánykérést. Szeszi szabadult volna a vizsgáktól és a szülői felügyeletről, így cselhez folyamodott. Elcsábította Gézát, és hamarosan teherbe esett. A fiú megrémült, de tudta, mi a kötelessége, és illendően megkérte Szeszi kezét a szüleitől. Meglepődtek a hirtelen jött lánykérésen, de a kitűzött esküvő időpontján még jobban. Legalább egy év jegyesség illendő, és egy nagy lakodalmat megszervezni is jó pár hónapba telik. Szeréna nem merte bevallani szüleinek a sürgősség okát, mindenféle érvekkel és kifogásokkal terelt. – Soha nem szerettem volna egyedül jelmezben lenni egy bulin. Hülyén érezném magam egy lakodalom főbohócaaként. Egy szűk családi esküvőt letudhatunk egy étteremben, és ahhoz nem kell nagy szervezés – zárta rövidre a vitát.

Két hónapon belül megtartották az esküvőt. A pénzt, amit a szülők évek óta gyűjtöttek a lányuk lakodalmára, odaadták nászajándékba. Géza jól keresett, és takarékosan élt, így egyből tudtak lakást venni, és egy szobát berendezni, sőt még a legfontosabb háztartási gépekre is futotta. Géza eddig is imádta, de

miután terhes lett, szinte a tenyerén hordozta Szerénát. Lám most is úgy alakultak a dolgok, ahogy azt kitervelte Szeszi. Könnyű terhessége volt, és a vizsgáknál jól jött a domborodó hasa. Szülők még egy gyereket, és meg is lesz a diplomám, kuncogott magában, amikor felkészületlensége ellenére is sikeresen elvégzett egy újabb évfolyamot. Július végén szült. Így nem lesz kimaradása sem a suliból. Bár nem igazán vágyott a pedagógusi pályára, de még egyelőre nem is akart dolgozni. A lényeg: a diplomája legyen meg, aztán újra megpróbál betörni a zenei pályára.

Mint minden, ami eddigi életében történt vele, a szülés is könnyű lefolyású volt. A kisfia jó baba volt, ő meg hamar visszanyerte erejét és karcsú alakját. Szülei sokat segítettek fizikailag és anyagilag is. Úszott a boldogságban, és maradt álomvilágban. Négy hónapos volt kicsi Géza, mikor ismét áldott állapotba került. Szülei megrémültek, de ő nagyon is tudatos volt, és így készült a diplomázásra. Első perctől kevés volt a teje, így a kicsit hamar elválasztotta, és rögtön teherbe is esett. Férje derekasan kivette a részét a háztartási munkából és a gyereknevelésből. Szüleire is mindenben számíthatott.

Meglett hát az áhított diploma, amit egy jelentős summával megtöltött betétkönyvvel jutalmaztak. Apukája azt mondta, egy kocsival szándékozták megajándékozni, ha megszerzi a diplomát, de most rábízzák, mikor szerez jogosítványt. Az autóra valót megkapja, és tegyen belátása szerint. A férje egyből a ház bővítésére vagy lakájosabbá tételére gondolt, hiszen van egy megbízható Wartburgjuk, és úgy is együtt szoktak utazni. Szeri másként gondolta. Azonnal iskolát keresett, ahol jogosítványt szerezhet. Lelki szemei előtt már látta magát menő nőnek. Abban az időben még kevés családnak tellett kocsira, és még kevesebb nőnek volt jogosítványa. Volt benne mindig is egy fajta kivagyiság. Többet gondolt magáról, mint amilyen képességgel megáldotta a sors. A kreszvizsgán sem volt egyszerű túljutnia,

a vezetés meg rengeteg plusz óra után is gyengén ment. Végül kiügyeskedte huncutsággal a jogosítványt.

A két terhesség jót tett a külsejének. Nőiesebb lett, és az arcáról is eltűntek a pattanások. Egy darabig próbálkozott a zenei karrierrel, de mire a gyerekek óvodások lettek, be kellett látnia, hogy más területen kell próbálkoznia. Szülei jó hírének köszönhetően bekerült egy jó nevű óvodába. A gyerekekkel jól kijött, a dadusokkal és a vezető óvónővel annál kevésbé. Sajátságosan értelmezte a szabályokat, ezért gyakran konfrontálódott, és unta is a rendszeres munkát. Fejébe vette, hogy üzletasszony lesz. Egyre jobban kezdet divatba jönni az ezotéria. Vonzotta a spiritualitás, és rövid tanfolyamokon szerzett tudásában szentül hitt. Próbálta beültetni a mindennapokba, és azt tapasztalta, hogy hisznek neki az emberek. A szülők meghallgatták, és bólogattak, még akkor is, ha sületlenséget beszélt.

Egyik alkalommal nagyon belemerült a témába, és a dada pont a vécén segédkezett, amikor megtörtént a baj. Amíg Szeszi kis előadást tartott az egyik szülőnek, senki nem figyelt a gyerekekre, és két kisfiú a szekrény polcain elkezdett felmászni a dekorációs, vitorlás hajóért. Már majdnem elérte az egyik lurkó, amikor a súlypontjából kibillent a szekrény, és óriási robajjal felborult, maga alá gyűrve a gyerekeket. Szerencsére senkinek nem lett súlyos sérülése, de az egész óvoda összeszaladt. Hiába próbálta kimagyarázni, hogy miért nem akadályozta meg a bal esetet, azonnali hatállyal elbocsátották.

Hamar híre ment az esetnek, és sehová nem vették fel dolgozni. Ő ezt jelnek vette, hogy előrébb lépjen, azért történt így. A lelkiismeret-furdalás érzését soha nem ismerte, mentegetőzni, a felelősséget elkenni, azt viszont nagyon értette. Megvezette szüleit és férjét is. Végül meggyőzte őket, hogy segítsék anyagilag egy ezoterikus bolt megnyitásában. A felkapott fürdőváros főutcáján üzlethelyiséget bérelni rizikós vállalkozás volt, de ő szentül hitte, nagyon menni fog az üzlet. Eleinte volt

is jelentős forgalom. Az újdonság varázsa vonzott minden korosztályt. Minél mélyebbre ásott az okkult tudományba, annál képzetesebbnek hitte magát. Előadásokat tartott, és beszerezett minden megszerezhető kütyüt, könyvet, lemezt, hangtálapot, nemesköveket. Mihelyt hallott valami újdonságról, már futott is utána. Sokba került a berendezés, a bolt megnyitása.

A forgalom az első hónapokban biztató volt. Szülei jó hírneve okán hittek a tanaiban, ám ő nem elégedett meg a kis törzsvásárlóival. Hírnevet akart, menő üzletasszonyságról álmódott. Kihúzott a szüleiből minden pénzt, és a saját háztartásuk is egyre ingatagabb lett. Géza nem volt ugyan buta, de könnyen megvezette, és rábeszélte egy jelzáloghitelre. Mire rájött, hogy mekkora bajba sodorta őket Szera mohósága, már késő volt. A bolt színültig tele volt áruval, csak a vevők hiányoztak egyre inkább. Szerénkét egész életében kisegítette a szerencséje, most sem volt hajlandó elismerni, hogy hibázott. Mindenhonnan kölcsönöket vett fel. A törlesztő részleteket a következő hitelből fedezte.

Nagy ötlete volt a videós reklám. Szexi ruha, extravagáns smink, és előadta az okosságait. Néhány új vevő, aki még azelőtt nem hallott az ezotériáról, betért az üzletbe, és vásárolt ezt-azt. Úgy nézett ki, jó ötlet volt saját arcával reklámoznia magát. Szerencsére szülei nyugdíjasok lettek, így a gyermekekről gondoskodtak testileg és lelkileg. Géza az anyagiak miatt állandóan túlórázott és maszekolt. Szera a bevétel emelkedése révén egyre jobban hitt a sikerében. Befektetés nélkül nincs haszon, vallotta. Drága stúdióba ment reklámfilmot forgatni. Filmsztárként viselkedett, ha valahol felismerték. Egyik délután éppen zárni készült, amikor egy ismeretlen férfi lépett az üzletbe. A pulthoz érve széles mosollyal úgy szólította meg Szeszit, mintha sok éve ismernék egymást. Lazán tegeződve: – Láttam a reklámfilméd, és hatással voltál az esztétikai érzékemre, ezért kerestelek meg.

Szeréna kicsit meglepődött, de érezte, hogy jelentősége van

ennek a találkozásnak. Hamar feltalálta magát, és rákérdezett. – Kit tisztelhetek önben?

– Michel vagyok, filmpruducer. Szép a kiejtésed és erotikus a hangod, egzotikus az arcod, és az alakod is a mostani trendhez igazodik.

– Ó! Köszönöm a bókot! Mégis minek köszönhetem a látogatásod? – váltott Szerá is tegezésre.

– Nos, amiért jöttem, hogy meggyőződjek róla, előben is olyan erotikus vagy-e. A megérzésem beigazolódt. Volna kedved filmben szerepelni?

Ezer gondolat futott át Szeréna agyán. Lelki szemeivel már látta magát vörös szőnyegen vonulni az Oscar-díjátadón. A hírtelen napi szinten nyaggatták, és a jelzőlogót is alig bírták kinyögni. Bármilyen jól jött volna, amivel pénz tud keresni.

– Nagyon megtisztelő, és megfelelő díjazás ellenében szívesen kipróbálnám magam. Igaz, színpadi szereplésben nincs gyakorlatom, csak mint énekesnőnek van némi rutinom, de könnyen tanulok, füllentette.

– Ez nagyszerű! – ujjongott Michel. – Akkor nem is vagy már igazán kezdő. Ez meglátszott a reklámfilmeden is. Melyik nap tudnál feljönni Pestre egy próbafelvételre?

– Az attól függ, hogy hány órára és hová.

– Az időpontot megválaszthatod, a helyszín pedig itt van – nyújtotta át színes névjegykártyáját.

Szera teljesen hatása alá került a férfinak. Akkoriban csak kiváltságos embereknek volt névjegykártyája. Ebből már biztosra vette, hogy nem szélhámossal van dolga, hanem ez egy komoly ajánlat. Mámorosan hajtott hazafelé. Egy kereszteződésben kis híján balesetet okozott, annyira el volt merülve ábrándos gondolataiban.

A férjének gyanús volt ez a hirtelen jött siker. Neki a felesége volt a legszebb és a legcsinosabb, mert még mindig imádta, de ha reálsan végignézett rajta, akkor csak egy sovány asszonyt

látott, akin egyetlen, ami szép, a hosszú vörös haja. Esetleg szinkronszínésznek tudta elképzelni inkább középkorú, mint fiatal feleségét. A fiúk lelkesedtek. Hú még az is lehet, hogy híres színésznő lesz az anyukájuk, és gazdagok lesznek! A szülei óvatosságra intették, amikor odament, hogy megkérje édesanyját, helyettesítse már a boltban, amíg ő Pesten lesz.

A stúdió előtti kopott bútorzatú, kis iroda nem volt valami bizalomgerjesztő, de nagyon kedvesen fogadta mindenki. Michel rögtön puszival köszönt, és kávéval, üdítővel kínálta. Előkerült egy rendező, rövid forgatókönyvvel és két színésszel. Kezébe adta a szöveget, ismertette a szituációt, és kérte, próbálják meg eljátszani ezt a rövid epizódot. Az elképzelt helyszín egy mozi volt, ahol Szerá véletlenül meglökte egy kislány kezét, amiből kiesett a pattogatott kukoricás zsák, és a földre borult tartalma. A lányka keservesen sírni kezdett. A harmadik szereplő egy hőzöngő fiú volt, aki rögtön kötekedni kezdett. Szeréna szerepe szerint meg kellett nyugtatnia a kislányt, és ríposztolni a fiúval. A háttérben rögzítette egy kamera az egész jelenetet, amit aztán együtt néztek vissza. Michel és a rendező is el volt bűvölve.

– Született tehetség vagy! Nagyon jó a testbeszéded! – lelkesedett Michel. – Mikor tudsz kezdeni forgatni?

Szera hirtelen megszólalni sem tudott a meglepetéstől.

– Látom, még habozol. Ismertetem kb. milyen szerződést tudunk ajánlani. Tudom, fontos neked az üzleted, és amíg nem futsz be, mint színésznő, gondolom, meg akarod tartani. Ezért azt tudom ajánlani, hogy rugalmasan állunk a forgatási időhöz. Egy nap 4-6 órát dolgozhatsz kezdetben, és minden sikeres forgatási nap után 50 ezer a gázsid. Ha rosszul sikerül a felvétel, akkor is megkapod a felét. Ha rábólintasz, akkor a héten elkészítjük a szerződésed, és a jövő héten már kezdhetsz is.

Szerénke nem volt soha szerény és az igényei sem, ezért egy percig sem habozott. Elvakította a pénz reménye. Már számol-

gatott magában, hogy milyen szépen helyre állhat a gazdasága, ha csak havonta tízszer forgat, már akkor is. Sűrűn bólogatott, és kacagva közölte: – Csak szólj, mikor jöjjenek szerződést kötni! Régen volt már ennyire boldog.

Anyukája aggodalmaskodott, mikor meghallotta az ajánlatot. – Mégis milyen film az, ahová végzettség nélküli szereplőket keresnek, szuper gázsiért.

– Ne izgulj, anyuci! El fogom olvasni a szerződést, mielőtt aláírnám! Géza fizetése alig volt több, mint amit ő egy délután megkereshet. Alig várta a napot, hogy aláírja a szerződést, és elkezdődjön a forgatás. A boltban közömbösen szolgálta ki a vevőket, elillant a korábbi lelkesedése. Igazából nem volt soha semmiben sem kitartó.

Még szerencse, hogy szülei helyt álltak helyette a gyereknevelésben, mert ő hamar letudta az anyaszerepet is. Amíg picik voltak, kénytelen volt velük foglalkozni, de mihelyt lehetett, lepasszolta őket a nagyszülőknek. Szülői értekezletre és iskolai ünnepekre is Géza járt. Gépiesen elvégezte otthon a legszükségesebbeket, tiszta ruhát biztosított, és viszonylag rendet tartott a lakásban. Főzni nem tudott, és nem szeretett, még a szendvicskészítés is nehezére esett. A fiúk, ahogy kamaszodtak, az étvágyuk egyre jobban megtanította őket az ételkészítés fortélyaira. Így is sokszor éhesen mentek át a nagyszülőkhöz, mert Szerá elfelejtett bevásárolni. Géza meg mire végzett a munkában, addigra zárva voltak a boltok. Jó eszű, szorgalmas gyermekek voltak. Már az általános iskola felső tagozatában látszott, sokra fogják vinni. Szeréna büszke volt rájuk. Egy percre sem hitte, hogy mindez szülei érdeme. Még kevés embernek volt mobiltelefonja, de Szerénának az üzlet és a flanc miatt létszükséglet volt. Az utóbbi napokban állandóan magánál tartotta, nehogy ne ériék el a szerződéssel kapcsolatosan. Feszülten várta a hívást. Gyakran elővette a telefont, és ellenőrizte, rendben van-e. Még a vezetékes telefonról is felhívta magát, ellenőrzésként. Aznap

már vagy huszadszor vette elő, amikor sms-t kapott. Izgatottan nyitotta meg a rövid üzenetet, amiben ennyi állt: Holnap 14 és 20 óra között várunk a stúdió irodájában! Michel.

Kicsivel korábban bezárt, és hazaérve elkezdte válogatni a ruhákat, mit vegyen fel a nagy alkalomra. A tükör előtt próbálgatta a sminket, és hol feltűzte a haját, hol meg leengedte. Aztán eszébe jutott, nem kell a külseje miatt izgulni, hiszen már szerződészkötésre hívják. Nyugtalanul aludt, és a délelőtti órák nehezen teltek. Délre odahívta anyukáját, hogy helyettesítse.

Boldogan vágott neki az útnak, a kelleténél korábban. Háromnegyed kettőre már a parkolóban volt. Fel s alá járkált a kocs mellett, és percenként nézett az órájára. Pontban 14 órakor lenyomta a bejárat ajtó kilincsét. Izgatottan lépett be a kávéillatú terembe. Nagyon kedvesen fogadta mindenki, ettől megnyugodott. Michel puszival fogadta és kecsegtető ajánlattal. – Előkészítettük a szerződésed. Ha most aláírod, gyarapítjuk rögtön a bankszámládat.

– Hogy érted ezt?

– Nos, pont benn vannak azok a színészeink, akikkel együtt fogsz dolgozni. Egy rövid reklámfilmről lenne szó. Szöveg kevés van benne. Szerintem félóra alatt megtanulható az egész. Szóval hat-hét óra körül már készen is tudunk lenni vele. A többiek próbálni jöttek be. Ők már tudják a szöveget, és ismerik a forgatókönyvet, így rajtad múlik a mai forgatás sikere. Mivel a felelősséged nagyobb, mint a többieknek, ezért dupla gázsit kapsz siker esetén.

Szerát teljesen elvakította a pénz reménye. A szerződést kétszer is átolvasta, ahogyan azt megígérte anyukájának, de az olyan furfangosan volt megfogalmazva, hogy nem figyelt fel az intő mondatokra. Miután mosolyogva aláírta a szerződés, kezébe kapta a forgatókönyvet. Ekkor érte az első sokk. Óvszerreklám, elég sikamlós mondatok és lenge öltözék. Hát ez nagyon messze volt az eddigi színpadi szerepléseitől. Dupla gázsi, és a

reklámokat sokan látják, még az is lehet, hogy felfedezik, nyugtatta magát. Legyezte a hiúságát, hogy olyan szerepre kérték fel, ahol a testét is jócskán megmutathatja. A felfogó képességével nem volt baj, így hamar megtanulta a szöveget. Két próba után harmadjára fel is vették. Nagyon elégedett volt Michel Szerénkével. Elkérte a számlaszámát, már utalta is netbankon keresztül a pénzt. Elővette a határidőnaplót, és kérte, egyeztessenek időpontot a következő forgatáshoz. Ez egy nagyon modern, művészi filmsorozat lesz. Szeréna lelki szemei előtt megjelentek a bankók, és rögtön felajánlotta a partnereinek, hogy ő tud alkalmazkodni. Így már két nap múlva újabb forgatásra készült.

Elég későn ért haza, nagyon fáradtan, de az izgatottságtól nem bírt elaludni. Anyukáját már nem hívta fel. A férjének bizonygatta, milyen csodálatos, ami vele történt. Géza féltette feleségét, hogy később csalódás éri, ám hiába próbálta visszafogni, a nő hajthatatlan volt. A boltban már csak testileg volt benn, az esze messzire repítette, és igyekezett minden feladatát szüleire testálni, amit csak lehet.

Alig várta a péntek délutánt. Igazán még szét sem nézett a stúdió szobáiban, és a többi szereplővel sem beszélgetett. Kicsivel korábban ért oda, de most nem húzta az időt. Belépett, hát-ha lesz alkalom ismerkedni. Egy langaléta, nagyon sovány lány ült egy kanapén, és valami videójátékon játszott elmélyülten. Köszönésére ejtett egy helót, fejét sem mozdítva. Kockás rakott szoknya és melleit alig fedő top volt rajta. Haját két oldalt fogta fel, tövében hatalmas masni, és ami még furábbá tette az öltözkét, az a térdzokni babacipővel. Próbált vele beszélgetést kezdeményezni, de a fura lány egyszavas válaszok után mindig visszamélyedt a játékba.

Már kezdte bánni a korai érkezést, mikor előjött az öltözőből Erik. Elég furán volt ő is öltözve. Biztosan nem így jár az utcán, ezért köszönés után rákérdezett: – Te már jelmezbe bújtál?

– Igen. Én a jelenet elején leszek, és már tegnap emailen

megkaptam a forgatókönyvet, így felkészültem, és készen vagyok a kezdésre.

– Ajaj, erre nem is gondoltam. Lehet, én is megkaptam előre a forgatókönyvet, de ritkán nézek bele az emailbe.

– Ne izgulj, hamar meg fogod tanulni, nem sok szöveged van. Az első szerepléseknél inkább csak epizód szerepeket oszt ki a rendező, hogy legyen idő belerázódni a kezdőnek.

Lassan szállingóztak a többiek, és előkerült a rendező és az öltöztető is. Kiosztották a forgatókönyvet, ami meglepően rövid volt. Amikor rákérdezett, hogy miért ilyen kurta, a rendező kacagott egy jót, és azt mondta: – Eddig tart a jeleneted, ezért csak ennyi a szövegekönyved. Az első tíz percben vagy benne. A film amúgy negyvenperces.

Elég rövid film ez akkor is, gondolta Szera, de a gázsi ugyanannyi, mintha több órán át dolgozna, akkor meg ki bánja. Még ekkor sem fogott gyanút, hogy miért nem kapja meg az egész forgatókönyvet. A történet elején szerepelt, és elég sikamlós volt a sztori. Az öltöztető forgatás előtt nem annyira öltöztetett, inkább vetkőztette. Hiúságát legyezte, hogy két gyerekszülés után az ő korában még elég szexinek tartják egy ilyen szerepre.

A forgatás egy lánybúcsún kezdődött, ahol Szeréna volt a pincérnő. Az italfelszolgálat közben csipkedték a lányok, és az egyikük még a nyakába is belecsókolt. Jöttek táncos fiúk, őket is neki kellett beengedni. Közrefogták, mintha ő lenne a menyasszony, és félreérthetetlen célzásokat kapott, hogy mit szeretnének vele csinálni. A szerepe szerint megköszönte a lehetőséget, de most nem tud vele élni, mert sürgős dolga van. A lányok nem fogták vissza magukat, tapogatták a táncosokat, és néhány ruhadarabtól is megszabadultak. Szeréna szorgalmasan kínálhatta a vendégeket. Néha a fenekére csaptak, mintegy elismerésül, hogy jól végzi a dolgát. A jelenete azzal ért véget, hogy berohant egy addig ismeretlen szereplő, és a vállára kapva Szerát kivitte a szobából.

A második felvétel után azt mondta a rendező, hogy elme-
het, ha akar, mert jól sikerült a jelenete. Eszébe sem jutott, hogy
maradni kellene, és végignézni a filmet. Mielőtt elment, bekö-
szönt Michel irodájába, aki nagyon megdicsérte, hogy meny-
nyire ügyes. – Igazán tehetséges vagy, ha ilyen jól haladsz, nem
sokára nagyobb szerepeket is fogsz kapni kiemelt gázsíért.

Géza meglepődött milyen korán hazaért felesége. Kicsit ab-
ban reménykedett, még sem felel meg, és elküldték. Félve rákér-
dezett: – Elküldtek, mégsem felelsz meg a profiljukhoz?

– Szó sincs róla! Nagyon is elégedettek velem. A film elején
szerepelek. Hamar megtanultam a szövegem, és már a második
felvétel sikerült, így azt mondta a rendező, ha akarok, eljöhetek.
Nélkülem is be tudják fejezni a forgatást.

Gézának eddig is gyanús volt ez a filmezés, de ettől a gyor-
saságtól még gyanúsabbá vált. Nem értettek egyiken sem ehhez
a tevékenységhez, de amit eddig hallomásból tudott, ahhoz tá-
vol állt ez a forgatás. Aggodalmának nem adott hangot, csak
mellékesen kérdezte meg: – Mikor nézhetjük meg a felvételt?
– Erről nem volt szó, és nem is kérdeztem. Amíg én benne va-
gyok, azt láttam, a többi nem igazán érdekel.

– Ez bizony baj! – jegyezte meg Géza. – Szeretném látni azt
szerződést, amit aláírtál! A reklámfilmnél tudtad, hogy reklám,
de ott is akkor tudtad meg, mihez adod az arcod, amikor már
aláírtad a szerződést. Most meg azt sem tudod, mihez adod a
neved. Ennyire nem lehetsz felelőtlen!

– Ugyan már, te meg nem lehetsz ennyire pesszimista. Ed-
dig minden olyan jól ment, és nagyon kell a pénz is. Csak nem
féltékeny lettél vagy irigy? – emelte fel a hangját Szerá.

Férjének cseppet sem tetszett ez a gyanúsítás. – Visszauta-
sítom a feltételezésed! A nőknek szoktak megérzéseik lenni, de
most nekem is valami baljóslatú sugallatom van, és furák a kö-
rülmények is. Kérlek, add oda a szerződést, hogy olvassam el.

Szeréna sértődött és nagyon mérges volt, amiért nem ünnepel vele felhőtlenül párja. – Rendben van! Elolvashatod holnap, ha visszahoztam anyámtól. Úgy látszik mindketten hülyének néztek! Ő már korábban elkérte, hogy átnézesse a jogász barátnőjével.

– Látod, őt is nyugtalanítja, ami körülötted zajlik. Rá igazán nem mondhatod, hogy irigykedik. Mindenben segít téged, hiszen szó nélkül megy helyettesíteni a boltba, amikor kéred.

– Jól van, na, nem akartalak megbántani, csak rosszul esett, hogy aggodalmaskodsz, és nem örülsz velem.

Másnap feldúltan érkezett hozzájuk édesanyja. – Nagy baj van! – mondta, lobogtatva a szerződést.

– Mi a jó fene bajod van már neked is? – toppantott lábával Szerá.

– A barátnőm áttanulmányozta ezt a huncutul megírt szerződésed. Azt tanácsolta, azonnal bontsd fel a szerződést, és akkor még nem sok pénzt kell visszafizetned. Egy évre kötötted le magad olyan feltételekkel, hogy amennyiben a te hibádból bontanak szerződést, vagy te bontod azt fel, úgy a kifizetett díjazásod háromszorosát kell visszafizetni.

– Ne aggályoskodj már te is! Miért bontanám én fel a szerződést? Az első felvételek jól sikerültek, akkor mi gond lehetne később?

– Jaj, kislányom! Nagyon naiv vagy! Sehol nincs rögzítve, hogy hány órát kell teljesíteni, és az sem, hogy milyen műfajú filmezésen kell részt venni. Mi van, ha megalázó dolgokat kérnek tőled? Egy éven keresztül, ha bármit visszautasítasz, az addig megkeresett pénzed mind vissza kell fizetni háromszorosan!

Szeréna hallotta, amit mondtak neki, de a tudatáig nem jutott el, csak a pénz lebegett a szeme előtt.

– Jaj, anya! Ugyan milyen szörnyűséget kérhetnének tőlem? Szerepeljek a Mónika showban, vagy lépjek fel mint kötélbán-

cos? Különben sem tudnám visszafizetni a pénzt, amit kaptam, mert helye volt, és már nincs meg.

– Kislányom, hallgass rám, és most szállj ki, amíg nem késő! Majd mi segítünk visszafizetni azt a pénzt.

Szera kezdett elbizonytalanodni. – A jövő héten kedden délután lesz a következő forgatás. Elmegyek, és megpróbálok szóba elegyedni a többiekkel. Kérni fogom a teljes forgatókönyvet, és a tegnap leforgatott filmet is kérem, hogy nézhessem végig. A szövegemet küldik emailre hétfőn, abból már sok minden kiderül. Majd átküldöm neked, és tanulmányozhatod kedvedre – vágta oda pimaszul.

– Ígérd meg, hogy ha bármi gyanúsat észlelsz, eljössz szó nélkül, és ügyvéddel megyünk vissza lezárni a dolgokat.

– Rendben, anyuci! – zárta le a témát Szera.

Katalin kicsit nyugodtabb lett, hogy lánya legalább fontolóra vette a veszély lehetőségét. Vejeben is próbálta oldani a feszültséget, de szíve szerint elkísérte volna a lányát a következő munkára. Felvetését Szera azzal zárta rövidre, hogy senki idegen nem léphet be az épületbe. Igyekezett betartani anyjának tett ígéretét.

Kedden ismét hamarabb érkezett, és kicsivel bátrabban nézelődött az épületben. Még a takarítónővel is váltott néhány mondatot. Volt egy hasonló korú hölgy, akivel eddig még nem találkozott. Vele egészen jól összebarátkozott. Megtudta tőle, hogy a stúdió két éve indult, és ő a kezdetektől itt dolgozik. Főleg mamaszerepeket szokott játszani, esetlen tanárnőt vagy postást. Szerencsésnek tartotta magát, amiért bekerült ide. Négy gyermekét egyedül nevelte, így előnyös volt, hogy kevés időre kell csak bébiszittert fogadnia.

– Egy fillér gyermektartást sem kapok. Az ápolónői fizetésem mellett, ami volt ezelőtt, majdnem éhezünk, és a turkálóból öltözködtünk. Most még a gyerekekre is több időm jut, és semmiben nem szenvedünk hiányt. Sőt, még félre is rakok, amit

igyekszem befektetni, hogy később ki tudjam majd egészíteni a civil fizetésem. Be tudtam vállalni néhány plasztikai műtétet, mert tellett rá. Ameddig csak lehet, én itt maradok! – érvelt a kolléganő.

Megint a film elején volt jelenete Szerának, és csak amiben szerepel, arról kapta meg hétfőn az anyagot. Mihelyt meglátta Michelt, kérdőre vonta: – Miért nincs betekintésem a teljes film anyagába? Jobban bele tudnám élni magam a szerepbe, ha tudnám, miről szól a film.

– Eddig úgy vettem észre, nincs gondod az átéléssel. Nagyon jól teljesítesz! Azon egyszerű oknál fogva nem kapjátok meg a teljes forgatókönyvet, hogy ne hogy ellopják a filmet a konkurens cégek. A mi stúdiónk a legsikeresebb, és ez nemcsak a kiváló amatőr színészeinknek tudható be, hanem a zseniális forgatókönyvíróknak is. Szóval ne vedd magadra, de ez biztonsági okból történik így, és senkivel nem teszünk kivételt! A film piaci megjelenése előtt senki nem láthatja a teljes filmet az operatőrön, rendezőn és rajtam kívül. A szerződésedbe ez pontosan le is volt írva. Nem értem, hogy most miért jössz ezzel elő? – vonta össze a szemöldökét Michel, miközben lágyan simogatta a nő karját. Olyan típusú férfi volt, aki nagyon tudta, hogy kell bánni a nőkkel, hogy azok szinte a tenyeréből egyenek.

– Semmi másért, csak amit az elején mondtam. Szeretnék minél tovább veletek dolgozni.

– Ennek igazán örülök, mert a rendező is elégedett veled, és a kollégákkal is jól kijössz. A legelbűvölőbb mosolyával nézett Szera szemébe.

A nőn mintha áramütés futott volna végig. Első perctől olyan bensőséges a kapcsolatuk. Lehet, nem csak neki tetszik a férfi, hanem az érzés kölcsönös? Elszállt minden kétely, és kész volt szembefordulni anyjával és férjével. Még mindig a film elején szerepelt, de eléggé zavarba ejtő volt egy-két jelenet.

Meztelenre vetkőztették, és meztelen férfiak voltak körülötte, nem rejtve férfiasságuk megnyilvánulását. Felfektették egy asztalra, ahol eleven gyümölcsöstál szerepét töltötte be. Zavarban volt, de élvezte is, hogy sóhajtozva veszik körül vonzó férfiak, és miközben gyümölcsöt falatoznak róla, lopva simogatják a testét. Az első néhány perc feszélyezettsége után már szépen mosolygott, és a rá kínált gyümölcsöket élvezettel fogyasztotta el. Egyre kíváncsibb lett a filmsorozat tartalmi részére. Michel azt mondta, modern művészi film. Főleg külföldi csatornák érdeklődnek utána, és siker esetén akár évekig is tarthat a sorozat. Hiúságát legyezte, hogy tehetségesnek tartják, és külsejével is érvényesül.

A szerepe próba után elsőre sikerült, de most nem indult haza. Meg akarta nézni a forgatás többi részét, hátha abból többet megtud. A rendezőasszisztens odalépett hozzá, és távozásra szólította fel. Mindenki csak addig tartózkodhat a stúdióban a felvétel ideje alatt, amíg vele forgatnak.

– Kár! – vont a vállát Szerá, és elment shoppingolni. Maga részéről rendben van itt minden. Anyának meg Gézának majd azt mondom, megnéztem a forgatás többi részét is. Jó kis családi sorozat, és kész. Imádott vásárolni, így nem esett nehezeére eltölteni pár órát, hogy ne érkezzen haza túl korán. Sikert rokonait megnyugtatni. Úszott a boldogságban. Adósságai rendeződtek, és örömét lelte a filmezésben.

Szinte minden héten jött egy-két filmezés, és szépen duzadt a bankszámla. Mindig csak egy kicsivel lett erotikusabb a szerep. Szinte észre sem vette Szeréna, és szexfilm főszereplője lett. Nagyravágyása ismét rossz irányba vitte. A bolt már alig tartotta fenn magát, mégsem látta be, hogy le kellene húzni végleg a redőnyt. Amikor valahol a foglalkozása iránt érdeklődtek, az olyan jól hangzott, hogy üzletvezető. Rábeszélte férjét, hogy adják el a lakásukat, és költözzenek egy nagyobb kertes házba. A fiúk lelkesedtek, hogy lesz külön szobájuk, és tarthatnak

kutyát, meg lesz medence és grillezési lehetőség. Anya is bele volt nyugodva, hogy időnként ő van az üzletben, legalább fontosnak érezhette magát. Igazából már csak ő foglalkozott az üzlet fejlesztésével.

Fél éve folytatódott a sztárélete, amikor ismét foglalkoztatni kezdte a családot a kérdés, hogy mikor láthatják már a filmsozrotot. Az egyik forgatási nap után Géza kezdte feszegetni a témát. – Figyelj, szívem! Akármilyen gazdag is legyen az a producer, szerintem tudni szeretné, hogy jó befektetés-e ez a film. Na mármost, ha sikerült az első részeket eladni, akkor azt már valahol vetítik, ha meg nem sikerült volna, akkor már leállította volna a forgatást. Szóval kérdezz erre rá, mert elég sok pénzt utaltak már a számlára, és ha most szándékosan belekötnek valamibe, hogy kirúgjanak, akkor nagy bajba kerülhetünk.

– Miért vagy már megint ennyire pesszimista?

– Nem pesszimista vagyok, hanem realista. Lásd be, néha több pénzt keresel, mint sok sztárszínész. Eladtuk a lakást, belevágtunk ebbe a kertesi házba, és teljesen lenullázódott mindannyiunk bankszámlája. A fiúk egyre nagyobbak, egyre nagyobb igényekkel. Egyetemre vagy főiskolára mennek, és nem biztos, hogy bekerülnek államilag finanszírozott suliba. Mi lesz, ha két tandíjat kell fizetnünk?

– Jól tanulnak a gyerekek, valószínűleg bejutnak állami iskolába, de ezt az évet egészen biztosan végigdolgozom, és rakunk még félre is.

Géza nem tudott megnyugodni. Valahogy mindig szólt a vészcsengő a fejében, amióta a felesége belefogott a filmezésbe. Érezte, hogy valami nem stimmel. Amennyit csak bírt, annyit túlórázott, és minden mellékes munkát elvállalt. Nyitott a fiúknak juniorszámát, és arra gyűjtögette nekik a pénzt. Szeréna egyre durvább szerepeket kapott, amihez bizony nem volt kedve. Megkereste Michelt, és számon kérte mi történt. A férfi nagyon durván utasította rendre. Semmi olyan fordulat nincs, ami a szerződéstől eltérne.

– Én pedig képtelen vagyok ezt végigcsinálni! – sírta el magát Szerá. – Ez már valóságos pornófilm! Művészi filmről volt szó! Olyan szerepről, amit egy amatőr is meg tud formálni! Egyre hangosabban zokogott.

– Ejnye, Szerénke! Uralkodj magadon! Mit képzelte, miért kapsz ekkora gázsit? Hülyének nézel? Ennyire nem lehetsz naiv! Aki itt dolgozik, mindenki tudja, hogy szex- és pornófilmeket készítünk. Igen modern és művészi szinten végezzük a tevékenységünket, de végül a pornográf részek miatt veszik meg! Nemsokára több országban vetíteni fogják, és piacra dobjuk videókazettán is. Nagyon erős forgalmazóval van szerződésünk. Ha most kiszállsz, esetleg nagy kárt okozol nekünk, mert lehet, pont miattad veszi majd meg valaki a teljes sorozatot. A szerződésben pontosan rögzítettük, ha kiszállsz, mielőtt letelne az egy év, akkor köteles vagy visszafizetni az eddig megkeresett díjazásodnak a háromszorosát!

Szeréna az összeomlás határán volt. Most jött rá, mekkora kutyaszorítóba került. Tulajdonképpen pornósztárnő lett akaratan és tudtan kívül. Teljesen tanácstalan volt. A történetek hatása alatt ment az öltözőbe, amit eddig is magában vetkőzőnek hívott. Úgy lépett be a stúdióba, hogy majd csak lesz valahogy. Mikor durvább részhez értek, folyton leblokkolt, képtelen volt még a szöveget is elmondani, nemhogy megtenni, amit a szerep szerint kértek tőle. Amikor már több órája gyötörték egymást, a rendező azt mondta: – Ennek ma nincs értelme. Valószínűleg beteg leszel, ezért folynak a könnyeid, lehet, lázad is van. Menj haza, és majd jelentkezz, amikor meggyógyultál!

– Igazad van, valóban kába a fejem, és a torkom is fáj – füllentette, elfogadva a segítő sugást. A hazafelé vezető úton többször meg kellett állnia. Folyton feltört belőle a zokogás. Már tudta, hogy rászedték, és igazuk volt a hozzátartozóinak, amikor figyelmeztették. Huncutságra és kibúvók megtalálására kész agya most leblokkolt. Nem volt ötlete, hogy mentse ki

magát a felelősség alól. Életében először kerülgette a lelkiismeret-furdalás. Eddig ismeretlen volt ez az érzés, most sem uralkodott el rajta. Áldozatnak érezte magát, és valójában az is volt a stúdió részéről. Gyenge jellemű ember volt világéletében, de inkább felvállalja a balek szerepét, minthogy megtegye, amire rá akarják venni zsarolással. Most tudatosodott benne Michel mézes-mázos szavainak mi volt a mozgatórugója. Én marha! Alig vártam a forgatási napokat, csak a közelében lehessek és láthassam. Újra és újra meg kellett állnia, hogy kisírja magát. Te jó ég! Ezt a kamaszos rajongást férje bátyjával élte át utoljára. Nem bírom ki, hogy nem láthatom többet. Becsapott, megalázott, de halálosan szeretem. Ha kicsit is vonzódna hozzám, nem kérne tőlem ilyen teljesíthetetlen dolgot. Első perctől kiszámított mindent, és lépre csalt. Az önhitt disznó azt gondolta, olyan szerelmessé tud tenni, hogy mindent teljesíteni fogok, amit kér. Hát nem! Bálint előtt sem aláztam meg magam, inkább megszereztem az öccsét. Egyszer már megmentett a romlástól Géza, most sem fog cserbenhagyni. Kezdte magában kidolgozni a stratégiát, amikor figyelmetlenül hajtott bele egy kereszteződésbe. A kamion hiába fékezett. Nagy csattanás, majd némi pörgés után fejtetőn landolt a ripityára tört kocsí. Lába még mindig a gázon volt, és eszméletlenül is görcsösen markolta a kormányt. A tűzoltók kemény munkával emelték kis a roncsból, miközben a mentősök már arra gondoltak, rájuk itt már nem is lesz szükség. Eszméletlen állapotban, életveszélyes sérülésekkel szállították kórházba.

Teltek a hónapok. Lassan összeforrtak a törött csontjai, de még mindig kómában volt. Férje, amikor csak tehetett, mellette volt, és folyamatosan beszélt hozzá. Michel eleinte érdeklődött Szeréna hogyléte felől, de három hónap után feladta. Ügyvédei tanácsára nem tett jogi lépéseket. Géza nem is sejtette, milyen súlyos gondtól mentette meg őket ez a baleset. A kis ezotériás üzletük közben csődbe ment. Amióta elkezdett Szera forgat-

ni, és már nem fektetett energiát a bolt népszerűsítésére, egyre csökkent a forgalom, és hamar ráfizetésessé vált. Mivel Szeréna még nem tért magához, elég sokára tudták felszámolni az üzletet. Nem csak bevételkiesés volt, hanem még a sok fölösleges költség termelte is az adósságot.

Eljött a szeptemberi iskolakezdés. Nagyobbik fiúk, Gézu egy távolabbi egyetemre jutott be, ahol még kollégiumi férőhelyet sem sikerült szerezni, és kénytelen volt diákhitelt felvenni. Géza ezt nagyon nem szeretne volna, de nem tudott mit tenni. Szeréna bankszámlájához nem fértek hozzá. Az új ház törlesztőrészletét is fizetni kellett. A boltot, amíg nem tudták végleg bezárni, addig fizetni kellett a járulékokat és a bérleti díjat. Az orvosok semmi jóval nem biztatták Gézát, ám ő hitt felesége gyógyulásában. Sokat volt vele, így voltak jelek, amiket csak ő látott. Minden igyekezete ellenére kétoldali tüdőgyulladást kapott Szerénke. Kezelőorvosa már lemondott róla, amikor kinyitotta a szemét, és abban a tekintetben értelem látszott. Megmozdultak az ujjai, és szóra nyílt a szája, de beszélni még nem tudott. Géza sírt a boldogságtól. Most már biztos volt benne, hogy meggyógyul a felesége.

Közel egy évig tartott a lábadozás, mire olyan állapotba került Szera, hogy hazaengedhessék. Újra tanult beszélni és járni. A tüdőkapacitása jelentősen csökkent, és emlékezetkiesése volt. Szerencsére arra sem emlékezett, hogyan sodorta magát bajba, és miként történt a baleset. Férje úgy érezte, ezekre a dolgokra jobb, ha nem emlékezteti. Mikor elbocsátották a kórházból, rendkívül gyenge volt fizikailag, és szellemileg sem volt toppon.

Teltek a hónapok üres napokkal. Változatosságot csak a gyógytornász hozott, aki azt javasolta, keressen magának valami olyan elfoglaltságot, amitől hasznosnak érezheti magát. Énekelni már nem tudott a károsodott tüdeje miatt. Ekkor tért vissza a festéshez, amiben gyermekként tehetségesnek tűnt, de nem volt kitartása tanulni. Az adósságok miatt egy keresetből nagyon

nehezen éltek meg, de Géza mindent elkövetett, hogy Szeréna ne szenvedjen hiányt semmiben. Másodállás mellett még alkalmi munkákat is vállalt, hogy legyen vászon, festék és ecset.

Bevált a gyógytornász javaslata. Minél többet festett, annál jobban lett. Emlékezete még nem tisztult ki, de a beszéd már elég jól ment. A múlt kellemetlen történeteit senki nem emlegette fel. Olykor bevillantak dolgok, amiről nem tudta, hogy valóság vagy álmkép. Az internet segítségével tanulni kezdett. Elvégzett egy agykontrol tanfolyamot, majd a jobb agyféltekés festésben mélyedt el. Amit technikailag nem tudott kivitelezni, azt megoldotta huncutsággal. Fényképeket másolt, egészen jól.

Amikor azt hitte, már művészi szinten van, megkeresett egy ismert festőt, és véleményt kért. A vélemény lesújtó volt:

– Giccset már jól majmolsz, de a másolással csak egy másoló maradsz. Legyenek önálló gondolataid! Ezekből a képekből hiányzik a lélek. Látom a lelkesedést, ám a lelked nem. Próbálj olyan dolgokat megfesteni, ami szembe jön rád. Szerkeszd meg az alapot, és fess a lelkedből. Meglátod, mennyire felszabadító lesz! Nem kell a tökélyre törekedni! A fényképezőgép már fel van találva! Semmi szükség az élethű másolatokra. Tehetséges vagy, de ne feledd, rajtad kívül sokan mások is azok. Ahhoz, hogy kitűnj közülük, magadat kell adnod. Ott, ahol festesz, a legnagyobb eufóriát érheted meg, ha te magad oldódsz a festéssel, és ivódsz a vászonba! Őszinte véleményt kértél, és az érdekedben megpróbáltam tisztességesen véleményt mondani. Mindent egybevéve, arra biztatlak, fess!

Szeréna sértve érezte magát, és elkomorult. Megköszönte a tanácsokat, aztán hazafelé visszaidézte magában a festő szavait, és próbálta kiszűrni a pozitívumokat. Kipróbált többféle stílust, és kísérletezett a különböző anyagokkal, végül megtalálta önmagát kétfelé szakadva. Rátalált a belső énjéből fakadó különleges ábrázolásra, de ez nem kecsegtetett gyors sikerrel, és ő pénzt akart keresni.

A régi énje kezdett a felszínre törni, mintha két lélek lakozna benne. Amikor átszellemült, és önmaga lélekrezdüléseit vetette vászonra, fürdött a boldogságban, és feltöltődött energiával. Aztán felülkerekedett benne az anyagiás ösztön, és már nemcsak giccseket festett eladásra, hanem portrékat is. Ismerőseit zaklatta szerencsétlen helyzetével, és sokan bedőltek neki. Szánalomból rendeltek tőle unokáról vagy háziállatról festményt. Tudása szépen fejlődött, ám messze elmaradt a tökéletes portréábrázolástól. Divatos lett a portréfestés, sokan végeztek el tanfolyamokat. Akinél ez szorgalommal és tehetséggel is párosult, az valóban fotószerűen ábrázolt. Kicsit olcsóbb volt, mint a többiek, és meghatóan tudott panaszkodni. Aki nem rendelt tőle képet, de jószívű volt, az is utalt neki időnként pénzt festékre, vászonra. Géza nem is sejtette, hogy felesége koldulásra használja a közösségi oldalakat. Neki nem volt ideje netezni. Együtt örült feleségével annak sikerein, és örült a pluszjövedelemnek.

Időközben kisebbik fiúk, Zsolti is elkerült otthonról. Sajnos az ő továbbtanulását sem tudták finanszírozni, így ő is diákhitelt volt kénytelen felvenni. Nem szóltak ők semmit, de nagyon bántva érezték magukat, és haragudtak az anyjukra. Ők nem voltak olyan elfogadóak, mint az apjuk, és utánajártak, mi történt. Nagyjából megismerték az egész történetet. Anyjuk felelőtlen, mohó életmódja miatt jelentős hátránnyal indulnak az életben. Kénytelenek voltak gyakran munkát vállalni hétvégén is, így egyre ritkábban mentek haza. Lassan elidegenedtek a szülőktől és a nagyszülőktől.

Szerénke annyira elvolt a saját világában, hogy észre sem vette. Géza mindenben kiszolgálta, és még mindig rajongva szerette. Apaságában sértve érezte magát, hiszen ő a legmesszebbmenőkig mindent megtett a gyermekeiért. Jól felpakolt csomagokkal hol egyik, hol másik fiához ment látogatóba. Érezte, a ragaszkodásuk nem csak a csomagnak és némi készpénznek

szól. De akkor miért nem jönnek gyakrabban haza, morfondírozott magában. Hiszen diákigazolványuk van, így olcsóbb is lenne nekik, mint nekem. Szóvá is tette, amikor otthon, együtt voltak hárman, és felesége nem hallotta. – Tudom, felnőttek vagytok már, de mégis nektek nem hiányzik anyátok? Nekem a ti korotokba sajnos már nem élt édesanyám, és nekem nagyon hiányzott. Többször kimentem a temetőbe, mint ahogy ti hazajöttök! Megvallom férfiasan, nekem bizony hiányoztok. Anyátok még nem tud hosszú útra vállalkozni, ezért nem jön velem a látogatásaim alkalmával, de látom a szemében a vágyat.

A fiúk nem akarták megbántani apjukat, ezért inkább megígérték, megpróbálnak szabad hétvégét csinálni, és gyakrabban jönnek majd haza. 1-2 hónapig tartották a szavukat, aztán az egyre kevesebb szabadidejüket inkább barátnőjüknel töltötték. Gézu, mire dolgozni kezdett, meg is nősült, és még messzebbre költözött. Amíg nem született meg az első gyerek, gyakran jöttek, aztán már inkább ők vártak vendéget. Tömegközlekedéssel, kisbabával lehetetlenség az ország egyik csücskéből a másikba utazni.

Szera szüleit nagyon megviselte a sok izgalom, és időközben fél év leforgása alatt mindketten elmentek. Az ezzel járó feladatokat is Gézának kellett intézni. A lakásuk felszámolásánál derült ki, hogy bizony onnan örökség nincs semmi, mert régebben olyan jelzáloghiteleket vett fel rá Szeréna, amit a végén már a szülei nem bírtak fizetni. A svájci frankos hitel végzete őket is utolérte. Szeréna nem is emlékezett rá, mikor és miért adósította el a szüleit. Az áldott jó szüleit, akik mindig kíségtették őt minden bajból. Úgy érezte, ő is mindent megtett a gyermekeiért, pedig dehogy. Felelőtlen és önző volt egész életében. Gyermekei látták ezt a kontrasztot, ami a nagyszülők és lányuk, illetve az anyjuk és köztük volt. Kisebbik fiuk egészen Kanadáig ment, előbb a munkája, majd később a kedves okán. Ketten maradtak, és nagyon másként éreztek. Szeréna rengeteg

felszínes kapcsolatra tett szert. Abban a hitben élt, hogy sok barátja van. Valójában inkább szánták. Volt néhány jószívű kedves ember, akiket tudott manipulálni, de lassan kiismerték, és kopni kezdtek mellőle. Géza szinte depressziós lett a magányosságtól. Egyre kevesebbet bírt dolgozni, és már nem is volt kit támogatni. Fiatal korában szeretett horgászni, de feleségét nem merte továbbra sem egyedül hagyni, ha nem volt muszáj.

Amikor nyugdíjba vonult, felesége biztatására járt el újra horgászni. Aki kihasználva ezeket a szabadidőket, randizni kezdett. Társkeresőkön ismerkedett. Flörtölgetett unalmában, és legyezgette a hiúságát a sok bókoló. Végül egy férfi jobban megérintette a lelkét. Előkerült a telefon, és a titkos beszélgetések mélyítették a kapcsolatot. Szerában szenvedély ébredt az ismeretlen iránt. Azzal viszont nem számolt, hogy teljesen másként néz ki az életben, hiszen agyonretusált fiatalkori képével van fenn minden közösségi oldalon. Valójában senki sem tudta, hány éves lehet. Az adományozókat, akik fel akarták keresni, elutasította, valamilyen mondvacsinált ürüggyel hárította a személyes találkozásokat. A telefonban, amit előadott magáról, nagyon vonzóvá tette, és alig várta a férfi, hogy átkarolja. Az asszony úgy intézte a dolgokat, hogy férje egyedül elutazzon az unokákhoz. – Nyugdíjas vagy, ingyen utazol, miért ne használnád ki? Érvelt, hogy ott maradjon neki a kocsí.

Géza féltette több napra ott hagyni, de már korábban beépítettek egy riasztórendszert, amiért ugyan szép summát kellett fizetni, de biztonságban volt Szeréna, a nyakában viselt pánikgomb segítségével. Gézának fájt, hogy a felesége nem tart vele. Nem értette, hogy nem hiányoznak az unokái. Fura ez a pánikbetegség, amire szorult helyzetekben hivatkozott az asszony.

Szeréna izgatottan készült a találkozásra. Sok képet festett már a férfinak, így pontosan tudta a címét. Nemegyszer támogatta kisebb kölcsönökkel, és gyakran feltöltötte a telefonját is. Hatalmas ajándékkosárral indult útnak. A férfi már a kapuban

várta, kezében vörös rózsával. A kíméletes életmódtól 5-6 évvel fiatalabbnak látszott, és fodrász, kozmetikus után jött, divatosan öltözve. A férfi tárt karokkal ment elé, amikor kiszállt a kocsiból. Ahogy közeledett, léptei úgy lassultak, és karját is leengedte. Mikor egymáshoz értek, már csak a nő csimpaszkodott a férfi nyakába, amíg az kényszerűen feszengett, és nem tudta mit tegyen. Le volt döbbenve. Ő várt egy helyes, szexi középkorú nőt, akit gondolt olyan 45 körülinek, és ehhez képest érkezett egy 60 év körüli csúfság. A férfi a maga 57 évével jóképű, stramm fickó volt. Intelligens ember lévén nem mondhatta azt, hogy egyből forduljon is vissza a nő. Beinvitálta a házba, kávéval kínálta, és kínjában összevissza beszélt. Az ajándékkosarat készült behozatni vele Szerénke, amikor sután próbálta azt elhárítani. Esetlenségét eleinte félénkségnek vette Szera, de most már érezte, nem csupán zavarban van a férfi, hanem valami nagyon nincs rendben.

Körbenézett a lakásban, ami egy független férfihoz képest nagyon rendben volt. Arra gondolt, talán nem is független a férfi, és bármikor betoppanhat egy nő. Kiment a mosdóba szétnézni, mert az lehet a legárulkodóbb. Sebtében bekukkantott a szekrénykébe, és a szennyestartóba is beletúrt, de semmi női nyomot nem talált. Gyorsan lehúzta a wc-t, kezét mosott, és amikor kiment, egyenest a férfinak szegezte a kérdést:

– Mondd, mi a baj? Amióta ideértem, olyan fura vagy.

Zavarában nem tudta, mit mondjon. Hivatkozott fejfájásra, álmatlanságra, és közben nem mert a nőre nézni.

Szerénán végigfutott a féltékenység ördöge. Jóképű, csinos ember kellemes modorral, biztosan sok nőnek tetszik. Mi van, ha csak az ingyen festmények kellettek, és közben vannak más nők is. Vagy most jött össze esetleg a nagy ő, és nem tudja, mit tegyen. Hirtelen elöntötte a féltékenység tetőtől talpig. Én marha! Hónapokig húztam az időt a találkozásra, és közben belefáradt Laci a magányba, morfondírozott magában. De mi-

ért bolondított akkor még tegnap is? Tegnapelőtt még kérte, töltsen fel a telefonját, mert nem bír egy napot sem a hangom nélkül. Itt valami nagyon nem stimmel! Másik nő van a dologban, és jól át vagyok verve, kihasználva. Addig-addig hergelte magát, amíg vörösre váltott arccal kitört magából.

– Ej, Laci! Te engem jól rászedtél! Ki tudja, hány nőnek írod ugyanazt, és mennyivel beszélsz telefonon. Túl gyakran kell tölteni a telefonod, holott legtöbbször én hívlak téged. Toppantott a lábával, mint egy hisztis gyerek.

A férfi idegrendszerére sem volt kötélből, és a becsületére kényes volt. Tudva saját tisztességét, a gyanúsítás szíven ütötte, és kibuggyant belőle az igazság. – Na, itt álljunk meg! Aki átverte a másikat, az te voltál! Húsz-harminc évvel ezelőtti retusált fotókkal bolondítottál. Kértem többször, hogy mutasd meg magad a kamerában, de nem voltál hajlandó, mondván nincs kamerád. Mit gondolsz, mennyire éreztem magam leforrázva, amikor megláttalak. Vártam egy gyönyörű fiatal nőt, és megérkezett egy vén, gebe liba! Amint kimondta, már el is szégyellte magát, mert nem akart sértő lenni. Visszaszívni már nem lehetett a valót, így folytatta őszintén. – Mire volt jó másnak adni ki magad, mint aki vagy? Összetörted mindkettőnk szívét.

– Itt csak az én szívem szakad darabokra! – zokogott fel Szera.

– Nem, nem! Ostoba is vagy, nem csak rusnya! Én szerettem teljes szívvel azt a nőt, akinek kiadtad magad! És most kinújtom a kezem, és a semmit fogom. Nem voltál egyéb, mint fikció! Úgy gondolom, ne kínozzuk egymást tovább! Töröljük minden oldalról egymást, soha többé ne hívj telefonon sem, és most menj békével!

Szeréna összeszedte minden erejét, és méltósággal távozott. Mihelyt kiért az utcából, és hátranézve már nem látta a házat, félreállt. Ráborult a kormányra, és szabad utat engedett érzelmeinek. Zokogás közben felemelte a fejét, homlokát többször

odaütötte ütemesen a kormányhoz, és ettől valami dezsavűszerű érzés tört felszínre benne. Ez már egyszer volt! Egyszer már fájt ennyire! Igyekezett elhessegetni magától az érzést, hogy minél előbb összeszedje magát. Ám a fájdalom nem szűnt, és egyszeriben kitisztult az agya. Kezdett visszatérni az emlékezete. Először azt hitte, megőrült, vagy a képzelete játszik vele. Sírása elakadt a duplán megrázó emlékek feltörésére. Elővette mobilját, és hívta a férjét.

– Ne nézz bolondnak, de válaszolj néhány kérdésemre. A balesetem előtt volt egy ezotériás boltom?

– Igen volt!

– Lehetséges az is, hogy filmet forgattam Budapesten?

– Igen! A baleset is egy ilyen forgatásról hazafelé jövet történt. Valaki felemlegette neked, vagy te emlékszel?

– Köszönöm! Megnyugtattál, mégsem bolondultam meg. Kezd visszatérni az emlékezetem.

Géza attól tartott, hogy rosszul fogja érinteni a feleségét, ha kellemetlen dolgok jutnak majd eszébe.

– Angyalkám, nagyon örülök, azonnal indulok haza!

– Jaj dehogy! Ezért nem kell félbeszakítanod a vakációd. Nincs semmi baj, csak meg kellett győződnöm, álmodok, vagy visszatér a memóriám.

Géza, amikor elmondta fiának, hogy mi történt, ő is azt javasolta, rögtön induljon haza. A kezdeti megrázkódtatásból hamar összeszedte magát Szera, annyira megőrült, hogy a memóriája kezd visszatérni. Hirtelen jött boldogsága hamar el is illant, ahogy tisztult előtte a múlt képe. Szerencsére hamarabb haza ért, mint ahogy visszatért teljesen az emlékezete. Zokogva omlott le az ágyra, nagyon sajnálta magát. Ám természeténél fogva rögtön mentségeket próbál kreálni magának. Lassan lenyugodott, és azon morfondírozott magában, vajon a férje mennyit tudhat az eseményekről. Régen várta már ennyire, hogy Géza hazatérjen. Kimerülten álomba zuhant. Nyugodtan pihent, fiatalságukról álmodott.

Géza egész éjjel úton volt. Budapesten nem ért már el csatlakozást, így pár órát a pályaudvaron vesztegelt. Az első vonattal otthon volt. Szinte futott hazáig, annyira aggódott a feleségéért. Szeréna az ajtónyitásra ébred. Régen örült már ennyire a férjének. Egész nap kérdésekkel bombázta, és minden újabb emlék felbukkanása lázba hozta. Géza együtt örült vele, és láthatóan jól reagált a kényesebb események felidézésére is.

Hétfő reggel, mielőtt munkába indult, visszalépett a hálóba, homlokon csókolta feleségét, és megkérdezte: – Minden rendben van? Mehetek dolgozni? Itt hagyhatlak?

– Menj nyugodtan. Sok éve nem voltam már ilyen jól, mint most.

Nem csupán üres frázis volt, hanem valóban így érezte. Az átbeszélte vasárnap sok mindent tisztázott. Szeréna szíve újra megtelt szeretettel férje felé. Ezen a hétfőn szinte másik asszony várta haza Gézát. Szépen terített vacsoraasztallal, házi kosztal és már az ajtó előtt várta öleléssel párját. Géza eddig is teljes elfogadással imádta nejét, de most, látva a csodás ragyogást az asszony szemében, elöntötte a boldogság. Most váltak igazán lelki társakká. Lassan visszaszerezte gyermekei szeretetét, és újra családdá lettek.

Szeréna megtanulta a leckét egy életre: nem kell hírnév és ragyogás. Amire szüksége van, azt pénzért nem árulják. Annyi éven át itt volt előtte a szép, a jó, és ő nem ismerte fel. Most már tudja, azért kapta a Szerénke nevet szüleitől, hogy megtanuljon, szerényen élni. Egész eddigi életében pont az ellenkezőjét tette. A hatvanadik szülinappal teljesen megváltozott az élete. Amit egész életében hiába keresett, most magától az ölébe hullott...

KECSKEKALAND

Zotyí, a bengáli kecske kalandos úton, egy szerencsés véletlen folytán került a ceglédi tanyára Bélához. Béla, mielőtt nyugdíjba vonult, több évtizedig Budapesten élt, rendész volt egy hatalmas gyárban. Fiatal korában mezőgazdaságot tanult. Nagyon szerette a földművelést és az állatokat, ám a téeszek bezárása után a megélhetés miatt váltani kellett. Soha nem szokta meg igazán a fővárosi nyüzsgést, és arról ábrándozott, hogy majd, amikor nyugdíjas lesz, vesz egy kis tanyát, ahol aztán mindenféle állatot tarthat majd. Kicsit a szerencse is Béla kezére játszott, amikor nyugdíjba vonulása előtt nem sokkal végleg bezárt a gyár, és jelentős végkielégítést kapott. A pénzből még félre is tudott tenni, amellet, hogy jelentős földterülettel, sok gazdasági épülettel egy takaros házat vásárolt.

Első időben óvatosan kezdett a gazdálkodásba. Könnyen természetű növényeket ültetett, és főleg haszonállatokat nevelgetett. A régen tanult mezőgazdasági ismeretek hamar előjöttek, és sok új ismeretre tett szert az internet segítségével. Ritka szárnyasok tenyésztése lett a hobbi, és ezek kapcsán országos ismeretségre tett szert. Amikor a fővárosban élt, akkor is megmentőjévé vált sok kóbor állatnak, a tanyán aztán a sérült, kidobott vagy elkóborolt állatok mindig menedékre találtak nála. Szinte azért dolgozott, hogy a hozzákerült állatoknak földi paradicsomot teremtsen. Haszonállatokat is tartott, de igazán öröme a csodálatosan szép díszszárnyasokban taláta, és mindig volt kecskéje, aminek a tejével táplálni tudta a kis cicákat, kutyusokat.

Jó volt ezen a tanyán állatnak lenni, miközben a föld távoli részén, Bangladesben, az egyik legsűrűbben lakott és legnépesebb országban, amelyet további gyors népességnövekedés

jellemez, és katasztrófák sorozata is súlyt, élt egy bengáli kecske, aki később kalandos úton Magyarországra került. Lágú, fényes, fekete szőre miatt szerették a gyerekek simogatni. Ez a faj aprócska termete okán kevés tejet ad, viszont olyan igénytelen, hogy takarmányozására sem kell különösebb gondot fordítani. Szaporaságuk miatt is szívesen tartják, hiszen tizenkét hónap alatt ivaréretté válnak, és évente kétszer, háromszor is ellenek kicsinyeket. Rövid fülei mellett az apró szarvacskák nem keltenek félelmet, így a gyerekek szívesen játszanak vele. Felnőtt korukra még a hímek is alig érik el a 16-18 kg-os testsúlyt, mivel tőlük tejet nem nyerhetnek, így hamar vágósorba kerülnek.

A Khászi hegység lábánál, egy aprócska faluban éltek a Magyarországra elszármazott Vinonchi unokatestvérei, Abhiráj, Bakul, Chandria, Rudra, Arush és Kabír. A kislány egy szerencsés véletlen folytán került Magyarországra. Pár éve súlyos balesetet szenvedett a földrengésben, és elvesztette szüleit, testvéreit. A kint dolgozó orvoscsoporthoz úgy ítélte meg, a végtagvesztes gyermek életét célszerűbb volna itthon rehabilitálni. Életben maradt rokonai beleegyeztek, így került Vinonchi egy budapesti klinikára, majd egy jólelkű ápolónő családjának lett tagja.

A Bangladesben dolgozó orvoscsoporthoz rendszeresen küldetést teljesített odakinn. Vinonchit néha magukkal vitték, így nem veszítették egymást szem elől a rokonok. Egyik ilyen alkalommal Vencel, a sebészdoktor kénytelen volt pár szabadnapot kivenni kézsérülése miatt. A kényszerű szabadnapokat az addig még ismeretlen vidék felfedezésére fordította, és kirándulásaira magával vitte Vinonchit is. A kislány kérésére ellátogattak az unokatestvéreihez. Vittek magukkal szép ruhákat, játékokat és finomságokat. Nagy volt az öröm a viszontlátás és sok szép ajándék okán. A gyerekek folyamatos kérdésekkel bombázták a kislányt, ő meg igyekezett megtalálni a régi életének hangulatát, és szorgalmazta, menjenek játszani. A kerítés nélküli udvar

egybeért a bokros, füves, szabad területtel, ami a hegy lábánál egyre kopárabb volt. Tulajdonképpen a játszótér és munkaterület ugyanaz volt a nagyobb gyerekeknek, mivel az ő feladatuk volt a kecskékre vigyázni. Roppant szelíd és szerethető, játékos állatok voltak. A hímek hamar tepsibe kerültek, mivel ők tejet nem adnak, így csak a húruk és a bőruk hozott hasznot. Tizenegy kecske szaladgált körülöttük.

Volt egy, a többitől jóval kisebb. Talán sántasága miatt különösen szelíd volt. Csillagot formázó fehér foltjával a homlokán szinte mosolygós szemmel tekintett a világra. Vinonchi rögtön szívébe zárta az aprócska jószágot, és elnevezte Zotyinak. A 7 éves kislány a protézisével megtanult együtt élni, és alig hátráltatta őt a mindennapokban, mégis volt benne valamiféle együttérzés a sérült kicsi kecske iránt.

Lassan lebukott a nap a hegy mögé, amikor a gyermekek anyja jött, és a kecskéket beterve hívta őket vacsorázni. Zotyit nem terelte be a többiekkel, hanem magával vitte a házba. Vinonchi arra gondolt, azért hozták a házba, hogy sérülése miatt jobban óvják az aprócska jószágot, ám érdeklődésére nagynénje közölte: – Tudod, kicsi lánykám szegények vagyunk, de tudjuk az illetet. A kedves látogatókat valami finomsággal szeretnénk vendégül látni. A kamrában van némi lencse és rizs, de húst csak akkor tudok az asztalra tenni, ha levágjuk valamelyik kecskét. A többi kecskénk már tejet ad, ez kis sérült, meg hízni sem akar igazán, ezért holnap megsütjük ebédre.

Vinonchi szíve elszorult, mivel nagyon megszerette a kis jószágot. Kérlelni kezdte nénikéjét, főzzön valami egyszerűt, vagy az sem baj, ha nem esznek semmit, de kegyelmezzon a kecskének. Rudra néni kemény asszony volt, és nem hatották meg a gyermeki könnyek. – Ejnye, no, nehogy már azért pityeregj, mert finomat ehetsz! Abban a csuda külföldi országban is esznek húst, és ott sem a kertben terem meg a sült! – kacagta el a mondat végét Rudra.

Vinonchi szégyellte könnyeit, és hozzá még lelkiismeret-furdalás is társult, mert rögtön belenyilallt, ő miatta lesz holnap az ünnepi ebéd. Lehorgasztott fejjel sántikált a többiek után a ház végében álló dézsához mosdani. A többiek látták az egész napi futkározás következtében arcára rakódott por közt könnyei útját. Köré gyűltek, és szelíden kérdezték, mi a baj. Előbb a gyermekek is kacagni kezdték lelki fájdalmát, amitől zokogásba torkollott magyarázkodása. Unokatestvérei, látva őszinte szívfájdalmát, megsajnálták, és tervet kovácsoltak, hogyan menthetnék meg a gidát. A kísérő doktor bácsi mindközben folyamatosan a falubelieket látta el gyógyszerekkel és tanácsokkal. Előbb arra gondoltak, be kellene avatni a doktort is a mentőakcióba, de bizony ő olyan nagyon el volt foglalva, hogy közelébe sem tudtak menni. A furgon, amivel Magyarországról érkeztek, kicsit távolabb állt a nagy lombú fák árnyékában. Odalopakodtak, és megpróbálták kinyitni az ajtót. Persze nem jártak sikerrel, hiszen a dokinál voltak a kulcsok. Az ablakon kukucskáltak befelé, vajon volna-e olyan hely, ahol el tudnák bújtatni a kecskét. Sok-sok láda kiürült, amikben adományokat, kötszereket és gyógyszereket hoztak magukkal. Tervet szőttek és cselekedtek.

A falu népe már elvonult, és vacsorához hívták az orvost. Vinonchi elkérte a mikrobusz kulcsát, hogy kivegyen egy ruhadarabot, amit szeretne odaajándékozni unokahúgának. Körülültek az ételt, és miután elmerültek az étkezésben, felváltva osontak ki a gyerekek. Vinonchi ment ki elsőnek, és kinyitotta a hátsó ajtót. A ládákat megpróbálta úgy rendezni, hogy az ne látsszon majd búvóhelynek. Másodiknak kiosont Arush, füvet szedett, amit a mikrobusz mellé halmozott. Majd, miután visszaült helyére, kis idő múltán Kabir lopakodott ki, Ő is jókora kupac füvet szedett. Majd sorban kiosontak a többiek is. Utolsó előttinek Chandra és Bakul szökött ki egyszerre. Ők jól összehúzózták, és kicsire összekötözték a fűcsomókat, majd bepa-

kolták a ládába. Utoljára Vinonchi lopódzott ki, és a kamrából betelergette a kecskét a mikrobusz hátuljába, a fűvel kibélelt ládába. Egy másik, fűvel teli ládával takarta le, és poggyászokat dobált lazán a láda tetejére, hogy levegőhöz biztosan jusson a gida, de ne látsszon ki, hogy ott lapul.

A csínytevés keltette izgalom miatt mindannyian nehezen aludtak el, így reggel arra ébredtek, hogy a felnőttek hangoskodva keresik a kecskét. Egyesével osontak elő, rájuk egyáltalán nem jellemző csendességgel. Az orvos vetett véget a zűrzavarnak, amikor telefonhívásra hivatkozva elnézést kért a gyors távozásért, de minél hamarabb indulniuk kell. A háziasszony röstelkedve kínálgatta a sebtében sütött vakarót házi lekvárral és kecsketejjel. A doktor és Vinonchi illendően ettek pár falatot és elköszöntek. A kislány szíve a torkában dobogott, amikor a mikrobuszhoz közeledtek, és látta, a ládák nem teljesen úgy vannak, ahogyan ő azokat hagyta. Igyekezett kevéske poggyászát elsőként a csomagtartóba tenni, hogy mentse a menthetőt. Amikor kinyitotta az ajtót, megnyugodva látta, Zotyi békésen alszik a ládában, csak egy kabátot cibált le maga alá. Sebtében újabb csomó fűvet dobott Zotyinak, és helyére tette a fedélként funkcionáló ládát, tetejére téve a kis bőröndjét is.

Végre elindultak. Sokáig észrevétlen útitárs volt a kecske, Vinonchi meg is feledkezett róla, és mély álomba szenderült. Az orvos hangos méltatlankodására ébredt. – Hogy kerülsz ide, te ördögfióka? Otthon égre-földre keresnek.

Bízva az orvos megértésében, lehajtott fejjel hátrasétált a kislány, és bűnbánó hangon magyarázkodni kezdett: – Ne tessék haragudni, de olyan aranyos ez a kicsi kecske, hogy meghasadt volna a szívem, ha őt szolgálják fel ebédnek. Olyan jól eljátszottunk a többiekkel és vele, még nevet is adtunk neki. A társaitól eltérően nem úgy mekegett, hogy mek-mek, hanem szinte kacagva adott ki hangot. és ezt mi úgy hallottuk: zoty-zoty. Így lett a neve Zotyi, és egyetértettünk a többiekkel abban, hogy

akit az ember megkeresztel, azt nem kívánja később megenni. Érvelt Vinonchi. Ugye nem kell visszavinni, ugye hazavihetem Zotyit?

– Ej, te gyermek, jól feladtad most nekem a leckét! Hogyan utaztassam én országokon át ezt a kecskét, amikor tilos állatorvosi vizsgálatok meg egyéb formaságok nélkül egyik országból a másikba vinni élő állatot. Egyáltalán hogyan került ide ez a jószág?

– Hááát, bevallom, előre kiterveltük a mentési akciót. Tegnap este vacsora közben egymás után szökdöstünk ki előkészíteni a terepet, és loptuk be Zotyit a csomagtérbe. Doki bácsi, ne haragudj rám, de tudod jól, nekem senki rokonom nincs Magyarországon. Kicsit enyhítene Zotyi a honvágyamon – mondta esengő hangon, könnybe lábadt szemmel Vini.

Az orvos összehúzott szemöldökkel állát dörzsölgetve erősen gondolkodóba esett. Nagyon szerette ezt a kislányt, és megesett a szíve rajta, pedig tudta jól, milyen kockázatos dolog, amire készül. Lassan, megfontoltan ejtette ki a szavakat: – Arra nem is gondoltál, hogy még ha sikerül is hazavinnünk, utána mi lesz vele? Hiszen egy budai, harmadik emeleti lakásban nem élhet velem, és te sem viheted Jutka néni panellakásába.

– Gondoltam én bizony erre is! – vágta csípőre kezét a lányka. – Cegléd mellett van egy tanya, ahol egy jószívű bácsi befogadja az állatokat. Olyan állatmentőféle. Ő maga vegetáriánus, és csak önmagukért szereti az állatokat. Tavaly ősszel egy osztálykiránduláson jártunk ott. Sok cicát és kutyát fogadott be, akiket a gazdájuk kidobott, de vannak különleges galambjai és nyuszik meg kecske is. Kiállításra jár a tenyészállatokkal, a többi meg csak szeretetből tartja. Szóval a Béla bácsinál nagyon jó helye lesz Zotyinak – érvelt Vinonchi.

– Ohó! Mekkora lóköető vagy te! Na, figyelj most jól rám! Nagyon nagy veszélynek tettél ki bennünket ezzel a cselekedetteddel. Mivel visszamenni már nem tudunk, most az lenne a

leghelyesebb, ha itt elengednénk a kecskét. A kislány megrendült arccal, könnybe lábadt szemekkel szótlanul nézett az orvosra, akinek megesett a szíve védencén. – Hát láss most csodát! Minden észszerűség ellenére megpróbálom eljuttatni védencedet arra a ceglédi tanyára. De jegyezd meg jól, máskor soha ne tégy olyat, amivel másokat bajba sodorhatsz, és soha senki nem tudhatja meg, hogy én egy élő állatot csempészttem határokon át Magyarországra. Biztonságosnak tűnő helyeken meg fogunk állni, és hagyjuk mozogni, enni-inni a jószágot. Kitakarítjuk a rejtekhelyét. Igyekszem úgy időzíteni a határátlépéseket, hogy éjszaka történjen meg. Ha mégis lebukunk, akkor sajnos hazudni kell! Tudod ugye, hogy hazudni bűn? Szükség esetén azt fogom állítani, hogy nem tudom, mikor és hol került a csomagterbe a kecske. Eddig így igaz, de arról mélyen hallgatni fogok, hogy útközben tudomást szereztem a kéretlen útitársról. Neked pedig csak az igazat kell mondanod, hogy a beleegyezésem nélkül az unokatestvéreiddel csempésztet be a jószágot.

Érdekes módon végig fegyelmezett volt a kis kecske, mint ha tudatában lett volna, hogy csendben kell maradnia, és nem szaladgálhat kedvére. Mikor a magyar határt is maguk mögött hagyták, akkor lélegzett fel az orvos. Első dolga volt állatorvos barátját felhívni. Először meglepődött, aztán kacagott egy jót a történeten az állatorvos, majd azt javasolta, egyből hozzá szállítsák Zotyit. Pár nap karantén és néhány vizsgálat után búcsút intettek az állatkórháznak. Vencel doktor Vinonchi társaságában már előző nap felkereste Bélát, az állatmentőt, hogy meggyőződjön, valóban lesz helye a kecskének, vagy kezdheti törni a fejét más megoldáson. Béla a szívélyes üdvözlés után körbe-kalauzolta őket birodalmában. Azt gondolta, csak a szokásos városi kíváncsiskodók. Meglepődött, amikor a csomagtartóból jelentős mennyiségű adomány került elő, és előállt Vencel doktor a nagy kérdéssel. Élénk kék szemével szigorúan végigmérte őket Béla. Csóválta kicsit a fejét, majd kérdezett:

– Mégis mekkora az a kecske? Meg fogja-e enni az itteni fűvet? Nincs-e valami különleges táphoz szokva? Kínos kérdést nem tett fel. Tudomásul vette, hogy egzotikus helyről származik a jószág, és ez a bicegő lányka szeretné néha majd meglátogatni.

Béla lassan megfontoltan válaszolt: – Kedves Vini, látom, hogy tiszta szívből szereted azt a kecskét, ezért szívesen látott vendégként befogadom, készítek neki helyet. Aztán az orvoshoz fordult: – Rendben! Jöhet az új lakó, de elvárom, hogy az ellátására olykor gondoljon, mert az én nyugdíjam az átlaghoz képest ugyan nagyon szép, de a védeniceim száma napról napra szaporodik. Én magam elvagyok olcsó, egyszerű ételeken, de az állatoknak igyekszem mindenből a legjobbat adni, és állatorvost is hívok, amikor szükséges.

Vencel megértően bólogatott. – Természetesen rendszere- sen akarom támogatni ezt az állati édenkertet. Amennyiben lehetséges, kérek számlaszámot, de fogunk jönni a kislánnyal gyakran látogatóba. Szombat reggel Vencel elment Vinonchi- ért, és együtt mentek a kiskecskéért az állatkórházba. Egy na- gyobb méretű kutyahordozóban utazott Zotyi. Vinonchi mellé ült a hátsó ülésre, és egész úton arról csacsogott, hogy mi tör- tént vele a héten. A tanyához közeledve izgatottan magyarázta, milyen jó lesz majd a kiskecskének a többi állat között.

Béla az állatok etetésével volt elfoglalva, amikor megérkez- tek. Az egyik szélső karámhoz kalauzolta őket, amiből lekerít- tett egy részt, hogy biztonságban legyen Zotyi, amíg megszok- ják egymást a többi állattal. Láthatóan jól érezte magát a kicsi kecske, így megnyugodva hagyták új otthonában. Vinonchi sok közös fotót készített. Most értette meg igazán, milyen kiváltsá- gos helyzetben van az unokatestvéreihez képest. Magyarországi barátainak egy-két kattintással küld üzenetet, de most előbb ki kell nyomtatni a képeket, majd levélben elküldeni, hogy meg tudja mutatni, milyen jó helyre került Zotyi.

Béla nagyon elcsodálkozott, amikor meglátta az aprócska jószágot. Hinni sem akarta, hogy nem nő már nagyobbra. Szarvasmarha-tenyésztést tanult annak idején, de azért munkahelyein találkozott sokféle haszonállattal, így kecskével is, ám ilyen apró állatról még soha nem hallott. Az első napokban kicsit nagyobb figyelemmel volt az új jövevény iránt, aminek az lett a következménye, hogy Zotyi árnyékként követni kezdte. Hamar megbátorodott, sőt el is szemtelenedett. A házőrző kutyától sokkal kisebb volt, mégis neki-neki támadt, amikor úgy tartotta kedve. A tanyára látogató gyermekek kedvence lett. Sok vidám percet hozott Béla életébe is.

Vencel doktor Vinonchival és a kislány nevelőanyjával minden hónapban ellátogat a tanyára. Milyen furcsaságokat produkál a véletlen? Az amúgy mindig fegyelmezett, szabálytisztelő orvos, mikor megsimogatja Zotyi puha szőrét, titkon büszke erre a vakmerő akcióra, amibe a jó szíve sodorta...

MARGITTA LENNI

Minden este álomba sírtam magam, hiányzott az anyukám. Nagyanya rideg volt velem és az öcsémmel. Anyukánk egyre gyakrabban maradt ki éjszakára és volt, hogy napokig nem jött haza, de most már nagyon régen nem is kaptunk hírt felőle. Mama gyakran bosszankodott és szidott minket, hogy rosszak vagyunk. Olykor egyenesen azzal vádolt, hogy miattunk nem jön haza anyukánk. Öcsém sokat sírt, szinte állandóan szopta az újját, amitől kisebbedett az arca. Emlékszem kis kezét esdeklően nyújtotta a felnőttek felé, hogy vegyék ölbe, de minden hiába, volt, amikor szinte félre söpörték az útból. Nekem is hiányzott a dédelgetés, talán ezért, mintha csak a játékbabám lenne Petike, húztam-nyúztam. Próbáltam ölbe venni, babúsgatni, de alig voltam nagyobb nála, hiszen még én is alig múltam négy éves.

Egy reggel még a szokottnál is idegesebb és szótlanabb volt nagyanyám, szinte süttött belőle a harag. Napok óta mondogatta megyek majd óvodába és ott milyen jó lesz nekem. Sok gyerekkel játszhatok és rengeteg játékkal. Szép új ruhát adott rám, mai napig emlékszem a fodros aljára, rózsaszín, kis masnikra, amik díszítették az elejét. Öcsémre is új ingecske és fehér rövidnadrág került. Fonott kalácsot reggeliztünk kakaóval, majd kézenfogott minket nagyi és elindultunk a buszmegálló felé. Boldog izgalommal ugrándoztam mellette. Biztosan jó dolog lesz óvodásnak lenni, ha már első nap új ruhát kapok... Buszra szálltunk, nagyi az ölbe vette Péterkét, én meg úgy nagylányosan feszítettem mellette az ülésen. Élmény számba ment a buszocskázás is, hiszen nem igazán jártunk mi addig sehová. Amikor leszálltunk a buszról, nagyi egyre idegesebb lett és számomra érthetetlen dolgokról beszélt.

– Mancikám kicsi lányom vigyázz az öcsédre, ne hagyd, hogy bántsák vagy csúfolják. Nem értettem miért mond ilyeneket, ezért megkérdeztem:

– Akkor most Petike is óvodás lesz? Ő is elég nagy már hozzá? Nem lesz baj, hogy néha bepisil?

– Nagyanyám idegességét megérezve, már nem volt olyan felhőtlen a boldogságom, szorongani kezdtem. Nagyi csak sorolta tovább:

– Szépen egyetek amikor kínálnak, nincs olyan, hogy nem szeretem, meg kell előbb kóstolni mindent. Lefekvés után csendben várjátok az álommanót. – Hidegzuhanyként ért a felismerés, hogy aludnunk is kell az óvodába. Lassan odaértünk egy zöldre festett, magas vas kerítéshez. A kapuk zárva voltak, nagyi csengetett és nem sokára egy kék egyenruhás ember jött ajtót nyitni. Utólag már tudom ő a portás volt, de akkor azt hittem rendőr, vagy egy még nagyobb hatalom és félelmetesnek találtam. Igazolnia kellett magát mamának és útba igazítást nyújtott az egyenruhás. Hatalmas kastély felé vettük az irányt, törpe tuják és szépséges rózsafák között halattunk az apró díszkavicson. A bejárat itt is zárva volt, nagyi kopogat, majd csengetett, kisvártatva fehér köppenyes, piros arcú, mosolygós néni nyitott ajtót. Nagyanyám zavartan topogott és mutatkozott be. Zavarodottságára kedélyes válasz jött:

– Isten hozta önöket, az irodában néhány nyomtatvány aláírása után a fertőtlenítőbe kísérik a gyerekeket. Oda, még ellehet kísérni őket, aztán rövid búcsúzkodás után bekerülnek a csoportokba.

– A papírok aláírása után felállt mama és azt mondta jobb lesz, ha nem nyújtjuk el a búcsúzkodást. Én inkább megyek, ezzel odalépett öcsémhez megsimogatta szőke buksiját, majd odalépett hozzám és egy pillanatra magához ölelt. Gyors léptekkel az ajtónál termett, onnan szólt vissza, köszönök mindent, viszontlátásra és elviharzott.

– Petike elpityeredett és én sem álltam mesze tőle, ismét nyílt az ajtó, egy zöld köpenyes, fehér sapkás szigorú tekintetű néni közeledett felénk mosolyogva, és nyújtotta kezét, felszólított minket tartsunk vele. Fekete-fehér kockás kövön lépegettünk, az-az Petikét a végén már szinte vonszolni kellett. Egyre hevesebben zokogott, ismét a megszokottnál nagyobb ajtónál találtuk magunkat. Belépve sok-sok fürdőjáték vonta el öcsém figyelmét és sírása is alább hagyott rövid időre. A néni felszólított minket vetkőztünk le mert pancsizni fogunk.

– De hiszen még nincs is este, ellenkeztem. – Ne félj még nem kell lefeküdni aludni, csak a fertőzések elkerülése végett fürödtök meg. Kaptok majd új ruhákat.

– Na ne! Ezt már ne tessék, ma reggel kaptam ezt a szép új ruhát és máris elakarják venni tőlem...

Toppantottam a lábammal és szabad folyást engedtem a könnyeimnek.

– Ne sírj kis butus, vissza fogod kapni a ruhácskádat mosás után. Petikének nedves lett a nadrág eleje és árulkodó tócsa jelent meg alatta. Szorította össze lábát és próbálta takarni lábával a baleset nyomait. Otthon ilyenkor hangos szitkozódást kapott a kis balesetért. A szigorú tekintet mögött, igazán kedves ember rejtőzködött. Semmi baj, pont jókor, hiszen most legalább van okod fürdeni, kacagta el magát a fehér köppenyes.

Fura, szúrós szagú folyadékkal mosdatott meg a nővérke minket tetőtől talpig. A ruhák amikbe aztán öltöztünk egyforma rövid nadrág és póló volt. Sóvárogva néztem a kis fodros ruhám után, hát nem vagyok én fiú, gondoltam magamba. Miután megszáradt a hajunk gyermek zsivajtól hangos termék felé kísért a nővér. Előbb az öcsémet kísértük be, hasonló korú gyermekek közzé, aztán engem tovább ráncigált. Nem akartam ott hagyni az öcsémet, hiszen a nagyi rám bízta és Petike legörbülő szája beleégett szinte a retinámba. Hangosan tiltakoztam, ne válasszanak minket szét, mert így nem tudok a tesómra

vigyázni és ki fogok kapni a nagytól amikor értünk jön. Az étkező mellett haladtunk éppen amikor nővér arca elkomorult és leültetett egy székre.

– Szembe fordult velem, két tenyerébe fogta az arcom és mosolyt erőltetve arcára így szólt:

– Manicika szépségem neked nincs félni valód a mamától, mert nem fog érted jönni. Azt hittem elmagyarázta neked, hogy amíg Édesanyátok nem keres benneteket, addig itt fogtok lakni nálunk a többi gyermekkel.

– Érthetetlen volt számomra az új információ, ezért a pityergést abbahagyva kérdésekkel kezdtem bombázni a nővért.

– Miért nem mehetünk haza és mikor jön majd értünk az anyukánk?

– A szomszéd Évike meg Lacika is jár óvodába és délután haza szoktak jönni. Innen senki nem megy haza? Te sem?

– Némi hümmögés után jött a válasz:

– Anyukátokról nem tudunk egyelőre semmit, Nagymamátok beteg és nem bír rólatok gondoskodni. Fájnak a lábai, ezért képtelen benneteket nap mint nap kísérni oviba. Ez olyan bentlakásos ovi és a többi gyerek is itt lakik, 1-2 gyereket szoktak néha hosszú hétvégére, vagy ünnepekre elvinni, de legtöbbször maradnak még karácsonykor is. Én meg a többi gondozónő haza járunk, egy állandó éjszakás nővérke van aki itt lakik, ő Borika néni, én meg Icu nővér vagyok. Biztosan hamar megfogjátok kedvelni egymást, hiszen olyan szép vagy mint egy játékbaba. No gyere, nyújtotta kezét mosolyogva, körbe vezetlek, megmutatom neked az intézetet mielőtt bekísérlek a csoportba.

– Na látod ez itt az egyik étkező, itt esznek az olyan kicsi gyermekek mint a tesód. Az egyik fürdőt már láttad, de mindegyik nagy hálósoba mellett van egy hasonló fürdőszoba. Két egymással szemben lévő szobához értünk, a jobb oldali hálóban lesz neked az ágyacskád és a bal oldaliban az öcsédnek, nem is lesz köztetek nagy távolság. Az ajtóból benéztünk és kezé-

vel mutatta a Icu néni hol lesz a helyem. További hálósobákat mutatott még, aztán bementünk a csoportomba. Itt már tölem jóval nagyobb gyerekek is voltak, amitől kicsit megszeppentem, de hamar megbátorodtam amikor odajött hozzám egy tölem kisebb fekete göndör hajú lány és felém nyújtotta a nálánál alig kisebb járóbabát.

– Sejetnél veje játszani? Kérdezte és nyújtotta hívogatólag a szabad kezét. Van baba tocsi is hozzá, meg cumisüveg és sok luha.

– Győzködött miközben Icu néni megsimogatta a hajam és oda lépett a csoport gondozónőjéhez.

– Ezzel a mozdulattal ismét átadtak mint egy csomagot. Így ment ez egész nap, mihelyt valaki mellett kezdtem magam biztonságba érezni, már adott is tovább... Ebédnél és vacsoránál láttam Petikét, de egésznap csak a sírását hallottam meg néha, és éjszakára is külön hálóba kerültünk. Jaj mamám, hiába vetted szavam, hogy vigyázok a kis tesómra, bizony erre nincs lehetőségem.

Egyik nap olyan volt mint a másik, már nem csak Anyukám hiányzott, hanem a nagyi is, meg a megszokott környezet. Annácska a kislány aki első napon odajött hozzám barátnőm lett, Ő már jobban megszokta a szabályokat és küzdeni is tudott, ha szükség volt rá. Így maradhatott nálam a baba amivel a barátságunk kezdődött. Kisebb volt nálam és mégis erősebb, magabiztosabb. Nem is tudom mi lett volna velem nélküle. Az időmúlását még nem fogtam fel, csak így utólag visszafejtve az események szálait, kb fél év telhetett el az intézet falai között, amikor jelentkezett Édesanyám. Éppen az udvaron játszottunk, a kerítésen túlról meghallottam az ismerős hangot:

– Mancika-Pancsika! Mancika anyu van itt, fuss ide gyorsan!

– Már nem csak a hang volt ismerős, hanem az egyedi becézés is, amit már hónapok óta nem hallottam. Valahogy ösztönösen éreztem nem volna szabad oda mennem a kerítéshez,

ezért körbenéztem hol van a daduska és villámgyorsan odafutottam. A zöld drótkerítés fogott meg ahogy repültem az anyai ölelő karok felé. Mindketten zokogtunk és a kerítés rácson keresztül próbáltuk fogni egymás kezét. Gyönyörű hajasbabát szorongatott anyukám a kezében, amíg oda nem értem hozzá. Ahogyan ösztönösen ölelésre nyújtotta két karját a baba földre hullott, addig ügyeskedtem, hogy a kezem kifért és érinteni tudtam a kerítéshez tapasztott tenyerét. A szavaira már nem emlékszem csak a melegségre ami átjárt mikor könnyáztatta arcát a kezeimhez tette és puszikkal halmozta el. Jöttél értem kérdeztem, de már válasz nem jött, mert az egyenruhás ember megfogta a karát és ráparancsolt azonnal menjen el a kerítéstől.

– Anyám térdre rogyott és úgy könyörgött legalább a babát vigye be a kicsikémnek! Egy percre engedjék már meg hogy megöleljem a gyermekemet! Hát nincs maguknak szívük? A portás szigorúsága nem enyhült.

– Asszonyom felszólítom távozzon, máskor a látogatási időben jöjjön és józanul! – Kérem messziről jöttem és nem régen tudtam meg, hogy hol vannak a gyermekeim, nem tudtam mikor van látogatási idő. Kérem csak egy percre had öleljem meg őket.

– A portás közelebb lépett, hangja halkabb lett, de határozott:

– Kérem ne hozzon kellemetlen helyzetbe, itt pontos szabályok vannak, amiket be kell tartatnunk és tartanunk. Az álásommal játszom már így is, hogy nem hívtam önre rendőrséget. Jöjjön a portásfülkéhez, adok önnek tájékoztatást a lehetőségekről.

– Anyukám felemelte a hajasbabát, magához ölelte mintha csak én lennék, vagy az öcsém, a rácson keresztül megpuszilt és követte az egyenruhást. Nem tudom mennyi idő telhetett el amikor ismét jelentkezett Anyukám. Vele volt egy idegen férfi, aki kedvesen mosolygott ránk. Az öcsém már nem ismerte meg

anyukámat és keserves sírással válaszolt az anyai ölelésre. A szoba ahol találkozhattunk addig ismeretlen volt számomra, de a sarokban csendben figyelő gondozónő látványa nyugtatólag hatott rám. Egyre kevésbé éreztem már az anyai oltalom hiányát, de azért nagyon megörültem a hírnek, hogy nem sokára haza mehetünk. Sajnos nem ment az ügyek intézése olyan gyorsan mint azt reméltük. Utólag persze tudom, hogy túl kellett esnie anyukámnak egy alkoholelvonó kezelésen és rendezett anyagi háttérrel, lakással kellett bizonyítania, fog tudni gondoskodni rólunk. Reményekkel teli várakozásban jött aztán a hidegzuhany. Egyik látogatási vasárnapon, szépen felöltöztettek, befonta a gondozónő a hajam, hatalmas kék masnit kötött bele és mosolyogva mondta látogatóim vannak.

– Légy barátságos és kedves, akkor nem sokára újra lesz anyukád. Szívem repesni kezdett, de jó itt van az anyukám értünk, ám hamar lelombozódtam mert az öcsémet nem láttam sehol és a szobába ahová bevezettek egy idegen pár állt. A férfi közönyösen nézett maga elé, mint aki nincs is jelen, sluszkulcsot forgatva a mutató ujján. Az asszony komor tekintete félelemet sugárzott, az arcát szántó mély barázdák szenvedésről árulkodtak. Az asszony próbált mosolyt erőltetni az arcára, de látszott a kényszerűség és inkább vigyorra torzult. A gondozónő szavai hidegzuhanyként értek. Szó sem volt Édesanyámról, akik értem jöttek hivatásos nevelőszülők voltak. Kétségbe estem, hogyha elvisznek, akkor Anyukám nem fog megtalálni és mi lesz Petikével, így is alig találkoztam vele. Erősen kapaszkodtam a gondozónő szoknyájába és bármit mondtak csak egyre hevesebben zokogtam. Ám hiába tiltakoztam a szigorú arcú nő ölbe kapott és határozott léptekkel elindult velem kifelé. A parkolóba érve egy sáros kocsiba tuskoltak és nem sokára hiába néztem a hátsó ablakon kifelé, már nem láttam a zöld kerítést.

Új otthonomba érve ért az újabb meglepetés. Rajtam kívül már öt, vagy hat gyerek volt, mindegyik nagyobb nálam.

Később megtudtam őket is a gyermek otthonból hozták ki és volt két idősebb saját gyerekük, ők már felsőbb iskolába jártak és hét közben kollégiumba laktak. Később rájöttem ez a házaspár ebből élt, hogy államigondozott gyerekeket neveltek, akiket munkára fogtak. Ki mire volt képes, korának megfelelően, hát mint minden gyerek mi is szerettünk volna játszani. Ellenőrizve nem nagyon voltunk, csak a munka legyen elvégezve mindig időre, így a nagyobbban a kisebbekre tolták a feladatokat. Testi és lelki terrornak voltunk kitéve a nagyobbak által, mint legkisebbet engem mindenki szekált. Testi erőm amit megengedett, rám löcsölték a nagyobbak. Csúfoltak és kínoztak. Olyan dörzsöltek voltak, hogy soha nem maradt nyoma a fenyítésnek. Az én reszortom volt a csirkék és nyulak etetése, itatása és fűvet szedni a következő napra. A két fiú munkája volt tisztán tartani a nyúlólat és összeszedni a tojásokat. Bizony ők szívesebben fociztak és lövöldöztek csuzlival a madarakra. A hajam húzgálásával és karom hátracsavarásával hamar meggyőztem róla, hogy ezeket is én végezzem el. Reggeli után neki láttam az ólaknál a feladatoknak. A fiuk munkáját igyekeztem hamarabb ellátni, mert ők maguk ellenőrizték mire haladtam. Amennyiben nem találták elég hatékonynak a munkámat, akkor dobjunk célba felkiáltással megdobáltak nyúl, vagy tyúkszarral. Ha sikerült a ruhámat összekenni, vagy a hajam közzé betalálni, nagyon röhögtek mert tudták a hajmosásért még a nevelőanyámtól is kapni fogok. Ebédkor a nevelőapánk anyja hívott minket a nyárikonyhába és olyan ételekkel kínált amit egyiken sem szerettünk. Csapkodott a törlőronggyal és morgott, hogy milyen haszontalan, ganéj kölykök vagyunk. A kukorica málé és az ízetlen tökfőzelék, azóta sem lett kedvencem, sőt a száraz kenyér sem. Mivel más nem került asztalra, így a kertben talált gyümölcsökkel csillapítottuk az éhségünket, amitől gyakran hasmenést kaptunk. Az egész napos lótás-futás mellett néha a saját feladatomra nem maradt időm és ilyenkor a szidalmak

mellett kukoricán kellett térdepelni. Az esti fürdés közben magamnak kellett a ruhámat kimosni, hogy megtanuljam ne kenjem össze. Sokszor feküdtem le éhesen és fájós térdel, de ez még mindig jobb volt mint amikor a nagyobbak hagytak helyben. Mint utólag megtudtam Édesanyám közben azon fáradozott, hogy haza vihessen minket. Szigorú szabályok vonatkoztak az ilyen helyzetekre. Férjhez ment egy olyan férfihoz akinek volt lakása és nyilatkozott róla, hogy befogad minket és sajátjaként bánik majd velünk. Már alig emlékeztem anyukám keskeny kis arcára, ami szinte elveszett a hatalmas szőke hajkoronába, amikor egy hétvégén megjelentek látogatóba az új apukámmal. Amikor karjába vett és átölelt, megérezve bőrének mézes illatát boldogság járt át. Eleinte csak látogatóba jöttek, később egy-egy napra haza is vihettek, majd végleg haza költözhettünk öcsémmel együtt. Petike valószínűleg már nem ismert fel egyikünket sem, mert sokat sírt ok nélkül, és undorral tolta el maga elől az ételt. Az idegen férfi nagyon kedves volt velünk, végtelenül türelmes, így hamar megkedveltem és nem esett nehezemre apukának szólítani. Szokatlan volt a figyelem amiben részesültünk. Finom falatok kerültek az asztalra, szép ruhákat kaptunk és sokat játszottak velünk. Egy boldog családdá váltunk, pár hónap múltán várandós lett anyukám. Kishugomnak nagyon megörültünk amikor megszületett. Olyan volt mint egy alvós baba. Anyukámnak inkább Petikéhez húzott a szíve, amíg Eszterke meg nem született, apunak viszont én voltam a kedvenc. Apu úszott a boldogságban, ám egyre kevesebb figyelmet kaptam tőle. Akkor még nem értettem miért, ugyanolyan édes gyermekének gondoltam magam mint a hugomat. Féltékeny nem voltam, de annyira szerettem volna kiharcolni a figyelmét, hogy bármire képes lettem volna érte. Pont akkor kezdtem iskolába járni amikor Esztike megszületett. Az otthoni figyelemvesztést kárpótolta az iskolai siker. Szorgalmamnak köszönhetően gyűltek a piros csillagok és a dicséretok.

Szerettem iskolába járni, osztályelsőként végeztem még a másodikat is. Harmadikban új tanárnénit kaptunk, aki komoly arcával és érces hangjával, félelmet keltett bennem. Méginkább igyekeztem jól tanulni. Valami olyan butaság volt a fejembe, hogy örömet tudunk okozni a tanárnéninek a jó feleletekkel és hibátlan házifeladatokkal. Szerettem volna mosolyt csalni az arcára, de Ő mindig összehúzott szemöldökkel szemlélt és hunyorgó szeme gyanakvást sugárzott. Felnőttként jöttem rá, hogy rövidlátó volt és büszkeségből nem hordott szemüveget, ettől vált szigorúvá arcának mimikája. Otthon egyre ridegebb lett a hangulat. Anyukám sokat sírt és nem törődött a kishúgommal kellőképpen. Ezért apukám sokat veszekedett vele és olykor meg is verte szegényt. Petike újra bepisilt, én meg soha nem tudtam magam kialudni, mert rémálmok gyötörtek. Nem értettem mi történik körülöttem, anyukám miért olyan fura és nap közben miért alszik el, amikor Eszterkével kellene foglalkoznia. Apukám próbált besegíteni a házimunkába és rólunk is gondoskodott, de örökké fáradt volt és egyre feszültebb lett. Egyik nap elaludtam iskolában az órán. Behívta a Tanárnő Anyukámat és amikor haza jött megkérdezte miért aludtam el amikor figyelni kellett volna. Nem igazán tudtam a választ, így kétségbeesett sírással reagáltam.

Közben hazaért Apu, megsimogatta a fejem és gyöngéden az ölébe ültetett. Előbb megvárta, hogy alább hagyjon a sírásom, majd mesélni kezdett a gyermekkori kópéságairól. Jó pedagógiai érzéssel terelte a beszélgetés a probléma gyökerére. Anyukám fel-alá járkált és csak legyintett ránk. Apu óvatosan letett az öléből, pusztit nyomott a fejembúbjára és Anyukámat intette magához. Halkan de határozottan tette fel a kérdést:

– Halottad miről számolt be a gyermek? Éjjel rémálmok gyötrik, amitől nem mer visszaaludni és mindig álmosan kel reggel. Figyelsz te valamelyik gyermekedre? Érdekel téged a családod? A veszekedéseink miatt kezdett el rosszat álmodni

Mancika. Gondolkozz el végre mit művelsz a gyermekeiddel! Ha nem tudsz magadtól lemondani az alkoholról, akkor forduljunk szakemberhez. Menj el elvonóra! Kitartok melletted és vigyázok a gyerekekre, csak gyógyulj meg!

– Nem és nem! Miért mennék elvonóra? Néha megiszok egy-egy pohárkával, hogy oldjam a feszültséget, de nem vagyok alkoholist. Akkor hagyom abba amikor akarom!

– Akkor nosza, holnaptól nem iszol semmijen indokkal és jegyezd meg! Amennyiben mégegyszer részegen talállak itthon elválok tőled és elperelem a gyerekeket! Máskor ilyenkorra már felemelte a hangját és levert 1-2 pofont anyukának, de most halk maradt és csak az újával intett fenyegetően. Majd odalépett hozzánk a rekamiéhoz ahol Eszterkével összebújva ringatóztunk. Máskor a hugomat dédelgette hasonló helyzetben, ám most először engem simogatott meg és megkérdezte: Mancika! Mit gondolsz, ha velünk aludnál, akkor is félnél?

– Meglepett a kérdés, mert régebben sokszor kértem, hogy én is had aludjak velük a nagy ágyon Eszterke mellett. Szigorú elutasítás volt mindig a válasz, miszerint már nagy vagyok és örülnöm kellene, hogy van saját ágyam.

Petike ritkán szólalt meg, mindent egykedvűen fogadott, ám most megbátorodott és megkérdezte:

– Én is mehetek? Apa ölbe kapta, magasra emelte és nagyon diplomatikusan szerelte le.

– Ennyien már igazán nem férnénk el kényelmesen, de a húgocskádnak is lassan szoknia kellene a külön alvást, ezért egy héten egyszer helyet cseréltek jó? Eszti nem igazán értett semmit az egész problémából, egykedvűen nyomkodta a bógócsigát miközben mormolt valami mondókát. Petike elégedett volt az eredménnyel, hiszen eddig sohasem kapott hasonló jutalmat. Volt valami vészjósló a kialakult csendben amitől megborzongtam, de hamar elhesegettem a rossz érzést, megnyugtató volt tudni, hogy éjjel nem leszek egyedül. Első éjszaka alig bírtam

elaludni az izgatottságtól, de második éjjel már boldogan vakoltam be magam apu karjaiba. Igazából Anyukámmal szerettem volna aludni, de Eszterke ragaszkodott a megszokott helyéhez, így beértem Apuval. Hamar hozzá szoktam az új alvási rendhez és reggelente kipihenten keltem. Egészen addig, amíg egyik délután, iskolából hazafelé, már messziről hallottam az ordítást és a felboruló bútorok puffanását. Reszketve léptem be a lakásba, ám a látvány a legrosszabb elképzelésem is felülmúlta. Az ágy mellett sörös üvegek gurultak egyenesen egy nagy tócsa hányadékba. Anyukám orárból spriccelt a vér, Eszterke Apu lábát karolta cibálva rajta a nadrágszárat és visítva kérlelte ne bánts, ne bánts már. Félelmetes látvány volt az a sok vér, hányingerem lett és forogni kezdett velem a szoba aztán megszűnt minden. Az ágyon fekve arra eszméltem, hogy fizes kendővel törölgetik a homlokom és gyöngéden pofozgatgatnak nevemen szólongatva. Mancika-Pancsika ébredj hát, mintha messziről jött volna a hang valami hordóból, aztán egyre közelebb és kinyitva a szemem az ezüstösen csillogó fényből megjelent anyu arca. Mihelyt meglátta tágra nyílt szemem, azonnal mosolyra szaladt felrepedt ajka és rekedtes hangon szólongatni kezdett:

– Mancika-Pancsika! Szólalj meg angyal lánykám! Jól vagy?

– A látvány továbbra is borzalmas volt, de már nem olyan ijesztő, mivel végre nem vérzet az orra. Más veszekedéseknél nehezen higgadt le Apu, de most komolyan megrémülhetett az ájuláson, mert szeliden szólt, de határozottan. Ircsi menj a fürdőbe, rakd rendbe magad, én majd megfürdetem utána a gyerekeket és adok nekik vacsorát.

Elevenen él bennem az emléke a kettős érzésnek. Harag tombolt elmémbe, mert bántották az anyukámat, de szívesen fogadtam apu simogatását. Egyre nyugodtabbak lettek az éjszakai közös alvástól. Biztonságba éreztem magam és jól esett a dédelgetés, amiben hugom születése óta nem nagyon volt

részem. Letelt az egy hét és Petike került a szülői ágyba. Egyedül aludtam újra és félelemmel vegyes érzés kavargott bennem. Félttem az álmoktól és a félkarú macim sem volt olyan puha és meleg mint amikor apuhoz bújtam. Sokáig forgolódtam, megeredtek a könnyeim amit igyekeztem eltitkolni, mert szégyeltem magam érte. Az öcsém és kis hugom már édesen aludtak anyukámmal együtt. Apu óvatosan kikellt az ágyból és lábujhegyen oda osont hozzám. Óvatosan mellém bújt, letörölte arcomról a könnyeket és átölelt. – Miért nem alszol kis virágom? Suttogta.

– Félek a rossz álmoktól.

– Ha itt maradok veled akkor elfogsz tudni aludni?

– Igen, mondtam és adtam az arcára egy cuppanós puszit.

– Akkor itt maradok, de most már aztán gyorsan aludjunk, mert mindjárt reggel lesz. Egyre simogatott és a biztonságot adó közelségtől hamarosan elaludtam. Másnap és harmadnap is megismétlődött a jelenet, de a kis titkunk kitudódott, mert anyukám hamarabb felkelt, még mielőtt apu vissza feküdt volna a helyére.

– Hát Te mit keresel a gyermek ágyában? Vonta fel szemöldökét anyu.

– Peti kitúrt a helyemről, már majdnem földre estem, nem akartam felkelteni, inkább átjöttem ide. Válaszolta apu. Nem értettem miért hazudik, miért titkolja, hogy nekem akar kedvezni. Persze szó nélkül hagytam, abban reménykedve, hogy máskor is élvezhetem a védelmét. Egészen kiegyensúlyozott lett a családi hangulat. Anyukám ezután is gyakran nézett a pohárfenekére, de apu nem veszekedett vele, hanem igyekezett megcsinálni helyette a házimunkát és rólunk is gondoskodott. Anyukám középen aludt a két testvérem között, apu már nem éjjel osont át hozzám, hanem egyből odafeküdt. Sokat puszigatott és simogatott a takaró alatt furcsa helyeken. Éjjel néha arra ébredtem, hogy hevesen szedi a levegőt és a takaró össze-vissza rezeg. Akkor még nem értettem mi történik, csak

örültem, hogy kitüntet a figyelmével. Teltek a hónapok és a kicsik maradtak anyukámmal, így megszoktam, hogy én meg apuval alszom.

Anyukám gyakran beteg volt és csak rövid időkre volt jókedve, ha elfogyott a sör elszomorodott. Iskolába jól haladtam, kitűnő lettem és évvégén könyvjutalmat kaptam. A nyáriszünetben próbál anyukám változtatni a szokásainkon. Kólát ivott és nem sört, sütött-főzött, rendszeresen takarított és saját külsejével is többet foglalkozott. Apu dicsérte a főztjét és a külsejét, virággal kedveskedett és őszre az anyukám kedvéért átrendezték a lakást. Szeptemberbe Esztike óvodába ment, anyu pedig dolgozni kezdett újra. Petike elkezdte az elsőosztályt és napközisek lettünk. Külön gyermekszobát kaptunk és mindenki egyedül aludt. A rémálmok távoztak és a szüleink harmónikus kapcsolata elég biztonságot jelentett mindannyiunknak. Körülbelül két évig nagyon szépen éltünk, aztán anyukámnak megszűnik a munkahelye és nem tudott elhelyezkedni újra. Az első hetekben még élvezte, hogy több időt tölthet velünk és tud minket kicsit kényeztetni. Apu elé is szinte futott amikor haza jött munkából, ám jött egy szörnyű betegség. Előttünk ki sem mondták, csak a szomorú sóhajtasokból éreztük milyen nagy a baj. Kórházba került anyukánk és csonkolták a mellét. Aztán kemoterápiát kapott és sugárkezelést. Kihullt a haja, iszonyatosan lesoványodott és gyenge volt. Apu igyekezett maximálisan a kedvére tenni. Az egykor gyönyörű anyánk az ő szemében ekkor is szép volt és sok túlórát bevállalt, hogy mindent megvehessen neki amitől jobban érzi magát. A csonkolás után pár hónappal a szépészeti, plasztikai műtétet is fizette apu, hogy helyreálljunk anyu önbizalma. Amíg ki nem nőtt a haja parókát kapott, de iszonyatosan szenvedett és szégyelte a külsejét. Testileg meggyógyult, ám a lelke sebbzetteb volt mint bármikor. Újra gyönyörű nő lett, amit nem látott a tükörben. Az elvesztett kilók visszatértek, még dúsabb hajkorona nőtt az elvesztett he-

lyébe. Fizikai ereje is szépen visszatért, csak a hangulata maradt rákos. Apu nagyon sokat dolgozott, hiszen egyedüli kereső volt a családban. Túlórázott és maszekolt, hogy semmiben ne szenvedjünk hiányt. Eleinte anyu nagyon büszke volt rá és sokat dicsérte szorgalmáért, de később féltékenységbe csapott át benne az érzés. Gyanúsítgatta, hogy nem dolgozni van, hanem nőket hajkurászik. Eljutott a mániákus fázisba, amikor leskelődni kezdett Apu után. Egyre feszültebb lett a viszonyuk, újra italos üvegeket találtunk eldugva. Ismét gyakran aludt, amikor haza értünk iskolából, volt amikor elfelejtett Eszterkéért menni az oviba és a szomszédlépcsőházban lakó daduska hozta haza. Eleinte próbált apu lelkileg hatni rá, később zsarolni, fenyegetni kezdte, semmi nem használt. Előről kezdődött a rémálom. Meggyógyult ugyan az anyukánk, de mégis betegebb lett mint bármikor. Már semmi nem érdekelte az alkoholon kívül, elhanyagolt minket és magát is. Olyan kilenc, vagy tíz éves lehettem amikor apu elcsalt magával egy hétvégén horgászni. Anyukám hevesen tiltakozott, hogy miért csak engem visz, hiszen Petike a fiú. Legközelebb majd őt viszem, két gyerekre egy tóparton nehéz lenne vigyázni. Válaszolta Apu. Régebben jártunk együtt a család horgászni és nagyon szórakoztató volt. Ha jó lesz a kapás kinn maradunk éjszakára is, készíts ki hálózsákat és kispárnát. Inni és ennivalót már csomagoltam.

Kellemes őszi délután volt, jól szórakoztunk, kis sneciző horgászbotot kaptam és roppant büszke voltam amikor sikerül csali halat fognom. Apunak sikerült szép nagy halat fogni és kétszer horgára akadt ugyanaz a szegény aranyhal, ezen kacagva viccelődött. Szürkületkor szalonnát sütött, mire megvacso- ráztunk teljesen sötét lett a közelbe levő horgászok jó része is sátorba húzódott, vagy haza ment. Apa is összeszedte a botokat és aludni tértünk a lehajtott kocsikulásokra. Azt mondta, hogy gyorsan hül az éjjel a levegő inkább bújjunk össze egy hálóz- sákba és a másikat ránk terítette. Nem volt valami kényelmes,

de igyekeztem összekucorodni az ölében, ő meg átölelt és teljesen hozzám simult. Mesélt valami kóbor kis cicáról és sánta kutyusról, hogy mi lett a történet vége sohasem tudtam meg, mert mindig hamar elaludtam ezen a mesén. Arra ébredtem, hogy melegem van. Túl szorosan ölelet apu és fura helyeken simogatott. Szinte lebénultam, nem értettem mi történik, félelem költözött belém és mozdulatlan maradtam. Arra gondoltam, biztosan álmodok és próbáltam visszaaludni. Apu valószínűleg rájött, hogy ébren vagyok mert elengedett és amennyire engedte a hálózsa, hátrább húzódott. Elhesegettem magamtól a fura érzést és visszaaludtam. Az éjszaka folyamán többször megismétlődött a kínos jelenet. Reggel nem mertem szólni az éjjel tapasztaltakról, aztán igyekeztem elfeledkezni az egésztől. Jó hangulatban tértünk haza. Már a parkolóban feltűnt, hogy valami baj történt. Tűzoltó autó kanyarodott ki a térről és sokan áldogáltak a lépcsőházunk előtt. Ahogy közeledtünk a kapuhoz minden szem ránk szegeződött és elkezdtek egymásközött sutyorogni a népek. – Mi történt? – Szólította meg az egyik szomszédot apám. – Szerencsére semmi, de a maga ebédjének lőttek... Válaszolta a néni és lemondóan legyintett kezével. Szinte futva tettük meg az utolsó lépcsőfordulókat. Már messziről érezni lehetett az égett étel bűzét. A bejárati ajtó tárva nyitva volt, anyukám a közvetlen szomszéd lakásból jött elő a szomszédasszonynak hálálkodva. Arcára rémület ült ki amikor meglátott bennünket. Hát itt meg mi a jófene történik? Kérdezte apám és megtoldotta egy cifra káromkodással. – Könnyeit törölgetve szipogta anyám: – Nem történt nagy baj, csak elszundítottam és odakozmált az étel. A füstszag miatt kihívták a tűzoltókat, az ő kopogásuk keltett fel. Az ajtó és ablak ezért van nyitva, hogy szellőzzön a lakás. Amíg rendet teszek megkértem a szomszéd nénit, hogy vigyázzon a gyerekekre. Megragadta Apu Anyunak a karját és betaszította az ajtón.

– Köszönöm szépen, hogy főtt étellel akartál minket fogadni. Megtudhatom mi készült a boszorkánykohában? Próbálta humorral oldani a feszültséget Apu.

– A kedvenced, húsleves. A választ meghallva szinte lilulni kezdett Apu feje és nem törődve azzal, hogy ki hallja és én meg látom is, üvöltve ököllel rontott Anyámra.

– Te felelőtlen állat, szörnyen be kellett ahhoz rúgni, hogy egy leves odabírjon kozmálni? Ilyenkor eszedbe sem jut mi történik a kicsikkel, amíg a részegséged kialszod? Betelt a pohár! Holnap szabit veszek ki és megyünk az orvoshoz! Befekszel elvonóra, vagy mehetsz hajléktalanszállóra. A gyerekeket elperlem tőled! Lesz sok tanú a mai hőstettedre!

– Anyu térdre rogyott és zokogva kérte még egyszer bocsájtunk meg neki, mindenben engedelmeskedni fog. Apu segített neki felállni és beküldte a fürdőbe, hogy tegye rendbe magát. Amikor frissen fésülködve előjött, szép ruhát terített apukám a válára, mondván öltözz fel és menny el a gyerekekkel a cukrászdába amíg kiszellőzik, én meg közben kitakarítom a konyhát. Majd ha készen leszek, utánatok megyek, addig sütizettek.

Bekopogtunk a szomszédba és négyesben mentünk előbb a játszótérre, majd a cukrászdába. Kedvünkre válogathattunk a sütikből és fagyikból, csak annyit kért Anyukám, hogy lassan együnk. Odakinn már sötétedni kezdett amikor megjött Apu.

– Na gyertek gyorsan haza libuskáim!

Amikor beléptünk a lakásba citrom illattal keveredett kozma szag terjengett, de már nem olyan folytogatóan bűzlött mint korábban. Fürdés után ágyba bújtunk és nyugodt éjszakánk volt. Másnap Petikkel elmentünk iskolába és útközben beadtuk Eszterkét az óvodába. Anyukámék valószínűleg valóban felkeresték az orvost, mert délután azzal fogadtak bennünket, hogy Anyukánk egy ideig kórházban lesz. Felderengett az emlék, amikor olyan nagyon beteg volt és sirni kezdtünk egymás után mind a hárman.

– Ne pityeregjetek, nincsen semmi baj, ezt értetetek teszi anyukátok. Szabadságot veszek ki arra az időre, legalább pihe- nek én is. Nagyokat játszunk majd, meglátjátok az a pár hét gyorsan elszalad. Mindketten biztatóan mosolyogtak ránk és ettől megnyugodtunk. Első nap Anyukánk nélkül kicsit ka- otikus volt, de lassan belerázódtunk a napi rutinba. Pénteken kicsit tovább hagyott minket apu tévézni, mivel nem kell más- nap reggel korán kelni. Első este még mindenki együtt akart aludni, de megszoktuk hamar, hogy kényelmesebb egyedül a saját ágyunkban.

Éjjel ért az újabb kellemetlen meglepetés. Arra riadtam, hogy Apu hozzám bújik. Arra gondoltam, talán fázik, mert még nem működött a távfűtés. Tűrtem az ölelését és vissza aludtam. Nem tudom mennyi idő telhetett el, amikor arra riadtam, hogy a pizsamájába huzza a kezem. Mozdulni sem mertem a rémü- lettől. A kezemmel simogatta a megkeményedett forró férfi- asságát. Két nap múlva megismétlődött a jelenet, kiegészülve azzal, hogy levette a pizsama nadrágomat és puszilgatta ott ahol nem szoktuk egymást puszilgatni. Pánikba estem és úgy tettem mintha aludnék. Ezután majdnem minden éjjel megtörtént a furcsa jelenet, reggel amikor egyedül ébredtem nem tudtam el- dönteni álmodtam, vagy valóban megtörtént. Egy idő múltán már azért nem mertem szólni, amiért nem szóltam korábban. Mire Anyu az elvonóról haza jött, ismét rossz alvó lettem és szorongó. Jó hangulatban telt az első este, amikor végre köz- tünk volt anyukánk. Nem győztük kibeszélni magukat és be- telni anyu ölelgetésével. Első éjjel meglepően jól aludtam, de már a második éjjel ismét a kéretlen alvótárs zaklatására ébred- tem. Azt hittem vége lesz a rémálomnak, ha anyu itthon lesz, olyan fájdalmas csalódás volt Apu fura közeledése, hogy hangos zokogásba kezdtem. Megijedt a sírástól és gyorsan visszavette magára a pizsamát mire anyukám beért. Eljátszotta mintha a sí- rásomra jött volna be ő is. Anyukám semmit nem sejtve leült az

ágyam szélére és intett apunak, hogy menjen aludni. Valószínűleg megrémült annak a lehetőségétől, hogy esetleg valamit elkottyintok a viselt dolgairól és nem ment ki addig amíg meg nem nyugodtam és anyukám is vele tartott. Nehezen aludtam vissza, azon gondolkodtam, hogyan tudnék kikerülni ebből a helyzetből. Arra a megállapításra jutottam, hogy a sírás jó stratégia lehet, mert arra anyukám felébred és megment. Ettől a gondolattól másnap egészen felszabadult voltam, egészen délutánig. Amikor is megjött apu munkából és első dolga az volt, hogy kézenfogott, na Mancika gyere velem a bolba. A kis hugom nyafogott, hogy Ő is szeretne jönni és aztán becsatlakozott Petike is. Apu csendre intette őket hamar, nem jöhet mindenki, mert nem csemegézni megyünk hanem bevásárolni és aki jól viselkedik kap majd csokoládét, ha megjöttünk. Anyukám sokáig nem járhatott boltba és pénzt sem kapott, hogy kísértésbe ne essen. Szinte büszkén indultam el, na lám én már segítőkész vagyok, semmi roszra nem gondoltam egészen a parkig. A bolt felé játszótér és egy park volt. Alig értünk ki a játszótérrel, egy padra ültetett apu és szinte felém tornyosulva megragadta a vállam. Szigorúan nézett rám amikor vészjóslóan hangsúlyozta a szavakat.

– Na most figyelj rám jól Margit! Ami történt tegnap éjjel, meg korábban is előfordult azt nem mondhatod senkinek sem el. Teljesen helyénvaló dolog, ha egy apa szereti a kislányát és megtanítja a szerelmeskedésre, de anyukádra rossz hatással lehet. Nem szabad őt semmivel felzaklatni, nehogy újra inni kezdjen. Ugye milyen jó, hogy most józan és kedves veletek? Sokat szenvedtünk az utóbbi időben a hiányától és azelőtt a részegségétől. Ez nem következhet be újra! Nem bírnám elviselni, ha minden nap, jól el kellene vernem. Most rajtad múlik a családunk boldogsága! Megígéred, hogy nem fecsegsz el semmit? – Volt bennem ezernyi kérdés, de olyan erősen magamon éreztem a felelősség súlyát, hogy csak annyit tudtam kinyögni:

– Persze megigérem! Jó leszek, csak ne bántsd Anyukát!

– Felnőtt fejjel már tudom mennyire aljas csapdát ácsolt nekem a mostohám, ám akkor nagyon meggyőző volt. Miután elengedte a válam, még percekig fájt, de semmiség volt a fizikai fájdalom mellett a lelki kín. Gyermeki ésszel azt rögtön átláttam, hogy ezentúl azt tesz velem amit akar és nem tehetek semmit. Rajongva szerettem anyukámat, mindig úgy éreztem engem szeret legkevésbé és talán pont ezért mindenre képes lettem volna érte. Királynőnek láttam őt akár józan volt, akár kócos, részegen imbolygó. Csillogó szőke haja, amikor a válára omolva keretezte sápadt arcát és mosolygott, olyan volt ő nekem mint egy angyal. Sejtésem beigazolódott, 2-3 naponta éjjeli látogatóm jött és egyre többet engedett meg magának. Újra leromlott a tanulmányi eredményem és a szorongásom miatt szinte mindenből kimaradtam. Szakkörökben és sportban féltem, hogy kudarcot vallok, de igazából rettegve léptem be mindenhová. Tanultam én, de mindig elkalandozott a figyelmem. Mikor megjött a menzeszem megörültem, hogy hátha meg fog undorodni tőlem a mostohám és békén hagy. Sajnos ez nem következett be, talán még nagyobb lett az étvágya. Előfordult, hogy a garázsba parancsolt le és egy mocskos díványon nyomorgatott, vagy a kocsiban ülve parancsolt rám, hogy elégítsem ki kézzel és puszilgassam is mert az úgy kell. Egyik alkalommal megbátorodtam és megkérdeztem tőle Esztikével mikor csinálja ezt, a kis hugomnak nem kell megtanulnia a szerelmi praktikákat? Egy pillanatra zavarba jött, de a válamba markolva, nikotintól sárga fogai közt sziszegte: – Azzal te ne foglalkozz, neki sem szabad erről beszélni. Meg ne kérdezt tőle, mert mindketten megjárjátok! Sokáig fájt a karom, még meg is kékölt a szorítás nyoma. Senkinek nem mertem beszélni nyomorult helyzetemről, ám a lelkem mélyén éreztem, ez helytelen viselkedés. Elérkezett a továbbtanulás ideje, hármas átlaggal csak szakmunkásképző jöhetett szóba, gyermekkori álmom, hogy

óvónő legyenek elillant. Reszkető lábakkal mentem az új iskolába és a gyakorlati helyre, amíg meg nem tapasztaltam, hogy ott nem bánt senki és kedvesek a tanárok. Újra szerettem iskolába járni, a szakoktató dicsérete és az osztálytársak barátsága kicsit épített a lelkemen. A lányok meséltek a fiús kalandjaikról és engem is kezdett érdekelni a másik nem. Sokan akartak udvarolni, de mihelyt testileg próbált valaki közeledni, visítva futottam el. Nem vágytam én csókra, vagy ölelésre, csak valaki figyelmére. A lányok között voltak elég szabadszájúak és szemléletesen elmesélték szexuális tapasztalataikat. Addig is sejtettem, hogy valami nem normális dolog történik velem, de ekkor már megbizonyosodtam róla, hogy bűnös viszonyt folytatok a mostoha apámmal. Próbáltam háritani közeledését és minden huncutságot kitaláltam, hogy minél ritkábban tudjon rajtam élvezkedni. Úgy látszott Anyukám meggyógyult, újra dolgozni járt, alkoholt még ünnepi alkalmakon sem ivott. Viszont mégis látszott boldogtalan, mosolyogni sohasem láttuk már és fásultan tette a dolgát. A korábban kedvenc időtöltéseit nem folytatta, velünk nem beszélgetett, amikor végzett a házimunkával a tv előtt ült szótlanul. Szenvedő arcát látva bűnösnek éreztem magam, a sok szexuális gyakorlás egyenlő lett a megrontással. Testileg fejlett és szexuálisan érett voltam, háritottam ugyan a közeledést, de ugyanakkor kívántam a szexet. Közben gyötört a lelkismertfurdalás, tanácstalan voltam, hogyan szabadulhatnék ki szorongatott helyzetemből. A megoldás kézenfekvővé vált amikor az egyik osztálytársnőm teherbe esett. Az akkori törvények szerint mivel betöltötte a 16 évet, szülői engedély nélkül férjhez mehetett. Gondolkodtam erősen, még két év kell, hogy szabadon elhagyhassam a szülői házat, ám a férjhezmenéssel nagykorúvá válnék. Nem tudtam mi a szerelem és abba sem gondoltam bele milyen következményei lehetnek egy elrontott házasságnak. Alig kezdtük el a harmadik osztályt amikor fordulóponthoz ért az életem, az iskolában nap mint nap találkoztam az iskolagondnokkal.

Érett felnőtt férfi volt, de bizalomgerjesztő mosolygós arca vonzott. Egyik nap amikor hét óránk volt, az iskolából kifelé menet szembe jött rám a kapunál.

– Jaj de számár vagyok csapott a homlokára amikor beletúrt a farzsebébe. Na most majdnem visszamentem feleslegesen. Nem találtam a bérletemet a táskámban és azt hittem benn maradt az öltözőben. Most már pontosan emlékszem, hogy reggel siettemben a farzsebembe csúsztottam. Szavait úgy intézte hozzám, mintha már régi ismerősök lennénk. Együtt mentünk a buszmegállóba és ugyanarra a járatra szállt mint én. Az ablak mellé ültem és laza természetességgel huppant mellém. Érdekes módon jól esett a közelsége, bátorítóan hatott rám. Meglepődtem magamon, mert eddig betegesen írtóztam a férfiak közelségétől és rémületet keltett bennem ha szóltak hozzám. Most meg szinte örömet okozott a figyelme.

– János vagyok, hanyadikba jársz?

– Máskor szinte leblokkoltam, ha idegenhez kellett szólnom, most dadogás nélkül válaszoltam:

– Harmadikos vagyok, Margitnak hívnak hivatalosan, de a lányok Gittának szólítanak, anyukámék meg Mancikának. Neked van már családod? Kérdeztem olyan könnyedén, mintha soha nem is féltem volna a férfiaktól.

– Juj! Ennyire öregnek látszom? Nem, nincs családom, de igazad van tulajdonképen a legtöbb barátom már nős, sőt van akinek már 1-2 gyermeke is van.

– Kicsit zavarba jöttem, de hamar feltaláltam magam és szinte flörtbe kezdtem. Egyáltalán nem tartalak öregnek, sőt szívesen venném, ha Te kísérnél majd haza a szallagavatóbál után.

– Láthatóan meglepődött János a fura felvetésen, de rögtön megbátorodott.

– Addig még elég sok idő van, esteleg volna kedved eljönni velem moziba?

- Miért is ne, mikor?
- Hétközben gondolom sok a tanulni valód.... Szombaton?
- Túl van tárgyalva. Hol és mikor? – A hatos előadás jó lesz?
- Persze, a későbbibe nem is engednének el.
- Előtte egy sütire cukrászdába van kedved?
- Igen mehetünk.
- Akkor öt órakor a mazsola cukrászda előtt?
- Inkább félhat, mert nem szoktam hosszú időre kimenőt kapni. Mintha felhőhön járnék, úgy szökkentem le a buszról, kedvem lett volna ugrándozva énekelni. Hazaérve gyorsan összehcsaptam az iskolai kötelezőket és nekiálltam a szokásos házimunkának, ami az én reszortom volt. Mostanában azt a szokást vette fel nevelő apám, hogyha nem sikerült kettesben maradnia velem, valami hülye indokkal kiparancsolt a garázsba, vagy az időközben vásárolt rozoga vikkendházhoz. Néhány gyümölcsfa és pár tőke szőlő ürügyével vásárolta meg a telket a lepusztult házzal. Azt hiszem a lelke mélyén sejtette Anyukám, hogy kéjbarlagnak szánta a vén perverz disznó a házikót. Anyukám még mindig nagyon szép nő volt, utólag visszagondolva sokáig megőrizte kislányos báját és tízenöt évvel fiatalabb is volt apunál. Ahogy egyre nőiesebbé váltam, kezdtem féltetni a kis hugomat, de szerencsére legalább őt nem bántotta, mivel az édes gyermeke volt a vér szava megálljt parancsolt neki. Felnőtként tudtam meg, hogy az öcsém nem volt ilyen szerencsés. Néhányszor őt is kényszerítette testi vágyai kielégítésére. Szegény Peti amikor elkerült kollégiumba a továbbtanulás okán, csak akkor maradt el róla végleg az ágyba vizelés. Szigorúan neveltek, ritkán mehettem el otthonról és barátnőket sem fogadhattam. Egész héten tervezgettem hogyan kéredzkedjek el a moziba. Pénteken este Anyukámnak számoltam be a heti történésekről és közbe szúrtam lazán, hogy az osztály közös mozi látogatásra megy. A film témájáról fogunk dolgozatot írni. Direktbe soha nem hazudtam anyukámnak, de biztosra tudtam, egy férfival nem

engedne el ő sem. Jól sakkoztam amikor vele kezdtem, mert Ő már kész tényként kezelte, hogy iskolai feladat moziba menni. Apu rögtön ajánlkozott, hogy elém jön kocsival, ne kódogjak egyedül haza.

– Köszönöm, nincs rá szükség! Hárítottam. A tér elején lakó osztálytársnőmmel együtt haza sétálunk és egyébként sincs még nyolckor sötét. Jóban voltunk Klárral, így bemertem avatni titkomba és még arra is vállalkozott, hogy szintén eljön otthonról, így felugrott értem és együtt mentünk ki a térről. A cukrászda előtt elköszönem Kláritól és kicsit zavarodottan léptem oda az ajtó mellett várakozó lovagomhoz. Fülíg pirultam amikor a pimasz kis hellómra puszival válaszolt. Szerencsére közel volt a mozi, így kényelmesen megettünk egy krémest és még pattogatott kukoricát is vettünk a film nézéshez. Izgagtott voltam és szívesebben cseverésztem volna vele, de igyekeztem fegyelmezetten nézni a filmet, nehogy gyerekesnek tűnjek, amiért nem köti le a figyelmem a téma. Szerencsére nem volt hosszú film, így maradt még idő egy kis beszélgetős sétára. Ahogy andalogtunk a parkon keresztül, illő távolságból, finoman átkarolta a válam és rögtön meg is kérdezte szabad-e ezt, vagy inkább megfoghatja a kezem. Egyre inkább úgy éreztem nincs mitől félnem, udvarias és figyelmes ember János. Búcsúzáskor picit magához húzott és két oldalt megpuszilta az arcom. Nem hagytam, hogy a házig kísérjen, nehogy meglássa apám. Lopva mikor hátra pillantottam láttam, hogy ugyanott áll és néz utánam. Ettől az estétől fogva titokban minden nap beszélünk telefonon és egyre gyakrabban találkoztunk. Érezte mennyire sérült vagyok és végtelen türelemmel, vágyait elnyomva bókolt, kedvesen udvarolt. Ahogy vonzódni kezdtem hozzá, egyre jobban undorított apám érintése. Még mindig magamért kellett küzdenem, de már éreztem van támaszom. János ezerszer elmondta mennyire szeret és biztosított felőle, ha készen állok rá feleségül vesz. Kb fél éve jártunk együtt amikor

filmbe illő jelenettel lepett meg. Mivel az esti programokat még mindig kerülni kellett így minden lehetőséget és a legfurább találka helyeket használtuk ki. Ismét Klári segítségével sikerült kirándulnunk Mátraverebélyre, a Szentkúti Búcsúba mentünk. János ütött-kopott skodájával róttuk a kilométereket, kihaltabb tályakon megálltunk kicsit csókolózni. Mennyivel másabb volt az ő közeledése és mindig csak annyit akart amire már készen álltam. A búcsúba érve kézenfogva andalogtunk a csecse-beecsés sátrak között. Felültünk az óriáskerékre, de ott is csak egymásba feledkeztünk, körhintáztunk, ettünk vattacukrot és haza felé jövet megálltunk Parádon a kristálycsiszoló műhelynél. A múzeum részében ámulatbaejtő kristály tárgyakat láttunk és amikor szinte földbegyökeredzett a lában egy ragyogóan szép vázánál, János szembe fordult velem és azt kérdezte:

– Tudod mi még csillogóbb a kristálynál is?

– A napfény? – Kérdeztem, de éreztem ennek a kérdésnek rendkívüli jelentősége van.

– Igazad van a napfény mindennél vakítóbb, ám a Te szemed tükrénél szebb ragyogás nincs, de én most egy tárgyra gondoltam. Ahogy kimondta ezeket a szavakat lassan féltérdre ereszkedett és egy szív alakú ékszeres dobozkát felpattintva eléem tárult egy csodálatos jegygyűrű.

– Gittácskám kicsi angyallány! Leszel a feleségem?

– A meglepetés akkora volt, hogy elkezdtem csuklani. Eddig is csodás volt ez a nap, de ez a lánykérés minden képzeletemet felülmúlta. Nagyon megszerettem Jánost és biztonságba éreztem magam vele, így tiszta szívvel borultam rá és sírva mondtam igen-igen!

– Az eljegyzési gyűrűt csak, amikor nem voltam otthon akkor viseltem. Óvatosak voltunk a telefonálásoknál és a találkozásoknál is, mégis megneszelt valamit apám és elkezdett követni. Időközben János elvitt vidékre az Édesanyjához bemutatkozni és onantól fogva komolyan elkezdtük tervezni az

esküvőt. A szakmunkásvizsga után rögtön bejelentkeztünk az anyakönyvvezetőhöz. Elterveztünk mindent a titkos esküvőhöz, apródonként néhány fontos ruhámat is elvittem János albérletébe. Nem kis kutatómunkába került megtalálnom az anyakönyvi kivonatom. Éppen az iratokkal osontam Jánoshoz, amikor a mostohám nyomomba szegődött. Mindig csak perceket tudtam maradni, hogy haza érjek a lebukás veszélye nélkül. A bejáratí ajtón ahogy kiléptem szembe találtam magam apámmal, aki fenyegetően tekintett rám és paprika vörös arcal közeledett felém. Megragadva vállamat szinte gyűlölettel köpte arcomba a szavakat:

– Na szépen vagyunk! A kisasszony idegen férfiak lakásába mászkál fel! Na majd otthon megbeszéljük, de tudod mit ne fájdítsuk anyád szívét, hogy ribanc lett a lánya, menjünk inkább a vikkendházba. – Teljes testemben remegni kezdtem, lopva visszapillantottam, hátha utánam jött János és megvéd, ám pont a másik oldalra nézett szobájának ablaka. Pánikba estem, futni-futni dobolta az elmém, ám a lábamon mintha ólom csizmák lennének moccanni sem bírtam. Hatalmas pofon csattant az arcomon és lökdösni kezdett maga előtt. A járókelők egy pillanatra meghököltek, de szó nélkül mentek tovább. Amikor a házhoz értünk éreztem most mindennél rosszabb következik. A házba lépve kirántotta nadrágja bujtatójából a nadrágszíjat és fenyegetően suhintott felém, miközben felszólított, hogy üljek le az ágyra. A mocskos ágy még az előző tulajdonostól maradt itt, azon huzat, talán soha nem volt cserélve. Anyukám allergiás volt a hegyi levegőre, vagy a növényekre és nem szeretett kijárni, így azt sem tudta milyen berendezés van itt. Az arcom még most is égett, de nem a testi fenyítéstől féltem igazán, haem a szexuális nyaggyatástól.

– Na gyönyörű mákvirágom mesélj csak ki az az ember aki-nél jártál és mit kerestél ott?

– Éreztem titkolózni itt már kevés, nincs az a jó hazugság

amivel ki tudnám magam vágni szorongatott helyzetemből. Így felemeltem a balkezem és mutatva a jegygyűrűmet megadtam a választ:

– A vőlegényemnél voltam fenn és hivatalos dolgokat beszélünk meg. Elkerekedett szemmel nézett rám a mostohám, egy pillanatra zavarba jött és leengedte a szíjat tartó kezét. Ez az ütés elmaradt, kezdtem megnyugodni, csak lenyugszik és nem fog bántani. Körbe ment kétszer a szobán, odalépett hozzám, felemelte az álam és a szemembe nézett.

– Sejtettem én, hogy görbe úton jársz kis cafkám. Ezért kerültél te mindenféle kifogással engem. Mennyasszony vagy, akkor ez már nem mostanában kezdődött. Mikor ismerkedtetek meg?

– Októberben válaszoltam. – Mióta jártok jegyben?

– Május közepétől.

– Mikorra terveztétek az esküvőt, hogy te már fel is mászkálsz hozzá?

– Lesütött szemmel suttoztam, a jövőhéten esküszünk.

– Cifra káromkodásba kezdett apám.

– Esküszöl Te egy bűdös francot, hisz alig múltál tizenhét. Szülői bejegyzés nélkül nem adnak össze és azt biztosan nem kapod meg, arra mérget vehetsz. Egyébként meg miért ilyen sürgős? Csak nem terhes vagy?

– Nem! Egészen biztosan nem lehetek terhes válaszoltam.

– Teljesen félreértette a válaszom, azt gondolta volt már beteljesedett szeretkezés a kedvesemmel, csak védekeztünk.

– Mint egy éhes farkas úgy vetette magát rám. Egy rántással nyitotta rajtam szét az inget. Repültek a gombok miközben vi-
gyorogva mondta:

– Na végre megdughatlak rendesen. Mivel jártak már ott előttem, így nem foghatod rám, hogy erőszak volt, miközben alig várod a forró farkam magadba fogadni. Egy lábon álva tolta lefelé nadrágját és szinte csorgott a nyála. Ijedségemben olyan

gyorsan ugrottam fel, hogy kibillentettem az egyensúlyából és végig vágódott a koszos padlón. Nagyon megrémültem, de végre nem bénított meg a félelem. Mire felállt már az ajtóból szóltam vissza, nem szeretkeztünk még Jánossal. Még szűz vagyok és az is maradok a nászéjszakáig! Két kézzel szorítottam össze magamon az inget is talán ilyen gyorsan még soha nem futottam. János felé vettem az irányt, hiszen anyumnak mit is mondhatnék, mi történt velem. Kettesével futottam felfelé a lépcsőn és alig bírtam magam tartani, amíg az ajtó ki nem nyílt. Alig tudtam pár lépést tenni, miután beléptem, ájultan rogytam le a szőnyegre. János vizes ruhával törölgette az arcom miközben szölongatott. Lassan magamhoz tértem. Látva a kedves arcot, először azt hittem, csak egy rossz álom volt ami velem történt. János vizet hozott és záporoztak a kérdései. A teljes igazságot borzasztóan szégyeltem, ezért kicsit finomítva, csak keveset árultam el az évek óta tartó zaklatásból.

– Jaj kicsi angyalkám, nem csoda, hogy ennyire félsz az intimitásból. Megyek és agyonverem azt a vén disznót! Háborgot János.

– Nyugodj le és inkább gondolozzunk mit tegyünk, hogy ne kelljen többé haza mennem egyedül kiszolgáltatottan.

– Szívesen beverném az arcát, de valóban nem ez a megoldás, viszont soha többet nem történhet ilyen veled! Elmegyünk együtt és Édesanyád elé állunk. Illendően bemutatkozok és megkérem tőle a kezéd. Ha nem dob ki azonnal, akkor együttal meg is hívjuk az esküvőre. Remélem megengedik, hogy amire szükséged van összeszedd, ha meg nem akkor holnap elmegyünk és vásárolunk. Remegő lábakkal tettem meg az utolsó métereket, de János mellett biztonságba éreztem magam. Édesanyám jól fogadta a hírt, talán mintha meg is könnyebbült volna. A mostohám párszor nagy levegőt vett és támadásba lendült, ám Anyu leintette. Gondolom apu tartott tőle, hogy elmondom az igazságot és így háttérbe vonult. Megvolt az egyszerű kis

esküvőnk és szépen indult a házasságunk. A férjem már korábban elkezdett építeni egy házat, amit apródonként bővítgetett, modernizált, csinosított. Hamarosan munkába álltam és a János kitartó gyöngédségének is meglett az eredménye, három hónap múlva teherbe estem. Sajnos nem lett meg az egy év munkaviszonyom, így nem tudtam gyesre menni. Anyósom nyugdíjas lett és özvegy asszony lévén rengeteg szabadidővel bírt. János azt javasolta, hogy dolgozzak pár hónapot és válaljunk még egy babát. Édesanyja majd vigyáz a kicsire amíg én dolgozok. Nagyon boldoggá tett az anyaság és örömmel rábólintottam az újabb gyermekvállalásra. Fél éves volt a babám amikor ismét munkát kezdtem keresni. A régi munkahelyemen nem volt felvétel, így böngésztem a hirdetéseket és a munkaügyi központban is bejelentkeztem. A szakmámban nem tudtam elhelyezkedni, mivel úgy sem hosszú távra terveztük beálltam pultosnak egy sörözőbe.

Életem legrosszabb döntése volt! Első hetekben élveztem az új munkakört és otthon is jól működött minden. Anyósom sokat segített, de szinte észrevétlen átvette az irányítást és úgy viselkedett nálunk, mintha otthon lenne. Ez a későbbiekben sok konfliktust okozott. Hamar beletanultam az új munkakörbe. A vendégek kedvesek voltak és jól esett az a rengeteg bók amit kaptam tőlük. A bókok mellé szépen jött borraivaló is. Már-már gondolkodóba estem, hogy pár évet előbb dolgozom és majd később válaljunk kisbabát. Ekkor jött a derült égből villámcsapás. Beteg lett a váltótársam és megkért a főnök, hogy párszor maradjak már tovább, mert nem talált csak olyan helyettest aki négy órát vállalt csak. A kisfiam már nem szopott csak reggel és este, a plusz pénz jól jött a házfelújításhoz, így rábólintottam. A megszokott délelőtti törzsvendégekkel jól megvoltam, de az esti vendégek ismeretlenekből tevődtek össze. Néhány délutános műszak után legtöbbjük megtanult tisztelni és nem okozott gondot, ám egy este majdnem elájultam a pult mögött, amikor

megláttam, hogy a mostohám lép be az ajtón. Előbb megtorpant, amikor meglátott, de aztán kaján vigyorral az arcán odalépett a pulthoz.

– Szép jó estét kis kezitcsókolom! Régen láttunk és a babádat miért csak anyukádhoz hozod el? Te kerülsz engem? Elöntött a méreg és odavágtam:

– Kerüllek bizony! Az életben többet nem akarlak látni!

– Gúnyosan felröhögött: Na az nehéz lesz, miután tudom hol talállak! A vendégek észrevették a feszültséget és többen odajöttek, hogy baj van-e. Ebből látta, hogy itt nem tud kémenykedni, így gyorsan megitta a fröccsét és távozott. Azon az estén már nem történt semmi rendkívüli, de harmadnap bizony záróra után ott várt kinn a kocsmá oldalánál. Alig kattintottam fel a rácsra a lakatot, már éreztem afterséljének szagát és erős szorítását kezének, ahogy megragadta karomat.

– Szép estét Mancika! Ne siess, ne szaladj! Üdvözlöd apucit ahogy illik! Erővel húzott magához és minden tiltakozásom ellenére belecsókolt a nyakamba.

– Engedj el mert sikítok! Különben is mindjárt itt van a férjem és majd kapsz tőle a pofádra!

– Ha ha ha, kis hazudós, nem jön eléd senki. Tegnap tegnapelőtt kifigyeltelek, már azt is tudom hol laksz.

– Mit akarsz tőlem? Örülhetnél neki, hogy megúsztad a sok éves molesztálást börtön nélkül! Nincs már hatalmad felettem. Azonnal engedj el, különben az első utam a rendőrségre vezet és feljelentelek!

– Hirtelen kihúzta magát és még erősebben szorította a karomat. Ajkából kiszökött a vér ahogy szája penge vékonyra váltott és szinte sziszegte a szavakat:

– Na most jól figyelj rám! Tartozol nekem, ha én nem vagyok ott rohadtál volna meg az álamigondozásban, vagy a nevelőszülők ütöttek-verték volna. Felneveltelek és mindent megkaptál tőlem ugyanúgy mint az édes gyermekem. Anyád már

csak egy roncs, láthattad legutóbb is amikor meglátogattad és csak ténfergett részegen. Fel sem fogta, hogy milyen boldog lehetne az unokája ölelő kis karjaitól. Tartozol nekem és megfogod adni amit kérek, különben anyád issza meg a levét! Most haza megyek és csak kicsit verem össze, holnap menj el hozzám és nézd meg mit okoztál azzal, hogy most nem voltál kedves velem! Kapsz egy nap gondolkodási időt. Intézd úgy a dolgaidd, hogy holnap este el tudj jönni velem a vikkendházba, kicsit meghálálni azt a sok jót amit tőlem kaptál! Mellesleg a férjedet is megkeresem és elmondom neki, hogy sok évig a szeretőm voltál, joggal követeltem azon a délutánon a részem a kegyeidből. Sőt azt fogom mondani, hogy azóta is tart a viszonyunk és lehet az unokám nem is az unokám... A döntés a tied, ha nem teszel kedvemre akkor holnapután megnézheted anyádat! Tizenöt éve szevedek vele, tizenötyszer úgy fogom megverni mint ma este! Gondolkozz! S ütött egyet tenyérrel a homlokomra, miközben elengedte a karom.

– Szinte sokkot kaptam ettől az ultimátumtól és két kezem imára kulcsolva könyörgőre vettem:

– Gondolkodom megígérem, de kérlek ne bánts az anyukámat.

– Két okból is meg kell tennem sziszegte. Először is mert megérdemli, másodszor meg azért, hogy komolyan vedd amit mondtam! Jó éjszakát!

Sarkon fordult és biciglijére pattanva elhajtott az éjszakába. Nem tudom meddig álltam ott dermedten, a férjem hangjára lettem figyelmes.

– Gittácskám! Mi történt? Ilyenkor már otthon szoktál lenni.

– Semmi baj nincs, csak egy nagyobb mulatozó társaság volt és elhúzódtam a számlafizetésük. Össze voltam zavarodva, nem tudtam mit tegyek és kérhetem-e a férjem segítségét. Hinne-e nekem, vagy megrendülne bennem a bizalma. Belekaroltam és szapora léptekkel elindultunk. Egész éjjel alig aludtam, járt

az agyam, de nem tudtam semmi okosságot kitalálni. Másnap megkértem anyósomat vigyázzon a kicsire délelőtt is mert vásárolnom kell menni. Össze-vissza-vettem mindent a gyerekek és reszkető gyomorral felmentem anyukámhoz. A csengetésre nem jött ajtót nyitni, de kihallatszott, hogy odabent nyöszörög. Előkotortam a kulcscsomómat, szerencsére nem volt belülről kulcs a zárban, így betudtam menni. Rosszat sejtve mentem a hang után, de a látvány minden elképzelésem felül múlta. Zokogva borultam térdre az ágy mellett.

– Mi történt veled? Hívjak mentőt, vagy orvost? Feldagadt szája félre állt és a szeme alatt dupla monokli éktelenkedett. Alig bírt beszélni:

– Nem kell orvos, sem mentő, nem olyan nagy a baj. Megcsúsztam a fürdőszobában és azon a szűk helyen beütöttem magam.

– Jaj anyukám! Ne védd azt gonosz embert úgyis tudom, hogy ő vert meg.

– Nem, nem elestem.

– Drága anyám hányszor estél el? Egyszeri eleséstől ennyi seb nem keletkezik. Próbáljunk meg felállni, lássam egyáltalán nem tört-e csontod. Próbáltam gyöngéden megfogni a karját, amire felszisszen, ekkor láttam meg a karja belső felén lévő zúzódásokat amit valószínűleg eszköz okozott. A nyakába lógó gyönyörű szőke fürtök összetapadtak az alvadt vértől. Gyere anyukám segítsek megfürödni és hajatmosni. Mindkettőnk könnyei folytak miközben mosdattam mint egy kisbabát. Neki fájt minden mozdulat és égette a szégyen, nekem meg fájt a szívem, ahogy látnom kellett mennyire sovány és szinte nincs a testén egy tenyérnyi hely sem, ahol ne lenne kék folt. Fürdetés után amíg öltözött főztem egy teát és sütöttem tojást. Megvártam amíg szépen megebédezett és indulnom kellett, hogy még a kis fiammal is tölthessek kis időt mielőtt munkába megyek. Nehéz volt otthagyni. Láttam komolyan gondolta a fenyege-

tést az az elvetemült ember. Szerencsére nagyon jó kisbaba volt Jánoska, így könnyű dolga volt anyósomnak vele. Kínomban azt találtam ki, hogy korábban bezárok és mire jön a mostohám már otthon leszek biztonságba. Estefelé felhívtam a főnökömet és kértem, hogy kivételesen hagy zárjak már be egy órával hamarább, mert szólt az anyósom, hogy beteg lett a gyerek. Rendes asszony volt a tulaj és azt mondta, máris jön és levált. Amíg meg nem gyógyul a kicsi csak maradjak otthon. Nyertem pár nap haladékot. A főnökasszony elmesélte, hogy keresett az apukám és ő megmondta neki, hogy beteg az unoka, mire az aggódó reakció az volt: Akkor megyek és meglátogatom őket. A következő héten már délelőttre mentem dolgozni, azt hittem nem lesz semmi baj. Csalódnom kellett, mert már szerdán délelben megjelent a kocsmajaftóban, leült egy asztalhoz és kivárta amíg nincs senki a pultnál. Mit kér a kedves vendég? Kérdeztem nyugalmat erőltetve magamra. Mir ő vigyorogva válaszolt:

– Tudod te azt, hogy mit kérek! Lassan elfogy a türelmem! Ma zárás után elkisérsz a vikendházba, vagy felkeresem az anyósod és elmondom milyen cafrika a menyé.

Ekkor még nagyon tiszteltem, szerettem az anyósomat és Ő is engem. Egy világ omlott volna össze benne, ha megkapja azt a hazugsághalmazt amit mostohám kitalált ellenem. Nagyon tudott ez az ember manipulálni, zsarolni engem. Megrémültem a következményektől és rábólintottam.

– Rendszerben zárás után mehetünk, de csak egy órát tudok ellopni a családtól. Talán egy órai késésnél még rátudom fogni, hogy gond volt a standolásnál és elhúzódott az idő. Önelégült pofával bólogatott.

– Na ez már beszéd, szerencsére kocsival jöttem. Kérek egy kávé és megvárlak. Nem tudom miben reménykedtem. A percek repültek, megjött a váltásom, hamar lestandoltunk és pillanatokon belül már száguldott az ócska skoda a szőlő hegyre. Az utolsó métereken vonszoltam magam és feltartóztathatlanul

folytak a könnyeim. A vén disznó még mindig jó erőben volt, ölbekapott és szinte repült velem. Írtóztam tőle és írtóztam a koszos ágytól, utáltam már magamat is attól amit készültem elkövetni. Rám vetette magát mint egy éhes állat, összeszorítottam a fogam és becsuktam a szemem. Essünk túl rajta és hadd menjek. A szívem vadul zakatolt és émejgett a gyomrom miközben kélyesen lihegett felettem. Próbáltam bensőmet csitítani, ez csak egy rossz álom, mindjárt felébredek. Végig folyt rajtam a bűdös nyála és biztatatta magát, vagy engem...

– Ugye már mennyire vártad, hogy igazi aszonyommá tegyelek? Aztán obsztén szavakkal komentálta amit csinált. Istennem legyen már vége és engedjen el, suttogtam öntudatlan. Mire ő még hevesebben öklelt.

– Ennyire vágysz a nedveim magadba fogadni?

Ettől a kérdéstől pattant el bennem az önfegyelem utolsó szikrája és ahogy próbált megcsókolni, sugárba hánytam bele az arcába. Állatias ösztöneit még ez sem bírta megállítani, csak akkor engedett el és kezdte az arcát törölgetni mután hörögve kielégült. A hányadékom szétkenődött az arcomon és a számat sem tudtam kimosni, ettől folyamatosan öklendeztem. A kis házban folyóvíz nem volt, így azzal a kis üveg ásványvízzel próbáltam magam rendbe hozni ami a táskámban lapult. Szédültem és undorodtam magamtól, egyetlen vágyam az volt, hogy minél hamarább megfürödhsek. Futva indultam le a domboldalon a falu felé, amikor mellém ért a kocsival megáll és kiszólt:

– Ne légy bolond, gyere haza viszlek! Behuppantam a hátsó ülésre és zokogni kezdtem.

– Ne bögj! Él anyád és él apád, van egy egészséges szép fiacskád akit dugdosol előlem. Pedig ismerhetsz, nem vagyok szűkmarkú. A kis unokámnak is lehoznám a csillagokat is az égből. Látogass meg minket gyakrabban, anyádnak jót tesz a lelkének! Amikor a kapuhoz értünk kipattantam a kocsiból, még hallottam ahogy utánam szólt: Egy hét múlva újra találko-

zunk, remélem akkor ügyesebb leszel és nem gyomorrontással jössz a randira!

Hátra sem néztem csak úgy magamnak mondtam félhangosan:

– Ó! Hogy dögölnél meg nyomban! A házba lépve szinte futottam a fürdőszobába, az ajtóból szóltam vissza anyósomnak:

– Mindjárt jövök, de muszály lezuhanyoznom mert csúnyán leizzadtam. Engedtem magamra a forró vizet és szappannal, majd tusfürdővel síkáltam magam. Hajat és fogat mostam, fűdőköpenybe bújtam és siettem Jánoskához. Amikor eldöntöttük, hogy újabb terheségre vállalkozom, elválasztottam a kicsit. Nehezen apadt el a tejem, néha még kikövetelte magának és szopizott kicsit. Szétnyílt rajtam a fűdőköpeny és rögtön a cicire irányult figyelme. Gyorsan elbolondítottam a zenélős bohócával, vissza tettem a járókába és rohantam felöltözni. Mocskosnak, fertőzőnek éreztem magam. Szerencsére anyósom elég egyszerű asszony volt, így fel sem tűnt neki zavarodottságom. Tartózkodóan viselkedtem Jánossal is, de ez máskor is előfordult. Pár nap után már kezdtem megnyugodni és elmentem anyukámat is meglátogatni. Teljesen rendben volt testileg-lelkileg és szinte ragyogott amikor az unokáját az ölében tartotta. Nem beszéltünk a mostohámról, csupán elköszönéskor jegyezte meg, hogy jöjjünk már el úgy is amikor Pista otthon van, mert nagyon szeretné látni a kicsit. Megígértem meglátogatjuk őket majd valamelyik hétvégén, amikor János is tud jönni. Persze magamban azt kívántam, bár csak soha többé ne kellene látnom azt az átkozott embert. Sajnos állta a szavát és rendszeresen eljárt leskelődni utánam.

Érdeklődött a váltómtól, hogy mikor dolgozom és csütörtökön megjelent zárás előtt. Mintha a világ legtermészetesebb dolga volna úgy perdült a pulthoz és kijelentette:

– Jöttem érted ahogy megbeszéltük!

– Nem beszéltünk mi meg semmit! Utánam szóltál, választ

sem várva. Mindjárt itt lesz értem János, húzzál el a bűdös francba!

– Fogsz Te még szelidebben is dorombolni Mancika! Felesleges hazudoznod, mert csak azt éred el vele, hogy anyádon töltöm ki a mérgemet. Nyugdíjas lettem, időm mint a tenger. Megfigyeltem mikor hová és hogyan, tehát pontosan tudom, nem jön eléd Jankó.

– Na most tévedsz mert holnap dolgunk lesz és korán kelünk, ezért úgy beszéltük meg, hogy jön értem kocsival.

– Mancika! Ne szórakozz velem, mert megbánod!

– Komolyan ez a János döntése, ezt nem tudtam kikerülni. Ha maradsz még, látni fogod, hogy nem hazudok.

– Pulyka vörös nyaka kicsit világosabb lett és szelidebben kérdezte:

– Holnap hányra jöhetek érted?

– Holnap nem dolgozom, egésznapos programunk van Jánossal. Újra elöntötte a méreg és fenyegetően koppintott a pulton mutató ujjával. Tegyük fel nem hazudsz, de akkor nézz a szemembe és mond meg Te, hogy mikor jöhetek érted! Megmutattam neked a multkor mi vár anyádra, ha nem leszel hozzám jó. Ne hidd, hogy nem kötözöm ismét ki a radiátorhoz, pia nélkül egész napra. Vannak módszerek amivel úgy megtudom kínozni, hogy nyoma sem marad. Nos akkor mikor jöhetek érted? Próbáltam húzni az időt, hogy betoppanjon János és ne kelljen választ adnom. Sajnos még volt pár perc zárásig, így sarokba szorított és kénytelen voltam megadni egy időponot.

– Szombaton és vasárnap nem dolgozom azt tudod Te nagyon jól, hétfőn anyósomnak kontrolra kell mennie a cukorgondozóba. Keddnél hamarább nem tudom megoldani. Érezte, hogy neki is engednie kell, rábólintott.

– Kedden jövök érted zárásra. Kicsit fellelegeztem, hogy nyertem pár napot. Ki kell addig találnom valamit, hogy megszabadulhassak ebből a szorongató helyzetből. Sajnos nem

találtam megoldást, maradt a csiki-csuki játék. Ő adta az ultimátumokat és meg próbáltam hárítani, de legalább elodázní a találkozásokat. Szörnyen szenvedtem minden alkalommal, ám őt ez nem érdekelte. Szentül megvolt róla győződve, hogy ezek a légyottok számomra is élvezetesekek. Havonta 2-3 alkalommal meggyalázott. Mivel úgy terveztük, hogy pár hónapon belül teherbe esek. Azzal biztattam magam, hogy utána már nem fog tudni hozzám férni, mert mihelyt lehet táppénzre megyek. Ahogy haladtam a gondolatsoron, belém hasított egy szörnyű érzés. Hogyan fogom tudni megoldani, hogy véletlenül ne tőle essem teherbe. Bizony a következő négy hónap rengeteg stresszel és fájdalommal járt. Trükköztem, hazudoztam és amikor csak lehetett, kértem a férjem, hogy jöjjön elém. A szívem hasadt meg mert, ha kimaradt egy hétig az erőszakos, beteges szex, hétvégén csúnyán kikapott anyukám. Lelkiismeretfurdalás gyötört érte, viszont amikor kedvére tettem még jobban szenvedtem. Rejtjeles naptárt vezettem, hogy valamilyen szinten bizonyosságot tudjak szerezni a terhességem kezdetétől. A pozitív terhességi tesztet megpillantva elsírtam magam örööm-ben. Na most még jobban kell vigyázzak, nehogy elvetéljek. Anyukámat folyamatosan győzködtem menjen elvonóra, mert nagy szükségem lesz rá amikor megszületik a második unokája. Persze tudtam, már olyan szinten tönkre van az egészsége, hogy őt kell segíteni, de az elvonón biztonságba lenne a férjétől. Öcsém és hugom is segített a meggyőzésébe és önként jelentkezett az elvonóra. Amikor szembesült a mostohám a kialakult helyzettel dührohamot kapott. Eleinte nap mint nap beült a presszóba borozni és amikor lehetőség adódott trágár szavakkal illetett. Majd amikor már látszott rajtam, hogy terhes vagyok, megkérdezte: – Ugye az enyém, csak szólj és a királynőm leszel, ha nekem szüled meg a trónörökös! – Igyekeztem szigorúan rátekinteni és határozottan válaszoltam:

– Nem a Tied! Van annyi eszem, hogy számoltam és vigyáztam! A férjem gyermekét hordom a szívem alatt!

Elég meggyőző lehettem, mert nem jött többet amíg ott dolgoztam. Nyugod hónapok következtek, mire elérkezett a szülés ideje kiegyensúlyozott és boldog voltam. Három év gyes alatt szinte el is felejtettem a szörnyűségeket amik történtek velem. Anyukám felhagyott az ivással és gyakran meglátogatott bennünket. Amikor mi mentünk látogatóba, mindig elkísért a férjem is. Néha jött egy-egy kéretlen perverz telefonhívás a vén disznótól, ha véletlenül összefutottunk, kézjelekkel mocskosságokat mutogatott a többiek háta mögött. Próbált telefonon zsarolni, de tudtam amíg anyukám nem iszik, addig megtudja védeni magát. Mondhatom életem legszebb három éve volt. Amikor visszamentem dolgozni hamarosan végetért az idil. Mostohám rendszeres vendég lett és jelenlétével, undorító beszólásaival emlékeztetett az elmúlt évek nyomorúságára. Kezdődött újra a csiki-csuki köztünk. Ő zsarolt, én ameddig csak lehetett hátrítottam a tolakodását, kifogásokat kerestem. Néhány vendég észrevette, hogy zaklat és megfenyegették, majd amikor ismét ott ette a fene meg is verték. Hát ez olaj volt a tűzre mert hazatérve Anyukámon töltötte ki a haragját. A fiaim nagypapájuknak tekintették és kedvelték, mert a jó oldalát mutatta feléjük. Lelkileg nagyon megviselt, hogy a családi összejöveteleken színészkednem kellett, a mindig mosolygós mancikából depressziós Margit lettem. A férjem értetlenül állt a feszült rosszkedvem felett és kezdett tőlem elhidegülni. Anyukám újra inni kezdett, jobban mint bármikor. Megszűntek a gátlásai és a szégyenérzete, már nem lehetett rá hatni semmivel. Mindegy volt hol és kikkel, vagy mit iszik, csak részeg lehessen. A nap semelyik órájában nem tudtam elcsípni, hogy beszélni lehessen vele. Olyan volt mintha elhagyta volna a lelke, nem sírt és nem panaszkodott. Nem hatott rá a verés sem, mostohám kétségbe esett az állapotától és nem emelt rá kezet többé. Leállt a zakla-

tással, csak anyukám állapotával kapcsolatosan keresett meg és kérte segítsek. A mértéktelenség hamarosan megtette a hatását. Kikészült Anyukám mája és a veséje is kezdett leállni. Még gyötredelmesebb hónapok következtek. Kórházi kezelések után rövid ideig tartó javulás, de mihelyt annyira megerősödött, hogy elbírt menni az első boltig, vagy kocsmáig már földig itta magát és kezdődött minden előről. Csodálatosan nagyszerű orvosokkal találkoztunk, együttérzőek és elnézőek voltak. Volt amikor teljesen leesett a lábáról, ágytálazni kellett. Reggeltől estig vele voltam, masszíroztam a lábát és tornáztattam. Olyan sovány volt már szegénykém, hogy a fürdetése sem jelentett gondot, csak a mostohám jelenléte zavart. Anyukát nem bántotta többet és a gondozásába is szépen segített, de ha csak alkalom adódott rögtön fogdosni próbált és obszcén módon adta tudtomra mennyire szeretne gyalázatot elkövetni rajtam. A férjem egyre türelmetlenebb lett velem és a gyerekek is makacsabban követelték, hogy velük legyek. Anyósomból is a legrosszabbat hozta ki a sok segítség amit nyújtott. Családfőnek érezte magát és mindenben irányítani akart. Harcoltam a lelkiismeretemmel, mert iszonyúan idegesített a viselkedése, miközben támaszkodni voltam kénytelen rá. Anyukámat újra tanítottam járni és kezdtem hinni, hogy helyre jöhetnek a dolgok. Nagy pofon volt amikor az első útja ismét az ivó cimborákhoz vezetett. Hiába nem volt pénze, mindig megtalálta a módját a lerészegedésnek. Ismét tele lett vízzel, csapolták, majd műtötték, de már nem lehetett rajta segíteni. Iszonyatosan fájt az elvesztése, de meg is könnyebbültem, hogy a mostohámnak nincs többé hatalma felettem.

Búcsú Édesanyámtól

*Ott ahol Ő van, már nincs fájdalom.
Szelíd testének már nem kell oltalom.
Felszabadult lelke mindig veled van,
Szeretete ott él minden tárgyadban.*

*Könnyed ha látná megróna érte.
Utolsó sóhajában is mosolyodat kérte!
A természet parancsa, engedd el fájdalmad.
A teremő gyakorol feletted irgalmat!*

Hetekig olyan voltam mint egy holdkóros, tettem a dolgom gondolkodás nélkül. Ott volt körülöttem a család mégis egyedül éreztem magam és valójában rá kellett jönnöm, hogy mindig is egyedül voltam. Mivel a súlyos titkokkal egyedül kellett megbírkóznom, magamra maradtam, én zártam be magam, vagy én zártam ki másokat, az eredmény ugyanaz. Voltak napok amikor nem vettem észre, hogy sírok, csak folytak a könnyeim és a férjem nem engedett ki a házból, mert úgy ítélte meg, hogy mentálisan zavart vagyok. Küzdöttem a lelkiismeretemmel, hogy nem vagyok elég jó, sem feleségnek, sem anyának. Lefogytam és nem foglalkoztam a külsőmmel. Egyre gyakrabban eszembe jutott, de jó lenne lerészegedni. Ilyenkor rögtön felsejlett előttem szegény Anyám sorsa és elűztem a gondolatot. A férjem elhidegült tőlem és külföldre ment dolgozni. Ez a megoldás jó is volt meg nem is. A gyerekekre több időm jutott és nem flusztrált folyamatosan a férjem jelenléte, hogy nem vagyok jó feleség. Viszont az anyósom még jobban belefolyt az életünkbe és uralkodott rajtam. A munkahelyemen jól éreztem magam. Enyhült az Édesanyám elvesztése miatti fájdalommal együtt a megmagyarázhatatlan lelkiismeretfurdalás is. Két kamaszodó fiú nevelése szinte egyedül, nem könnyű.

A drága mama mindenbe belefolyt és belekötött. Férjem bagatelizálta a dolgokat és nem kaptam tőle csak anyagi segítséget. Hol volt már az a támogató lelki társ akinek megismertem? Még alig múltam harminc éves és úgy éltem mint aki már túl van az élete delén. Egy reggel olyan baljós érzéssel ébredtem, rögtön a gyerekekhez nyitottam be ellenőrizni a hőjüket egy homlok puszival. Mindketten viszonozták a pusztit és ölelést, mosolyukkal megajándékozva vissza is aludtak. Elhessegettem magamtó a rossz érzést és elindultam dolgozni. Játszottam a gondolattal, hogy szabadságot kellene kérni és haza jönni, de beérve a főnököm azt mondta, hogy egy helyszínre mindenkép ki kell mennem. Utána haza mehetek. Megkönnyebbülve indultam a megbeszélt helyre, amennyire lehetett rövidítettem az utat és így keveredtem egy építési területre, ahol nem jelezte senki és semmi, hogy tilos, vagy veszélyes áthaladni. Már egészen közel jártam a célomhoz, amikor egy szempillantás alatt eltűnt minden. Mint utólag megtudtam, több emelet magasságából egy nagy méretű Ytong falazó elem zuhant a fejemre. Eltört a vállperecem, betört a koponyám és agysérülést szenvedtem. A kiváló orvosok kitartó munkájának köszönhetően, három hónap elteltével felébredtem a kómából. Beszélni nem tudtam és nagy fájdalmaim voltak, nem tudtam mi történt. Napról napra tisztultak ki a gondolataim, lassan felismertem a látogatóimat és más pár értelmes szót suddogni tudtam. Csövek lógtak belőlem és gépek vettek körül, már sejtettem mi az a fura hang amit még álmomban is hallottam. Nehéz hónapok jöttek, újra tanultam járni és beszélni. Járt hozzám gyógytornász, pszichológus és minden nap benézett hozzám az orvos aki műtött. Apródonként mondta el mi történt velem és mik a következményei. A teljes koponyámról le kellett borotválni a hajam, mert több helyen be volt törve és az agy is sérült, amit szerencsésen rendbe tudtak hozni. A felszaporodó agyvíz elvezetését sönt beültetésével a gyomorral kötötték össze. Több

nehéz műtéten estem át és egész életemben ezzel a szerkezettel a testemben kell élni. Biztosított a professzor úr, ha vigyázok magamra és betartom az utasításait bármeddig élélhetek. Sőt könnyebb munkát is végezhetek majd, napi 4-6 órában. Jó pár hónap eltelt mire nem kellett már parókat hordanom és ismét dolgozni tudtam. A gyerekekkel többet tudtam foglalkozni és magamra is jutott időm, ez lelkiileg megerősített volna, ha nincs az anyósom értetlenkedése. A rokkantságom ellenére azt várta el tőlem, hogy mindent megcsináljak amire korábban képes voltam. Mintha bolondokkal lettem volna körülvéve, nem értették, hogy nem csak kíméletre szorulok, hanem nehéz fizikai munkát tilos végezni. A férjem eleinte gondoskodóbb volt, de ahogy egy kicsit jobban lettem egyre értetlenebb és követelőzőbb lett. Új munkahelyet kellett keresnem, sehol nem akarták figyelembe venni a rokkantságomat. Felvenni felvettek volna hatórásba, de 8-12 órai munkát vártak volna el. Külsőleg nyoma sem volt a súlyos sérülésnek és szerencsére a szellemi teljesítőképességem is rendbe jött. A délelőtti munkahely kereséssel teltek, haza felé bevásároltam, majd otthon neki álltam sütni-főzni. Este még egy kis tanulás a gyerekekkel, közben ment a mosógép és centrifuga. Mire ágyba kerültem szinte elájultam a fáradtságtól. Reggelente egyre fáradtabban keltem és olyan szeretethiányos voltam, hogy sírni tudtam volna egy ölelésért. Már kitudja hanyadik állásinterjún voltam, amikor a személyzeti irodáján áthaladt a cégtulajdonos. Félúton megtorpant és hosszan a szemembe nézve megkérdezte: – Ön egy tündér a legtitkosabb álmomból, vagy az angyalok már köztünk járnak? Jól esett a bók és az a meleg barna szempár mintha betakart és megsimogatott volna. Szinte megfürödtem abban a tekintetben és teljesen felfrissülten elkacagtam magam. Mintha ezer éve ismerném, olyan gátlástalanul válaszoltam:

– Én eddig azt hittem a nagy barna maciktól félni kell és kisvárosokban nem fordulnak elő. Köszönöm a kedves bókot!

Közelebb lépett, kezét nyújtott: – Maci-Laci vagyok ennek a kis játszótérnek a szülőatyja. Kellemes borzongást váltott ki belőlem az érintés és nyomban elpirultam. Ilyen erős vonzalmat még soha nem éreztem és ráadásul egy idegen akiről semmit nem tudok. Láttszott mosolyán, hogy hasonlóan érez. Elvette a személyzetis elől az önéletrajzomat, végig futott rajta, hümmögött kicsit, majd megkérdezte:

– Holnap nyolc órára betud jönni?

– Természetesen. Válaszoltam.

– Az állás amire jelentkezett nem önnek való, de érdeklődöm a kollégáknál és hátha találunk jó megoldást.

Ha létezik szerelem első látásra, hát akkor velem ez történt meg. Olyan érzésem volt mintha a lebegnék, szédelegve hagytam el az épületet. Holnap akkor várom az irodámban! Szólt utánam amikor az ajtón kiléptem. Egész nap nem tudtam kiverni a fejemből azt a szempárt és orromba éreztem a partfümje illatát. Az izgatottság miatt 4-5 órát sikerült talán aludnom, ábrándoztam és vágyakoztam arra a puha érintésre. Reggel alig bírtam magam visszafogni, hogy idő előtt ne induljak el. A buszról leszökkenve mosolyogva indultam a telephely felé. A portán magyarázkodnom sem kellett, hogy hová megyek, mert mire odaértem már a kedves Maci lépett elő a portásfülke takarásából. – Kezeit csókolom Gittácska! Több megoldást is találtam önnek. Most elmegyünk megnézzük a lehetőségeket és amennyiben megfelelnek a feltételek, hamrosan munkába állhat. Közben balkezevel a parkoló irányába mutatott. A robosztus terepjáróba felsegített, majd halkán bezárta az ajtót és szinte szökdécselve a másik oldalon termett pillanatok alatt. Útközben óvatosan kérdezgetett, nem tolakodóan, de úgy éreztem szeretne rólam mindent tudni. Nem nagyon mertem vissza kérdezni, inkább amit magától elmondott abból próbáltam összerakni milyen ember lehet ő. Bemutatott két vendéglátós helyen, de túl megterhelőek voltak az elvárások. Végül egy kisebb motelben alkalmaztak olyan beugrós mindeneként.

– A jövőhét hétfőn kezdhet is köszönt el tőlünk a motel vezetője.

– Nagyon köszönöm a segítségét nyújtottam kezem búcsúzásra László felé. Elfogadva jobbom a balkezevel rögtön betakarta kézfejem és mélyen a szemembe nézve így szólt:

– Csak nem meg akar szabadulni tőlem Gittácska? Szerintem ezt a csodás találkozást meg kellene ünnepelni. Javaslom térjünk vissza az előző étterembe és ebédezzünk együtt. Zavaromba kacarászni kezdtem a fejemet rázva, de nem volt erőm nemet mondani. Étkezés közben egyre fesztelenebben beszélgettünk és az alkoholmentes koktél is mámorítólag hatott rám. Régen nem éreztem ilyen kellemesen magam, azt kívántam bárcsak örökké tartana ez az ebéd. Közben lopva az órámra pillantottam és azonnal szabadkozni kezdtem.

– Köszönöm a segítséget és a kellemes társaságát, de most már sietnem kell, hogy haza érjek még a gyerekek előtt. Tegnap este ugyan megfőztem mára, ám kellemetlen volna, ha az anyósom tálalná fel a megjegyzéseivel fűszerezve.

– Fájlalom elengedi a tündéri társaságát. Engedje meg, hogy haza vigyem.

– Jaj de jó! Újjongott a lelkem. Még egy kicsit fürödhetek a barna szempárban. Viszont rögtön megszólalt bennem a vészcsengő, a pletykás szomszédok nem láthatják meg, hogy micso-da hintó visz haza.

– Köszönöm a lehetőséget, de csak az első buszmegállóig élnék a vendégszeretetével. Még pont elérem a munkásjáratot és nem keltek feltűnést otthon.

– Rendben. Ahogy beültünk a kocsiba egy mély sóhajtás után szaporán beszélni kezdett: Az a buszmegálló nagyon közel van, én most lapot húzok tizenkilencre! Tündérke hallgasson meg kérem! A szívem teszem a lába elé, a pillanat amikor megláttam olyan volt mint egy áramütés. Szivárványt láttam glóriaként, aranyló szőke haja felett. Soha életemben ilyet még

nem tapasztaltam. Azonnal és őrült módon magába szerettem. Tudom nem volna szabad mert családos ember vagyok felnőtt gyerekkel, ön meg olyan fiatal és még jobban elkötelezett, hiszen még csak kamasz gyermekei vannak. Az eszem intett csak segítsék és hagyjam elmenni, ám a lelke fogságába estem, szívem meg-
hasad, ha nem láthatom újra. A vallomás megrendített, mert egy tapasztalt sármos férfi trükje is lehetett volna, de a szemesarkából kibuggyanó könnycsepp tisztára mosta vágyait. Lassan a buszmegállóhoz értünk és már csak a kezem után nyúlt. Tenyerembe csókolt és a névjegy kártyáját tette rá. Most ne mondj semmit! Itt a telefonszámom és amíg élek mindig várni fogom a hívásod! Váltott tegezésre. Mint akit megbabonáztak úgy szálltam ki a kocsiból. Ahogy az ajtót kinyitotta és gyöngéden megfogta a karom lesegítve a terepjáró magas küszöbén, nem léptem túl rajta, hanem karjába fordulva szájon pusziltam. Ezen Ő maga is úgy meglepődött, hogy mire átölelt volna már futottam a buszváró felé. Egy darabig csak álldogált a kocs mellett és nézett utánam, aztán elindult felém. Szerencsére beállt a busz kábán felszálltam, jegyetváltottam és az első üres ülésre lehuppanva integettem a jövőmnek. Az én érett nagy mackóm, amíg láttam két kézzel szórta a puszikat mint egy kis fiú. Azon kaptam magam, hogy folyamatosan mosolygok és kalapál a szívem mintha futottam volna. Haza érve tettem a dolgom és lekötötték a figyelmem a gyerekek. Este a kádban fekvé a gondolataim messze szálltak és úgy álmodoztam mintegy tini. Már egészen kihűlt a víz mire elöntött a szégyenérzet és kijózanító gondolatok nyomták el a rózsaszín álmot. Amikor férjhez mentem egész életre terveztem a házasságot és bármennyire is rideg lett velem a férjem, ott vannak a gyerekek őket együtt kell felnevelni. A szívem belefacsarodott, de eltéptem a telefonszámot és a kukába dobtam. Az új mukahelyre gondoltam és megterveztem az elkövetkező napokat. Éjfél is elmúlt jócskán mire sikerült elaludni. Reggel a kevés alvás ellenére is frissen pattantam ki az ágyból. Reggelit készítettem, odatettem

egy kávét és költöttem a gyerekeket, majd elvittem őket iskolába. A délelőtt gyorsan elszaladt, bevásároltam, főztem, takarítottam. A gyerekekért még nem kellett indulni és anyósam is elvonult végre, így jutott egy kis pihenő időm. Lefeküdtem egy könyvet olvasni, de folyamatosan elkalandoztak a gondolataim. Időnként ránéztem a mobiltelefonra, mennyi az idő és nem keresett-e valaki. Jót kacagtam saját naívságomon hiszen akinek hallani szeretném a hangját az nem is tudja a számom. Nehezen álltam ellen a kísértésnek, hogy ne kukázzam ki a névjegykártyát és rakjam össze a telefonszámot. Ezért gyorsan felkeltem és kivittem a szemetet a ház előtti konténerbe. Amikor visszatértem a szobába és próbáltam pihenni, úgy éreztem magam mint akit súlyos veszteség ért. Ó te kis bolond ábrándos szívem nyugodj már le és felejtsd el őt.... Még szerencse, hogy nem az ő cégénél kaptam munkát, így nem kell soha többé látnom. Megcsörrent a telefonom, azt gondoltam, hogy a férjem és nem is néztem a szémkijelzőre, fásultan szóltam bele:

Haló, tessék!

– Csókolom tündérke! Elnézésed kérem amiért nem bírtam kivárni, hogy hívj. Szóhoz sem tudtam jutni a meglepetéstől, csak nehezen nyöszörögtem ki:

– Honnan tudod a számom?

– Hát ez egy érdekes történet. Kacagta el magát. Egész éjjel forgolódtam, nem bírtalak kivenni a fejemből. Mikor végre elaludtam azt álmodtam, hogy elvesztetted a számomat és pityeregysz amiért nem tudsz felhívni. Ezért reggel addig ügyeskedtem amíg megtudtam a személyzetistől a számodat. Nos nem akarok tolakodó lenni, de azt szeretném, ha úgy döntesz, hogy beszélnél velem, akkor legyen meg a lehetőséged rá. Hiszem, hogy az álmok nem hazudnak és valóban csak azért nem hívtál még, mert nincs meg a számom. Most lediktálom és soha nem fogod ezt a számot elfelejteni.

– Na azt kötve hiszem, mert hiába vagyok jó a számok világában a baleset óta nem erősségem a rövid távú memória.

– Velem vissza fog térni a rövid távú memóriád garانتálom és most figyelj mert mondom a számot: A nulla hat hetvenet könnyen megjegyzed mert Te is hetvenes vagy. A hét szám meg bele ég a lelkedbe. Az első szám hét, ezt könnyen megjegyzed mert hetedikén találkoztunk. A második szám kettő, ezt is könnyű szerrel memorizálad, mert szeretni és szeretve lenni kettőnek az igazi. A harmadik szám nulla, tudnod kell, hogy nulla lennék nélküled. A negyedik szám ismét kettő, a két gyönyörűen ragyogó kék szemed ígézett meg. Az ötödik szám és a hatodik is kettő. A hetedik pedig ismét x! Tehát 0670720222x. Most mond nekem vissza a számot kérlek. Annyira meglepett, hogy gondolkodás nélkül soroltam: 0670720222x. Na látod már meg is gyógyítottam a rövidtávú memóriád. Amikor saját akartod szerint kedved lesz beszélni velem, csak csörgess meg és én visszahívlak. Csókolnálak.... Sóhajtással tette le.

Csalódott voltam, hogy már vége is a beszélgetésnek, de megálltam, hogy ne hívjam rögtön vissza. Le-fel jártam, semmihez nem volt kedvem, egyre csak mondogattam magamban a számot, többször is kézbe vettem, majd letettem a telefont. Fejemben viszhangzott: csókolnálak. Sorba vettem az érveket, beszélgetni nem bűn, munkát szerzett nekem győzködtem magam. Végül nem bírtam tovább és felhívtam. Első kicsengés után ki lettem nyomva. Már meg is bánhatta az ajánlatát úgy véltem, ám nyomban csörögni kezdett a telefon. Akadozva indult a csevegés, hamar elmúlt a zavarom és hosszan beszélgettünk. Elmondta mennyire elhidegültek a feleségével egymástól és már csak a gyermekeik miatt vannak együtt. Nem ígért Ő nekem semmit, csak a szeretetét, ittam a szavait bármit mondott. Először nemet mondtam egy újabb találkozásra, megrémített amit éreztem. Aztán mindennapossá váltak a hosszas beszélgetések és egyre inkább vágyakoztam a közelébe lenni. Jól sikerül az új munkahelyen a kezdés, ami kicsi bonyodalmat okozott, hogy váltott műszakban dolgoztam és nem fix órát, hanem ahogy a

szükség hozta. Volt amikor este későig benn voltam és másnap korán kezdtem. Ilyenkor ott aludtam egy kis szolgálati szobában, amin az egyik szoba asszonnyal osztoztam. A gyerekek már el lettek volna egyedül is, de anyósomat boldoggá tette, hogy ott sündöröghet körülöttük. Két hét után szabad utat adtam vágyamnak és rábólintottam egy találkozásra. Mintha örökidőtől ismerném olyan természetes volt a közelsége. Elmentünk egy cukrászdába és végre nem kellett a telefont fülemre tapasztani, hogy halljam azt a kedves baritont. A buszmegállóig hagytam, hogy elvigyen, de ő kicsivel hamarabb megállt egy kietlen részen és mire megkérdeztem volna, miért álltunk meg, átölelt és szenvedélyesen megcsókolt. Megtört bennem minden ellenállás, szinte elolvadtam és éreztem ez nem egy futó kaland. Szervedélyes szerelemmé fejlődött a kapcsolatunk. Évek teltek és alig bírtunk egymás nélkül létezni. Az ő gyermekei idősebbek voltak, így hamarabb kirepültek otthonról. Amikor a kisebbik fiam is nagykorú lett és mindkettő befejezte az iskolát, úgy gondoltam elég érettek már arra, hogy új életet kezdjek. Elutaztunk a kedvessel egy velnesz hétvégére. Jól éreztük magunkat és folyamatosan kaptam a bókokat, szerelmes ölelések között többször elhangzott bárcsak örökre együtt maradhatnánk. Egy ilyen sóhajtás után picit eltoltam magamtól és rákérdeztem:

– Drága Macim nem lehetséges ezen a változtatni? Én készen állok rá! Szinte meg sem bírt szólalni, köntörfalazott, mellé beszélt és inkább rám hagyta, mint lelkesedett volna az ötletért. Itt már tisztulnia kellett volna a lila ködnek, hogy csak a részemről van lélekkapcsolódás. A következő egy év hitegetéssel kifogások keregetésével telt. Mindig volt valami amiért nem válhat. Anyukája beteg lett, a kislánya veszélyeztetett terhes volt, gyakran az üzleti dolgaira hivatkozott. Egyre kiábrándultabb lettem, még mindig nagyon szerettem, de otthon egyre kínosabb volt a légkör. Anyósom úgy bánt velem mint egy hülye gyerekkel, beleszólt mindenbe és nem értette meg, hogy hiába

nézek jól ki, a sérüléseimről soha nem feledkezhetek meg. A férjem hol szeretett, hol nem, szeszélyes volt a szerint, hogy éppen volt-e szeretője. Kínos és megalázó volt közel engedni magamhoz, amikor mást szerettem. Kedvesemel egyre ritkábban találkoztunk, olyankor szenvedélyes volt, de éreztem részéről ez már csak testi vonzalom. Durva vitáink voltak amikor számon kértem, hogy ennyi éven át miért ragaszkodott hozzám, ha nem vagyok elég jó társnak. Hét éve ringattam magam álmvilágban, ő meg énekelte hozzá a bölcsődalt. Már csak hetente-kéthetente találkoztunk. A gyerekek felnőttek, a férjem 4-5 hónapig haza sem jött. Anyósom folyamatosan zsörtölődött, hogy miért nem osztom be jobban a pénzt. Miért kell az ő fiának külföldön dolgoznia. Nem volt már fiatal és betegségei is akadályozták, de rám úgy tekintett mint egy egészséges fiatalra. Voltak a házkörül férfi erőt igénylő munkák amikre munkásokat kellett fogadni. Anyósom ezt pocsklásnak vette és addig zsörtölődött, hogy elszakadt bennem valami és meg akartam halni. Nem érdekelt mi történik velem, neki álltam inam szakadtáig dolgozni. Emeltem nem két kilót, hanem huszonkettőt. Felbontottam egy üveg bort és egyre nagyobb poharakkal töltöttem magamnak. Ritkán ittam alkoholt, ezért hamar a fejembe szállt. Először erősnek éreztem magam tőle és jobb kedvem lett. Ahogy egyre lejjebb értem az üveg alja felé, úgy száll el az energiám és a jó kedvem. Mire a munkával végeztem majdnem elfogyott a bor is. Fájt minden részem, szédelgett a fejem, nyomorultul éreztem magam. Koszos lettem és alaposan megizzadtam, valamiféle elégedettséggel mentem zuhanyozni, hiszen no lám megcsináltam amit a boszorka akart. Alig léptem be a kádba, már hallottam a kárálását az előszoba felől:

- Hát a járdát ki fogja leseperni és a kutyát miért nem engedted el? Hol vagy már no?
- Zuhanyozom, mindjárt megyek és befejezem amit kért.
- Zuhanyozol? Hiszen még nincs este.
- Koszos lettem és izzadt, sietek.

Benézett a fürdőbe mintha megakarna győződni róla, vajon tényleg fürdök-e. Kezével intett mint a bolondra és elindult lefelé a lépcsőn. Még hallottam ahogy morog:

– Micsoda úrizálás....

Megalázva éreztem magam. Ismét betört az intim szférámba és még ő morog. Egyre az motoszkált a fejemben, el innen, de hová? Iszonyatosan fáradt voltam, nem frissített fel a zuhany. Gondoltam mielőtt kimegyek sepregetni, ledőlök kicsit és felhívom pár percre az én édes mackómat. Szinte rögtön kinyomott, máskor ebből tudtam, nem alkalmas az idő beszélgetésre. Most annyira dühös és elkeseredett voltam, hogy nem vettem róla tudomást, csak hívtam mint egy megszálott. A sokadik csengetés után felvette és haragosan leteremtett.

– Ha nem vagy életveszélyben, miért nem tudsz várni? – Jóformán szóhoz sem jutottam, csak osztotta az észet. Először csak a könnyeim folytak, aztán már hiába hallgatott volna meg, nem tudtam megszólalni a zokogástól.

– Jól van, bőgd ki magad, majd megnyugszol!

Ma már ne hívj, mert le leszek némítva, fontos megbeszélésem van. Zárta le a beszélgetést. Mélyponton voltam már eddig is, de még kapaszkodtam, kapaszkodtam a hangjába, vártam volna a vigasztalását és vigasz helyett sebeket kaptam, amit az ital hatására még fájóbnak éreztem. Mint akit megbabonáztak, úgy mentem a gyógyszeres fiókhoz. Imádkozni kezdtem: Istenem vegyél magadhoz! A maradék borral, marokszám nyeltem lefelé amit találtam. Már nem érdekelt a járda és a kutyát is biztosan elengedte anyósom. Gyorsan elaludni akartam és soha többet fel nem ébredni. A gondolataim zavarosak voltak, magamra zártam a szobaajtót és ölemben a cicámmal lefeküdtem. Arra eszméltem, hogy üvegcsörömpölés, majd nyílik az ajtó. A fiam futva közeledett hozzám és megragadva a két vállam hangosan kérdezte:

– Anyuci mi történt, mi van veled? – Később így mesélte el:

Bágyadtam válaszoltam:

– Megtörtek és eltörtem, maradj itt velem amíg vissza alszom.

– Dehogyan alszol vissza! Fura volt neki, hogy magamra zártam az ajtót és a kopogására, szölongatására sem ébredtem fel és látta az üres borosüveget. Gyermeki lelke megérezte, hogy baj van.

– Anyukám mond mi van veled? Orvost hívjak, vagy mentőt?

– Nem kell sem orvos, sem mentő, majd csak a pap!

Ettől a mondattól jutott el a felismerésig, hogy mit tettem magam ellen. Nem hagyott vissza aludni, felültetett és próbált ébren tartani.

– Anyuci bevettél valami gyógyszert?

– Mindent amit találtam. Most már hagyd aludni, vár engem a jó Isten.

Innentől fogva felgyorsultam az események. Jött a mentő és a gyomormosás. Másnap a pszichiátrián tértem magához. Kínos volt! Szégyeltem magam a Gyermekeim előtt és az orvos sem volt valami kedves amikor kikérdezett.

– Nos Margit miért fordult maga ellen?

– Dióhéjban beszámoltam a nehézségeimről. A mélyebb okokat elhallgatva. A doktornő kicsit elironizált rajtam, majd feltette a nagy kérdést.

– Most mit érez, még mindig meg akar hallni?

– Nem doktornő! Vágtam rá és azt gondoltam, na most jó hülyének nézhet, biztosan azt hiszi csak figyelem felkeltés volt a célom.

– Az a tegnapi érzés remélem soha többet nem jön vissza. Lelkiismeretfurdalásom van a Fiammal szemben, hogy ilyen helyzetbe hoztam. Soha senkinek nem okozhatok traumát a saját bajommal.

– Haza szeretne menni, vagy maradna itt az osztályon még pár napot? Kérdezte gunyoros hangon a doktornő.

– Szeretnék haza menni. Mondtam lesütött szemmel.
– Rendben, akkor írja alá ezt a nyilatkozatot és hazaengedem, ha eljön magáért valaki. Elém tolta a papírt és vissza adta a telefonomat.

– Kérem olvassa el mielőtt aláírja! Bámultam a sűrűn te-leírt nyomtatványt, de csak a betűket láttam és sebesen járt az agyam, mit is mondjak a gyerekeknek. Gyorsan aláírtam és már hívtam is a nagyobbik Fiamat. Kínos csendben utaztunk hazáig. Otthon éreztem, hogy magyarázattal tartozom gyermekeimnek és meg kell őket nyugtatnom, többé ilyet nem teszek.

A kisebbik fiam törte meg a csendet.

– Anyuci nagyon megilyesztettél minket! Mit csináltunk rosszul? Min kell változtatnunk? Elcsuklott a hangja és rám borulva sírni kezdett. Csatlakozott a bátyja is. Azt hittem a szívem szakad meg, hogy a felnőtt Fiaiimat sírni látom. Most éreztem csak igazán önzőnek magam és még mélyebbre vájt a lelkiismeret-furdalás. Bocsánatot kértem tőlük és elmondtam mélyen megbántam amit tettem. Megígértem soha többet nem teszek ilyet. Befejeztem az önsajnálatot és elhatároztam, hogy új életet kezdek. Pár napig otthon maradtam szabadságon, de nem pihenéssel töltöttem az időt, hanem stratégiát dolgoztam ki. Első lépésben azt gondoltam át, hogy kinek mit köszönhetek és mivel tartozom. Egy fajta leltárt és mérleget készítettem az elmúlt 25 évről. Bizony a heves érzések amiket még mindig éreztem a mackóm iránt nem nyomtak annyit a latba, mint a férjem érdemei. Tudtam, ha maradok a közelben, nem fogok tudni véglegesen szakítani, hiszen próbáltam már párszor és mindig visszaestem. Éreztem mennyire veszélyes amibe kezdek, de tudtam, ha sikerül a tervem az mindannyiunknak jó lesz. Alig vártam, hogy ismét haza jöjjön a férjem. Első lépésben nyomatékosan kértem a jöjjön haza véglegesen. Először ódzkodott és minden féle kifogása volt. Az érveim némán hallgatta.

– Nézd a gyermekek már eltartják magukat és én is elegen-

dő jövedelemmel rendelkezem. Az elmúl években eléggé elhidegültünk egymástól, de úgy érzem a hamu alatt még szunnyad annyi parázs, hogy újra egymásra találjunk. Érzem a hosszan tartó távolság, még alább ássa a köztünk lévő árkot. Ma még csak árok, ám, ha nem teszünk ellene akkor pár év múlva már szakadék lesz és milyen öregség vár akkor ránk? Próbáljuk meg rendbe hozni a házasságunkat, vagy váljunk el! Jelen pillanatban normálisan tudunk egymással kommunikálni, azt akarom, hogy ez így is maradjon! Emlékezz mennyire tudtunk egymásért küzdeni és mielőtt kimentél külföldre dolgozni, még egy napot sem bírtunk ki egymás nélkül. Felidéztem sok közös emléket, nem is tudom őt győzködtem-e jobban, vagy magamat. Végül egy régi, közös kis mondásunkkal adtam át a szót neki.

– Mondtam már ma? – Mindketten tudtuk, a kérdés arra irányul, hogy mondtam-e már ma, hogy szeretlek. Pár éve még nap-mint-nap elhangzott valamelyikünk szájából ez a kis mondat, mára sem kopott meg, éreztem a súlyát, ahogy kimondtam. Közben mélyen a szemébe néztem és kibuggyant a könny mindkettőnk szeméből. Nagyot sóhajtott, majd felállt és odalépett hozzám, gyöngéden megfogta a két vállam, úgy mondta:

– Mancika-Pancsika, hát Te bizony Margittá lettél! Jól gondolkozol és az érveid kifogástalanok! Holnap ilyenkor megkapod a választ, 24 óra gondolkodási időt kérek! Egyre inkább éreztem, jó döntést hoztam, már csak nekem kell erősnek maradnom és rendbe jön minden. Éjjel olyan jól aludtam, mint már régen nem és vidáman ébredtem. Nyolc éve ez volt az első nap amikor önszántamból meg bírtam állni, hogy ne hívjam a mackómat, szerencsére ő sem hívott, így nem volt kísértés. Mikor haza értem nem mehettem be a nappaliba és konyhába, mert valami meglepivel készültek a fiuk. Pozitív jelzésnek vettem és egy gyors zuhanyzás után, szépen ki sminkeltem magam és csini ruhába bújtam. Izgatottan vártam az estét, hogy leteljen a 24 óra és választ kapjak az igazából fel sem tett kérdésre.

Pár évvel ezelőtt Nepálban járt az én mackóm és ajándékba egy csodaszép hangtálat hozott nekem. Gyönyörű vörös mintás brokáton az előszobai szekrény polcán díszelgett. Amikor még iskolába jártak a fiúk és a férjemmel sem romlott meg teljesen a kapcsolatunk, étkezésre a kongatással hívtam őket. Régen nem szólalt már meg, nem volt hozzá hangulatom. A ház monoton, esti csendjébe hirtelen belehasított a hangtál csilingelése. Mélyen megérintett ez a hang, olyan volt mint egy égi jel. Még egy pillantást vetettem a tükörbe, megigazítottam egy hajtincset és futottam a nappaliba. A tál hanja még halkán zúgott amikor benyitottam és az ámulattól meg sem tudtam szólalni. A nappali még soha nem volt így feldíszítve. Színes lufik, lampionok és nagy csokor vörös rózsza az asztal közepén. A fiúk körbe állták az asztalt, egy-egy pohár pezsgőt tartottak a kezükben. A férjem törte meg a csendet.

– Gyere kedves! Pohárköszöntőt szeretnék mondani és bal kezével a még gazdátlan pezsgőspohárra mutatott. A szívem hevesen kalapált amikor kézbe vettem a poharat és a tekintetem férjemre emeltem. János felemelte poharát és belekezdett hosszú, rendhagyó pohárköszöntőjébe:

– Drága családom! Fontos bejelentésem van számotokra. Új életet kezdünk! Első lépésben keresek magamnak itthon munkát, már csak leszámolni megyek ki Hollandiába. Második lépésben eladjuk ezt a házat és kicsit távolabb költözünk Nagymamától. Tisztelem és szeretem az anyámat, de be kell, hogy lássam megmérgezi a családi életünket. Természetesen ezután is segítjük majd abban, amiben segítségre szorul. Itt lakik a faluban a húgom és öcsém is, itt az ideje, hogy ők is kivegyék a részüket a gyermeki kötelezettségekből. Nektek is szokatlan lesz, hogy újra teljes lesz a család, de mire megtaláljátok párjaitokat és unokával ajándékoztok meg bennünket, szeretetteljes összetartó nagyszülők szeretnénk lenni. Emelem poharam a családunkra! Kocintás és pezsgő után mindannyian pusztit vál-

tottunk. A fiuk közösen főztek ünnepi vacsorát és azért nem mehettem be a konyhába, hogy minden meglepi legyen. Még tortát is sütöttek, aminek közepén egy nullás gyertya volt. Az érzelmek áthatották az estét, anekdotáztunk és nagyokat kacagtunk, néha könnyeztünk is kicsit. Gyönyörű este volt. Másnap felvettük az ingatlanossal a kapcsolatot. Hamar voltak jelentkezők és mi is elkezdtünk új otthont keresni. Pár nap elteltével, amikor felhívott az elmúlóban lévő nagy szerelmem, csak annyira vettem fel a telefont, hogy tudassam vele, köztünk mindennek vége és soha többé ne keressen. Miután letettem a mobilt, letiltottam a számát. 2-3 óra elteltével a vezetékes telefon csörgése lepett meg, nagyon ritkán kerestek már rajta, inkább mobilt használtunk. Halló tessék szóltam bele, mire bosszúsan a Mackó mordult bele:

– Miért nem veszed fel, órák óta azt a k.... mobilt? – Mert nem akarok veled beszélni!

– Találkozzunk! Ülünk be valahová egy kávéra és beszéljük meg.

– Már nincs mit megbeszélni! Vágtam rá. Többször megpróbáltam már a bűvöletedből kiszabadulni, de mindig visszarántottál.

– De mégis mi történt mondd már!

– A férjemmel megbeszéltük a gondjainkat és úgy döntöttünk, hogy újra kezdjük. Tehát veled végleg vége mindennek. Nem volt már a mi kapcsolatunk felhőtlen és boldog. Csak bennem volt már rajongás. Belefáradtam a másodhegedűs szerepébe. Mindketten tudtuk, hogy előbb-utóbb vége, ha nem válsz el. Ma már tudom, csak hagytál álmodozni a közös jövőről, közben fontosabb volt a feleséged. Már tisztán látom, hogy amikor talán szerettél, akkor is őt szeretted jobban.

– Ne csacsiskodj már kicsi Gittám! Találkozzunk, beszéljük meg!

– Pontosan tudom, hogy hattnál az eszemre az érzéseimre és elvesznék újra. Ezt már sokszor eljátszottad. Az elhatározásom most erősebb és tanultam a saját gyengeségeimből. Most beszélünk utoljára, a mobilról letiltottalak és a vezetékest is kihúzom. Köszönök mindent amit tőled kaptam és kívánom élj nagyon boldogan! Isten áldjon! – Ezzel letettem a kagylót és kihúztam a hálózati dugót. Pont időben mert egy taxi fékezett a ház előtt, János mosolyogva lépett be az ajtón. Felemelt és körbe forgatott mint régen, fiatal korunkban.

– Nagyszerű híreim vannak Pancsika! Nem véletlenül dolgoztam olyan sokáig ennek a csuda cégnek, képzeld egészen szép végkielégítést kapok és a főnök beajánlott egy Szolnoki üzembe, ami a testvéréé. Azt mondta nagyon elégedett volt velem és sajnálja, hogy eljövök, de megérti és segít egy itthoni munkahely megtalálásában. Másik jó hír, hogy hívott az ingatlanos egy nagyon jó csere ajánlattal. Szolnoktól 8-9 kilométerre a mienktől egy kisebb házat cserélnének nagyobbra pont erre a környékre. Holnap mehetünk megnézni, ha nekünk jó, akkor hétvégén ők jönnek ezt megnézni. Úgy érzem ez a sok egybeesés égi jel és megfogunk tudni egyezni. Gyere mutatok a házról képeket a neten. – Első látásra beleszerettem a házba, alig vártam a másnapi utazást. Szimpatikus házaspár fogadott minket, meglepően sok gyerek szalad elő a jöttünkre. Takaros külsejű ház volt, csinos kerttel és udvarral. Belülről is szépen rendben volt. Tetszett a nappali és konyha elrendezése és két megfelelő méretű szoba is volt az emeleten. A beszélgetésből kiderült miért akarnak Miskolc közelébe költözni. Mindkettőjüknek közelebb lenne a munkahely és a nagyszülők. A hat gyerek okán ezt a házat kinőtték. Mint kiderült a három kisfiú születése után szerettek volna még egy kislányt is. Amikor a legkisebb fiúcska is iskolába ment, válalkoztak egy újabb terhességre. A természet tréfája, a hölgy hármas ikrekkel lett terhes és így született 3 kislányuk is. Minden tekintetben megfelelt nekünk ez a ház.

A férjemnek már eleve ott a közelben ajánlottak munkát, de kilátásba helyezték, hogy találnak számomra is megfelelő könnyű munkát, ha a Férjem bevállalja. A Fiuknak is jó lesz, kevesebbet kell majd utazniuk, közelebb lesznek a fővároshoz. Izgatottan vártam a hétvégét, gondolatban már berendeztem a házat. Végig gondoltam, mi az amit biztosan magammal akarok vinni és miket kell majd beszerezni az új otthonunkba. A mi nagyranőtt házunk elnyerte a tetszését a kedves párnak és elég tágasnak találták. Végül sikerült megegyeznünk az értékkülönbséget illetően, rövidesen megtörtént a birtokba adás és vétel. Néha észrevettem, hogy követ a mackó és megpróbál a közelembé férkőzni, de ügyesen elkerültem. Kedves munkahelyemre már elköszönni mentem be, amikor kinn várt a bejárat ajtó előtt és elém állt durcásan.

– Meddig játszod még ezt a hülyegyerek játékot? Kérdezte gúnyosan.

– Nincs játék, kinőttem belőle!

– Nem félsz, hogy elé állok a férjed elé és kitálalok neki az elmúlt nyolc évről? – Akkor én is elé állok a te feleséged elé és fotókkal, hangfelvételekkel alátámasztva bizonyítom, hogy mennyire hűséges voltál! Riposztoltam vissza. Meghökken a válaszon.

– Nem hiszem, hogy ez az utolsó szavad! Majd amikor hiányozni fogok már nagyon, hívj bátran és én megbocsátok, mert örökkön szeretni foglak amíg a világ világ és még egy napig.

– Régebben omlottam volna a karjába ezektől az üres frázisoktól. Most ócskának és számítónak éreztem. Nem merem eddig a szemébe nézni, most megbátorodtam és szemébe nézve szótagoltam: Soha többé nem akarlak látni, sem hallani! Sok szép órát töltöttünk együtt, maradjon ez kedves emlék! Az utóbbi két évben folyamatosan csalódnom kellett benned, akarva akaratlan több fájdalmat okoztál mint örömet! Ostoba-ság lenne folytatni egy olyan kapcsolatot ami nem előre visz,

hanem hátra. Szeme karikás volt és a ráncai is elmélyültek, soha nem láttam még ennyire öregnek. Egy pillanatra olyan érzés kerített hatalmába, hogy átöleljem és babúsgassam, de rögtön el is hessegettem a kísértést.

– Ne tovább! Kinn vár a férjem a kapu előtt! Blöfföltem és futva tettem meg az utat a buszmegálló felé. Szerencsémre pont benn állt egy busz, azt sem néztem hová megy csak felugrottam rá. Nem jó buszra szálltam, gondoltam sebjaj, majd a következő megállóban leszálok. Egy ideig követte a buszt aztán amint elhagytuk a következő megállót kielőzte a buszt és nagy sebességgel tova tünt. Kénytelen voltam menni még egy megállót, onnan már kicsit vissza kellett gyalogolnom, hogy felszállhassak a jó irányba. Pont az orrom előtt ment el a buszom, így jó félórát várnom kellett. Beültem a buszmegálló belső sarkába és kezdtem lenyugodni. Tulajdonképpen próbált megzsarolni és ez bántotta az önérzetemet. Tényleg ennyire butuskának tart, vagy azt gondolja még mindig ennyire tud rám hatni? Lassan oldódott bennem a feszültség és felváltotta az elégedettség érzése. Lám elég erős voltam, visszavertem a támadását is, most már biztos voltam benne, hogy megtört a hatalma felettem. Gitta nincs többé, Margittá lettem. Egész életemben utáltam a nevemet és minden becézési formáját szívesen fogadtam, csak Margónak, Margitnak ne szólítsanak. A férjem azzal az egy mondatával feloldott valami gátat, egészen fiatalkoromtól mindig komolyabbnak kellett lennem mint a barátnőimnek, de mélyen legbelül mindig egy szeretetért esengő gyermek voltam. Most éreztem magam először igazi felnőttnek, már nem ciki a Margit. Kószolgattam magamban a szavakat, ezentúl bemutatkozásnál nem fogom zavartan mondani, hogy Gitta, hanem büszkén kimondom Margit vagyok! Mélázásomból a busz fékezése ébresztett fel. Jó kedvűen pattantam fel, önkéntelenül mosolyogtam és vissza mosolyogtak rám. Hamar elrendeződtek a papír munkák és beköltöztünk álmaim otthonába. Az árku-

lönbözetből futotta a felújításokra és új bútorokra. A férjemnek bevált az új munkahely és hamarosan lett új állásom nekem is. Jánossal újra egymásra találtunk, talán még jobban szerettük egymást mint régen. Más ez a szerelem mint egykor, mélyebb és okosabb. Nem féltékenyek vagyunk egymásra, de féltjük egymást. Adunk egymásnak szabad teret és amikor együtt vagyunk az meghitt, boldog nyugalom. Annak idején nem volt nagy lakodalmunk és nem is hiányzott. Most azonban úgy éreztük, hogy meg kell erősítenünk a házasságunkat és van rajta mit ünnepelni. Így hát megszenteltük az eskünket a templomba és egy igazán jó lakodalmat csaptunk. Pót nászútra mentünk 25 év után Velencébe. Soha nem hittem volna, hogy az ezüst lakodalmunk után még boldogabbak leszünk. Újra egymás karjaiban alszunk el és mosolyogva ébredünk. Soha nem kérdeztem meg, hogyan vetett véget a viszonyának és ő sem forszírozta hű voltam-e hozzá. Nem félek a következő 25 évtől! A múlt már nem számít, a jövő csak fikció, boldogan élünk a jelenben!

A RONGY

Brigi megunta az irodai munkát. Kreatívabb, pörgősebb életre vágyott, ezért a könyvelés mellett ismét tanulni kezdett. Színházaknak, kultúrházaknak dolgozott eddig, így betekintése volt a színházi háttérmunkálatokba. Gyakran kaptak ajándék színházjegyeket vagy kedvezményes koncertbelépőt. Imádta a színházat, és olykor eljátszott a gondolattal, hogy egyszer ő is színpadra lép. Racionális gondolkodású révén tisztában volt vele, hogy a kora végett megfontolandó, mibe vág bele. Már régen vonzotta a rendezők munkája, de a színpadra lépést is szerette volna megélni. Végül egy kicsit rokon szakma, a rendezvényszervezés mellett döntött. Nem könnyű út, de ebben a szerepkörben kiélheti kreativitását, rendezői ambícióit, és ha jól szervez, néha még színpadra is léphet.

Szorgalmasan tanult, és a régi kapcsolatai mellé hasznosnak ígérkező új ismeretségeket épített. Gyakornokként sikerült kifognia a legjobb mesterek egyikét, aki nem volt féltékeny, és bevezette őt a megfelelő körökbe. Hamarosan jobbnál jobb felkéréseket kapott. Szépen hangsúlyozott, és jól fogalmazott, így egyre többször nemcsak szervezője, hanem műsorvezetője is lett a rendezvényei többségének. Szép haja és egészséges bőre volt, így a smink és frizura nem jelentett gondot, ám a fellépőruháról saját magának kellett gondoskodnia. Ez bizony kemény diónak bizonyult. Cipők és a kiegészítők egy vagyonba kerültek, de a szoknyákat, nadrágokat, blúzokat és ruhákat variálni még így sem volt egyszerű. Sok helyre hívták, de a bevétele elég kevés volt a kezdő gázsija miatt.

Barátnője javasolta, nézzen szét a turkálókban, és egy internetes bartercsoportba is bevitte. Először ódzkodott a használt ruha gondolatától, de barátnője megnyugtatta, hogy soha senki

nem tudja meg, ki adta el és vette meg a rongyokat. A csoport koordinátora megbízható, diszkrét nő. Kezdetben egyszerűbb, kisebb darabokat vett és kínált fel eladásra. Néhány hét után belejött a dologba, és mindig új, kifogástalan szerelésben jelent meg a színpadon. Jól belőtte a méretet, és szinte soha nem kellett visszaküldenie semmit. A ruhák mindig mosottan érkeztek. Meglepődve tapasztalta, hogy néhány darabnak számára kellemesen édes, vonzó illata van, míg a többi semleges. Picit az öblítők illatát lehetett általában érezni, de ezek a darabok nem az öblítőt idézték, hanem valami gyümölcsösen friss, egzotikus illatot. Mindig kimosta az új ruhákat, ami mosható volt, ám ez az illat úgy elvarázsolta, hogy eszébe nem jutott kimosni. Amikor belebújt, nyugtatóan hatott rá. Magabiztosabb lett. Mintha rászabták volna, olyan csinosan állt valamennyi. Volt, amikor napközben egyszerű farmert viselt pólóval, de néha elővett a táskájából egy ilyen varázssálat, és mélyen beleszagolt. Ettől erősebbnek érezte magát, és kezdett valami varázslatot sejteni az illat mögött. Olyanról hallott már, hogy megátkoztak vagy megbabonáztak embereket. De ezek rossz szándékú manipulációk voltak, ő meg pont az ellenkezőjével találkozott most. Amikor ezeket a ruhákat viselte, mindig sikere volt.

Kezdett szépen duzzadni a bankszámlája. Már nem is lett volna szüksége a ruhacserélgetésre, ennek ellenére maradt ez a fő öltözködési módszere. Tökélyre fejlesztette a gardróbját. Amikor megérkeztek a kiválasztott darabok, csak annyira csomagolta ki, hogy bele tudjon szagolni. Ha a varázsillat szállt fel, megtartotta a csomagot, ha más illat csapta meg az orrát, azonnal visszazárta, és küldte vissza. A megállapodás szerint, amennyiben 4 órán belül visszaküldik az árut, akkor csak a szállítási költséget kell fizetni és 10% tévedési díjat. A birtokba vett ruhákat megtartotta. Időnként újra viselte, valami új kiegészítővel, és szinte simogatva érezte magát bennük.

Öt évvel korábbi válása óta egyedül élt. Randizott pár-szor, de az igazi csak nem talált rá. Talán ezért is fordult teljes odaadással az új munkája felé, és lett egyre sikeresebb. Az már nyilvánvaló lett számára, hogy a kedvenc illata ugyanattól a személytől érkezik, és egyre kíváncsibb lett, ki lehet ő. A bartercsoport szabályzata szigorú és következetes volt, minden könyörgése ellenére sem kapott információt. A válaszból arra lehetett következtetni, hogy valóban mindig ugyanattól vásárol. Ezt tovább gondolva, már nem csak fellépőruhákat rendelt, hanem megérzésre kinézett pár egyszerűbb pulóvert és nadrágot is. Mert bármilyen nagy művész legyen is az eladó, csak visel ő is néha hétköznapi öltözetet. Arra számított, ha a magánéletben is körbelengi őt ez a varázslatos illat, talán egy jó párkapcsolat is létrejöhet. Nagyon jók voltak a megérzései. Tízből hat talált, kezdetnek elég is ennyi az új élethez. Kiegyensúlyozott élete kellemesen mosolygóssá tette. Eddig is megfordultak utána a férfiak, csak ő nem vett róluk tudomást. Bezárta magát egy érzelmi biztonságzónába. Ahogy felfelé ívelt a pályája, egyre magabiztosabb lett, és megjött az igénye a társas életre. Nem fogalmazódott meg benne, hogy párt szeretne, de végre észre vette a férfiak érdeklődését.

Kristófot egy könyvbemutatón ismerte meg. Elsőként lépett oda az íróhoz dedikáltatni, és hamar át is adta a helyet másoknak. Széles mosollyal lépett oda Brigittához. Gyors bemutatkozás után kérte, hogy a rendezvény után egy kávéra legyen a vendége. A lányt meglepte a hirtelen jött ajánlat, de már korábban, a műsor alatt is többször összenéztek. Nyílt tekintetű, szimpatikus férfinak érezte, és kicsit belepirulva ugyan, de mosolyogva igent mondott a meghívásra. Mintha nem telt volna el sok év flörtölés nélkül, olyan lendülettel vágott bele az ismerkedésbe. Hamar megtalálták a közös érdeklődési pontokat. Már este úgy váltak el egymástól, hogy megbeszélték a következő randit.

A majdnem új vászonnadrág és a matrózblúzt idéző, kék csíkos felső szolidan szexi volt. Divatos tornacipőbe bújt, és stílusosan kis bőr hátizsákot dobott a vállára. Kristóf elbűvölőnek tartotta előző este az elegáns kosztümben, most meg alig bírt szóhoz jutni, mikor meglátta a szűk nadrágban nőies alakját. Haja sem volt feltűzve frizurának, lágyan omlott a vállára. Nem beszéltek meg programot, csak a találkozás örömeért futottak össze. Sötétedésig sétáltak a Tündérkertben, a város felkapott parkjában. Beültek egy fagyira, és egy-egy padnál megpihentek. Nem fogytak ki a témából, nehezen búcsúztak el. Mindennaposá váltak a találkozások.

Lassan elhasználódtak a varázsruhák, eljött a mosás ideje, amitől Brigi nagyon tartott. Mi lesz, ha a mosástól elveszti a ruha a varázserejét? Betért sok drogériába, kereste azt a parfümöt, amit a ruhái előző tulajdonosa használhatott. Az illatban vélte felfedezni az erőt, amit ezektől a ruháktól kapott. Sok hasonló illattal találkozott, de egyik sem volt az igazi. Megelégedett azzal, amelyik a legközelebb állt a ruhák illatához. Randi előtt, öltözködés közben beleszagolt a pulóverébe, és rögtön megnyugodott. Előzőleg kevés parfümöt permetezett a könyökhajlatába, és illatmentes dezodorral fújta be magát. Kihúzta hajából a csatot, hajkefét sem használt, csak megrázta a hullámos fürtöket. Egy tarka selyemstólát tekert a vállá köré, s tükörbe nézve elégedett volt a látvánnyal. Olyan boldog volt, mint még sohasem. Kristófban megtalálta testi-lelki társát. Nem aggódott, vajon a másik mit érez, egyszerűen jó volt együtt lenni. Először érezte szabadnak magát egy kapcsolaton belül. Szeretni önzetlenül, tisztán, erre várt egész életében.

Tizenegy éves volt, amikor elvesztette anyukáját és apukáját egy balesetben. Apai nagymamája és nagypapája gondoskodott róla, amíg nagykorú nem lett. Amikor a 18-at betöltötte, csak akkor tudta meg, hogy anyu, apu az örökbefogadó szülei voltak, és semmi nyom nem maradt, hogy a vér szerinti szüleit megtalálhassa. Nagy

szigorúan és ridegen bánt vele. Rosszindulatú, önző asszony volt, aki még a férjének is parancsolt. Papi néha titokban kedvezett unokájának, de a folyton perlekedő asszonnyal nem mert ujjat húzni. A nagyi már 16-17 évesen attól félt, hogy vénlány marad.

A szeretet utáni sóvárgás és a feszült légkör arra sarkallta, hogy minél hamarabb férjhez menjen. Minden tapasztalat nélkül a legelső udvarlójával lépett anyakönyvvezető elé alig 19 évesen. Hamar kiderült, elkapkodott, rossz döntés volt kettejük házassága. Amíg főiskolára járt, kevés időt töltöttek együtt, de pont emiatt ütközés sem volt igazán köztük. Nem elhidegültek egymástól, hanem igazán nem is izzott köztük a levegő soha, és a természetük is nagyon különbözött. A férje elvárásainak nem tudott megfelelni. Amikor rájött, hogy időnként az félrelép, válás mellett döntött. Nagymamának az volt a véleménye, hogy egy asszony köténye mindent eltakar. Kijelentette, haza nem mehet, éljen meg, ahogy tud. Erre a kijelentésre elmosolyodott magában. Jaj, dehogy megyek én cseberből vederbe! Jövedelme megvolt hozzá, hogy egyedül fenntartsion egy háztartást.

Az elmúlt években munkájába feledkezett. Néhány futó kalandja volt ugyan, de egyik sem bizonyult érdemesnek arra, hogy komolyabbra forduljon. Kristóffal más volt minden. Ha mellette ébredt, mosolyognia kellett, ha egyedül, akkor is, mert rögtön a férfira gondolt. Néhány hónap alatt annyira egymásra hangolódtak, hogy az összeköltözés mellett döntöttek. Ahogy telt az idő, minden ruha mosásba került, és Brigi az a magabiztos nő lett, aki mindig is szeretett volna lenni.

Időnként eszébe jutott, hogy jó lenne megismerni az ismeretlen hölgyet, akinek az ízlése megegyezik az övével, ám a diszkrét ruhaközvetítő vigyázott hírnevére. Így lassan meg is feledkezett az illatról, és a ruhákhoz sem ragaszkodott már annyira. Amikor elmesélte Kristófnak a kis babonáját, az jót kacagott, és kijelentette: – Az csak jó illatú rongy, és tőled lesz az értékes, nem pedig fordítva.

Az összeköltözés után pár hónappal megtapasztalták, mennyire jól kiegészítik egymást, és a gyermekvállaláson kezdtek gondolkodni. Ezért szép csendben megesküdtek, és a fővárosba, egy nagyobb lakásba költöztek. A véletlen a legnagyobb porondmester az élet színpadán. A fővárosban egy díjátadó gála szervezésére kérték fel Brigittát, amikor furán kezdte magát érezni. Rendkívül erősen érezte a szagokat, és émelygett tőlük. Barátnője tanácsára beugrott a drogériába terhességi tesztért, de nem végezte el a tesztet, várt még valami újabb tünetre. A gálaműsor és vendéglátás jól sikerült, csak az ételszag zavarta, és ezért időnként kénytelen volt kimenni a folyosóra friss levegőt szívni. Az egyik ilyen alkalommal egy gyönyörű elegáns hölgy sétált el mellette, és szólította meg: – Elnézést! Itt van valahol a jelmez- és díszletrendező díjátadó gálája? Brigit olyan illat csapta meg, hogy elgyengültek a lábai, és alig bírt megszólalni.

– Igen, hölgyem, itt van – intett az ajtó felé. Közben megszédült kicsit, amitől hófehérré vált arca, és megrogyant a lába.

A hölgy visszalépett hozzá, és átfogva vállát a közelben lévő székhez kísérte.

– Mi történt magával, kedves, hívjak segítséget? – kérdezte az ismeretlen.

– Csak egy kicsit megszédültem, nincsen semmi baj. Nyugodtan tessék bemenni, én is mindjárt csatlakozom, mert nemsokára fel kell konferálnom a különdíjasunkat. Azt a hölgyet, aki az első helyezett jelmeztervező legfőbb modellje. Remélem, megérkezett valamikor a műsor alatt, mert a kezdésnél még nem volt itt. Az ismeretlen hölgy felkacagott, és kezét bemutatkozáshoz nyújtotta.

– Na! Akkor még pont időben érkeztem, Zelman Eliza vagyok.

Brigi gyorsan felugrott, és határozott kézfogással válaszolt: – Klem Brigitta vagyok. Gyorsan az órájára nézett, és egy mély

sóhajás után sürgetőleg mondta: – 5 perc múlva ön következik, és nekem még a felkonferálása előtt van pár mondatom. Lenyomta a kilincset, és maga elé engedve Elizát, fürge léptekkel eltűnt az oldalsó színpadi feljárón. Lopva megszagolta a kezét, és érezte az ismerős varázsillatot. Még mindig remegett belülről. Ő az, egészen biztosan ő a ruhák első tulajdonosa. Gondolatai összevissza cikáztak, hogyan tudna közelebbi ismeretségbe kerülni Elizával. Olyan intenzív érzés volt a közelsége, és mégis megnyugtató a hangja, finom az érintése.

Miután mindenki átvette a díját, és elhangzott a záróbeszéd, a büféasztal körül állók közé vegyült. Ételszagundorát legyűrve Elizával kezdett beszélgetést, amiből kiderült az asszonyról sok minden.

Néhány nap elteltével már bizonyossá vált, nem alaptalan a terhesség gyanúja, és a teszt ezt igazolta. Brigi következő munkája Eliza színházában volt. Mikor ismét összefutottak, az asszony puszival és öleléssel fogadta, mintha már régen ismernék egymást. Felajánlotta a tegeződést, amit Brigi meghatódva fogadott el. Szemét ellepte a könny. Ezt észrevéve Eliza rögtön aggodóan érdeklődött, mi a baj. Ő maga sem értette miért, de gyöngédséget érzett a lány iránt. A terhesség érzékenyebbé teszi a nőket. Brigiből kitört a zokogás, és szipogva vallotta meg, mennyire jólesik neki a törődés.

Múltjáról inkább mélyen hallgatni szokott, de most szinte őszinteségi rohamot kapott, és elmondta, mennyire sivár, érzelmentes gyermekkorra volt, miután szülei elhunytak. Megemlítette sikertelen házasságát, és a nagy rideg elutasítását. Olyan természetességgel borult Eliza vállára, mintha örökkön ismerték volna egymást. Az asszony átölelte, és megérezve Brigi testmelegét és illatát, valami furcsa érzés járta át. Szíve erőteljesebben dobogott, és a mellében olyan görcsös érzés keletkezett, ami a régmúlta emlékeztette. Nagyon régen érzett már hasonlót, de hiába kutatott az emlékeiben, nem tudta beazonosítani

ezt a szorító, egyszerre kellemetlen és mégis kellemes érzést. Lassan felszáradtak Brigitta könnyei, és mosolyra húzódott az arca.

– Elnézést ezért az érzelmi kitörésért! – szabadkozott. Közben ragyogó szemmel ejtette ki a szavakat: – Végtelenül boldog vagyok! A múltkori rosszulletnek örömteli oka volt. Kisbabám lesz!

– Gratulálok! – mondta Eliza, két cuppanós puszival megerősítve a jókívánságot. Most az ő arcmimikája változott extra sebességgel. A széles mosoly pillanatok alatt lefagyott, és az aszszony elkomorodott. Már eszébe jutott, mi is volt az a rendkívüli érzés, ami a múltat idézte. Igen, ott, annak a vidéki kórháznak fehér falai között élte át ezt a borzongató érzést, amikor szülés után három nappal belövellt a tej az emlőjébe. Vizes ruhával borogatta melleit, és injekciót is kapott ellene, de az anyai érzés erősebb volt. Megjött a teje, bármennyire is nem akarta. Egészséges, szépen fejlett kislányát két nap múlva ki fogják adni az örökbefogadó szülőknek, az ő bátyjának és sógornőjének.

Megérezve Brigi a nő fájdalmát, végigsimítva karján, csak ennyit kérdezett: – Szeretnél róla beszélni, vagy hagyjalak inkább?

Eliza jól képzett színésznő volt, így gyorsan tudott váltani: – Majd máskor talán. Most színpadi jelenésem lesz hamarosan, és gondolom, sok dolgod van még neked is.

Alig várta Brigi az est végét, hogy újra közelében lehessen Elizának. Csalódnia kellett, mert mihelyt lement a színpadról, észrevétlen távozott. Kristóf a kijáratnál várta egy nagy csokor gyöngyvirággal, amit nagyon szeretett, de csak ilyenkor tavasszal lehet hozzájutni. A hazaúton inkább férjét hallgatta, aki vidám, napi eseményekkel szórakoztatta, így rövid időre meg is feledkezett újdonsült barátnőjéről.

Eliza pont ellenkezőleg, folyton Brigitta járt az eszében. Párját megkérte, hagyja most kicsit magára, mert utána szeretne nézni számára fontos dolgoknak. Bekapcsolta a laptopját, és

a korábbi közös műsoruk fényképeit kezdte nézegetni. Kinyitotta Brigi arcát, úgy fürkészte vonásait. Hol magát nézte a tükörben, hol Péter és Brigi fényképét tanulmányozta. Minél tovább kereste a hasonlóságokat, annál inkább meggyőződése lett, hogy megtalálta harminc év után a saját édes gyermekét. Fel s alá járkált a szobában.

– Istenem, lehetséges ez? – tette fel a kérdést saját magának. Eldöntötte, utánajár, valóban megtörténhetett-e vele ez a csoda. Óvatosnak kell lennie, nehogy elijessze Esztert. Szép név a Brigitta, de ő a szeretet szóra gondolva adta az Eszter nevet kislányának. Bátyja megígérte, ha aláírja a lemondó nyilatkozatot, az általa adott nevet megtartja. Jó testvérek voltak. Soha nem kételkedett volna a szavában, és ő maga is mindent betartott, amit akkor megígért. Vajon él-e még anyám és apám, akik soha többet nem akarták őt látni, mikor kiderült, hogy terhes? Mama azt mondta, megmenti őt a szégyentől és megaláztatástól, csak tegyen mindenben úgy, ahogyan azt ő mondja. Titkolnia kellett a terhességét, tizenhét éves gimnazista volt. Harmadik és negyedik osztály közötti nyári szünetben született meg a kis hajas babája.

A negyedik osztályt egy távoli városban kezdte, és kollégiumban lakott. Anya azt terjesztette el, hogy ő elhunyt leukémiában. A bátyjának nem lehetett gyermeke a katonakorában elkapott mumpsz miatt. Sógornője mindenáron gyermeket szeretett volna. Kijelentette, hogy ha másként nem lehet, akkor mesterséges megtermékenyítés által vagy örökbefogadással, de csak akkor marad Ferkóval, ha lesz gyerekük. Talán Ferkót szeretete anyja, és helyesnek érezte, ha feláldozza érte a lányát.

Fiatalon még úgy gondolta Eliza, hogy kegyetlen megoldás, de helyes döntés volt az anyjától. Ma már másként látja. Ha valóban a lányomat találtam meg, bármit odaadok cserébe, csak mellette lehessenek. A régmúltat igyekezett kitörölni gondolataiból, és tervezgetett, hogyan derítse ki az igazságot. Brigitta

mosolygós arcára gondolt és arra, hogy lehet, nemsokára nagymama lesz. Kimerítő napja volt ezzel a rengeteg friss impulzussal, lassan álomba merült.

Másnap első dolga volt, hogy megtudakolja Brigi lánykori nevét. Huszon éve dolgoztak a férjével ugyanannál a színháznál, így percekben belül megkapta az információt. Leánykori neve Varga Brigitta, házasságkötése után vette fel a férje vezetéknevét. Eliza szíve majd kiugrott a bőréből. A Varga elég gyakori vezetéknév, lehet ez egy véletlen egybeesés is, csitította magában az izgalmakat. Majdnem az egész napja szabad volt. A délutáni próba előtt mindenképp további információkat szeretett volna megszerezni. A hölgy, aki elárulta Brigi előző nevét, készségesen megadta a telefonszámát is. Eliza vett egy nagy levegőt, és hívta a számot, ami ugyan kicsörgött, de legnagyobb csalódására nem vette fel senki. Szórakozottan beírta a szám mellé, hogy Eszter, és néhány perc után ismét próbálkozott, eredménytelenül. Álmodozva szürcsölgette kávéját, amikor megcsörrent a mobilja. Gondolta, a férje lesz, mert este a férfi hamarabb elaludt, mint ahogy ő lefeküdt volna. Reggel meg még aludt, amikor Péter elment. 16 éves koruktól szinte elválaszthatatlanok, és még mindig rajongva szeretik egymást. Csupán a terhessége utolsó idejében volt pár hét, amit teljesen egymást nélkülözve éltek meg, anyja tiltása miatt. A kijelzőre nézve majd kiugrott szíve a helyéről. Eszter! Istenem, visszahívott a kedves!

– Szia, Brigi! Eliza vagyok. Elnézést, ha rosszkor hívtalak! Azt szerettem volna megtudni, volna-e kedved és időd velem ebédelni – hadarta egy szuszra.

– Szervusz, kedves Eliza! Micsoda kellemes meglepetés. Semmi gond, le volt némítva a telefonom, így csak most láttam a nem fogadott hívásokat. A védőnőnél voltam bejelentkezni tanácsadásra. Az egész napom szabad. Köszönöm a meghívást, örömmel ebédelek veled! – lelkesedett vissza Brigi. – Mikor és hol találkozunk?

– A Rákóczi étteremre gondoltam, de ha van más javaslatod, nekem bárhol megfelel.

– Az a kis, barátságos, kockás abroszos étterem a Rákóczi téren? – kérdezett rá Brigi.

– Igen, arra gondoltam. Fél egy, egy óra megfelel?

– Azt hiszem, fél egyre ott tudok lenni.

– Rendben, akkor fél egykor találkozunk az étterem előtt.

Mindkét nő mosollyal az arcán, boldogon készült a közös ebédre. Egyszerre érkeztek az étteremhez negyedórával korábban. Egyikük sem akart elkésni, váratni a másikat. Puszival és öleléssel üdvözölték egymást. Ugyanazt az ételt választották egymástól függetlenül. Íme, még egy hasonlóság! Amíg vára-koztak az ételre, nehezen indult a beszélgetés. Később, étkezés közben aztán egyre fesztelenebbek lettek. Eliza csacsogásába belecsempészett személyes kérdéseket. Kiderült Brigi előző lakóhelye, ami ugyanaz volt, ahol ő maga is felnőtt, és a nagymamát pont úgy hívták, mint Eliza anyukáját. Megbizonyosodott, hogy Eszter ül vele szemben, az egyetlen lánya. Aki semmit nem tud arról, hogyan szakította el őket egymástól a nagymamája. Vajon meg tud-e neki valaha is bocsátani Eszter, hogy nem harcolt érte, és ennyi éven át, betartotta anyjának és bátyjának tett ígéretét. Akárhogy legyen, ezentúl harcolni fog a lányáért.

A bátyjával szemben betartotta ígéretét, soha még közelükbe sem ment. Édesanyjának a hatalma megtört, amikor újra a mellében érezte azt a szorongató érzést. A múltat már megváltoztatni nem lehet, de a jelenért és a jövőért felelősek vagyunk. Vajon anyának eszébe jutottam néha, gyötörte-e lelkiismeret-furdalás, vagy meggyőződése volt helyes, amit tett? Miután meghaltak Ferkóék, miért nem keresett meg? Miért gyűlölt ennyire? Nem, az nem lehet, hogy gyűlölt, hiszen az anyám, aki felnevelt. Amikor kiderült a terhessége, és ítéletet mondott felettük, egészen biztosan hite szerint így volt helyes.

A testvére tragédiája után talán félt szembesülni tévedésével, és nem volt ereje elismerni, mekkorát hibázott, inkább vállalta Eszter nevelését. A kislányt biztosan szerette a maga módján, csak túl szigorú volt vele. Talán azért, mert rám emlékeztette, és nem akart vele is kudarcot vallani.

Amikor a szülés után beköltöztette őt a kollégiumba, búcsúzásnál – puszi helyett – kezébe nyomott egy bankkártyát, és szinte sziszegte: – Minden hónapban fogsz kapni a számládra egy olyan összeget, ami a szerény megélhetésedhez szükséges. Soha ne gyere a közelünkbe, ne hívj, ne írh! A kicsi lány érdeke azt kívánja, hogy ne is sejttesse meg, ki a szülőanyja. Ha valaha is megszeged a szabályokat, amit megbeszéltünk, megtagadlak törvényesen, még a neved is elveszem! Te vagy az egész eddigi életem legnagyobb kudarca! Mindent megadtunk neked, tisztas egyházi nevelést kaptál és mégis a sátán jegyese lettél. Érettségiig gondoskodunk rólad, mert kötelességünk, de mire leérettségizel, nagykorúvá válsz, és nem létezel többé számunkra! Eliza esetlenül nyújtotta felé karját egy ölelésre, de anyja már meg is fordult, és a válla felett vetette még oda: – Kurvákkal nem puszkodok!

Ekkor látta anyját utoljára. Sok mindent nem értett abból, amit anyja mondott, de mindig olyan erős befolyással volt környezetére, hogy mindenki tiszteletben tartotta akaratát.

– Nagyon eltöprengtél, kedves Eliza – törte meg a csendet Eszter.

– Jaj, ne haragudj! Valóban, kicsit elidőztem a múltban.

Ekkor döntötte el, nem szorong tovább, hanem még ma bevallja az igazságot.

– Brigitta, kedves! Mennyire vagy elfoglalt ma délután?

– Ma teljesen szabad vagyok. Nem tudtam, mennyi időt vesz igénybe a védőnő, és nem küld-e majd valahová, ezért szabaddá tettem magam egész napra. Persze küld vérvételre és ultrahangra, de oda előbb időpontot kell kérni. Miért kérdezed?

– Volna egy javaslatom. Negyedóra sétányira lakom ide. A teát vagy kávéfogyasszuk nálam. Szeretnék mutatni valamit és mesélni egy téged is érintő történetet.

Brigi örömmel mondott igent. Jól érezte magát Eliza társaságában, és eszébe jutott, talán ott megbizonyosodhat a rejtélyes illat eredetéről is. Kellemes idő volt, jólesett a séta. Az úton semleges női csacszkodásokról csevegtek. A házba lépve Brigit körülölelte a számára oly kedves, diszkrét illat. Rögtön otthonosan érezte magát, amikor behuppant az aranysárga, plüsshuzatú fotelba. Eliza gyakorlott mozdulatokkal szervírozta fel a forró csokit, ami mellett döntöttek. Egy darabig színházi dolgokról beszélgettek, majd amikor kivitte Eliza a csészeiket, visszaúton odalépett a szekrényhez, és egy kis ládikával a hóna alatt tért vissza. Lánya izgatottan várta, milyen meglepetés várhat itt rá ilyen rövid ismeretség után. Bekészített még vizet és poharakat, majd megkérdezte, elég kényelmesen ül-e.

– Köszönöm, jól vagyok! Csupa mosoly arca sugárzóan szép volt.

Eliza a szemben levő fotelben helyezkedett el, ölében a ládikával, és kinyitotta azt. Kereste a lánnyal a szemkontaktust, és lassan belekezdett: – Egyre jobban hiszem, hogy véletlenek nincsenek, és nekünk találkozoznunk kellett. Olyan dologról szeretnék neked mesélni, ami megrázó, és nagyon nem szeretném, hogy bajod essen. Ezért kérdezem meg újra. Testileg és lelkileg jól vagy?

– Köszönöm, igazán remekül. Eddig is egészséges voltam, de amióta áldott állapotban vagyok, még jobban és magabiztosabban érzem magam. Nagyon felcsigáztad a kíváncsiságomat, és bevallom, nekem is lesz veled egy közös sztorim. Eliza összeszedte minden bátorságát, és kivett a ládikából először egy ultrahangfelvételt, majd egy születési anyakönyvi kivonatot. Először a megfakult ultrahangképet adta lánya kezébe, felhívva figyelmét az azon szereplő névre és dátumra. A lány először

nem értett semmit, a Varga Erzsébet név és a dátum sem mondott neki semmit.

– Varga Erzsébet a polgári nevem. Zelman Péternek hívják a férjem, így lett a művésznevem Zelman Eliza.

– Látva az értetlen tekintetet, odacsúsztatta az anyakönyvi kivonatot is lánya elé. Eszter baljában tartotta még mindig a felvételt, és óvatosan hozzáfogta az okmányt, úgy nyitotta ki. Érezte, ez most szinte egy történelmi pillanat, és nagyon fontos ez a papír. Varga Eszter név állt benne és az ő születési dátuma. Mint mikor az összes lámpát egyszerre felgyújtják egy sötét szobában, és hirtelen meglátni, ami körülvesz, úgy tisztult ki előtte a múlt képe. Te jó ég! Istenem! Létezhet ez? Nagyot kortyolt a vízből, és tenyerét anyja két kezére helyezve sürgette: – Mióta tudod? Hogyan történt?

– Tegnap kezdtem sejteni, és ma, ebéd közben bizonyosodtam meg felőle. Kicsit csalafinta módon tudtam meg a mamánk nevét tőled és a régi címed, ami az enyém is volt egykor. Remélem, meg tudsz nekem bocsátani.

– Megbocsátani nincs mit, csak mesélj!

Eliza időnként elsírta magát, amíg elmesélte a történeteket. A dobozkából közben fényképek kerültek elő. Péternek köszönhetően készült olyan kép is, ahol domborodó pocakkal pózolt, és volt a szinte még újszülött Eszterről is egy fotó. Akadt fiataalkori kép a szüleiről, testvérének esküvői fotója, saját tablóképe, és Péterről sok fiataalkori fotó került elő. Eszter nem győzte könnyeit törölgetni a meghatottságtól. Végül saját esküvői képüket adta a lánya kezébe.

– Látod, a szüleid ilyenek voltak a te korodban. Szerintem mindkettőnkre hasonlítasz.

Ekkor jutott el Eszter tudatáig, hogy nemcsak anyát kapott, hanem van egy édesapja is, akit még csak látásból ismer. Meghatottan szólalt meg: – Alig hiszem el, milyen csoda történt velünk. Nagyon boldog vagyok most, drága Eliza, vagy-

is anyukám! Az a helyzet, hogy Kristóf szülei 12 évvel ezelőtt Angliába mentek ki dolgozni, és annyira megszerették az ottani életet, hogy kitelepültek. Így a mi babánknak csak online lettek volna nagyszülei, de csodára virradt ez a mai nap, és nekem újra vannak szüleim, a kicsikénknek meg lesz mamája és papája. Kövér könnycsepp gördült végig kerek arcán, a gribedlijén megállt egy pillanatra, amikor elmosolyodott. Egymás szavába vágva sorolták az elmúlt évek eseményeit, s alig várta mindkét nő, hogy párjával megoszthassa ezt a csodát, ami történik velük. Arra lettek figyelmesek, hogy lebukott a nap, és szürkülni kezd.

– Ejha, de elszaladt az idő. Lassan mennem kell. Már így is hamarabb otthon lesz Kristóf, és nem szóltam neki semmit erről a találkozóról.

– Hát én is alaposan el fogok késni a próbáról – sóhajtott fel Eliza. – Három kérdésem lenne még. Hívhatlak Eszternek?

– Természetesen. Sőt remélem, egy idő után mindenki így fog szólítani. Gyönyörű név, szebbet nem is adhattál volna nekem, hiszen a jelentése csillag, és ott rejlik benne a szeretet szó. Köszönöm, édesanyám! Második kérdésedre a válaszom: akár már holnap is találkozhatunk. Délben egyeztethetünk időpontot?

– Igen, délben hívlak. Kora délután lesz pár szabad órám. De honnan tudtad, mit akarok kérdezni?

– Egyszerűen onnan, hogy most nekem is ez volt a legfontosabb kérdés. A harmadik kérdésedre pedig már csak holnap válaszolok – kacagta el magát Eszter. Öleléssel búcsúztak, és mindketten alig várták a viszontlátás pillanatát.

Éjfél is elmúlt, mire álomba merült a fiatal pár. Kristófra is ráragadt a lány lelkesedése. De jó, mire megérkezik a kicsi, egy igazi család leszünk.

A város másik felén ugyanúgy lelkendezett egy asszony, és alig bírt örömkönnyeivel egy őszes halántékú férfi. Péter egyre bámulta a fotókat, amit Eliza kinyomtatott lányukról.

– Olyan szép, mint te. Arcán is ott vannak a gödröcskék, és a csodálatosan dús hullámos haja visszaidézi a gimnáziumi éveinket.

– Nézd a szemét! Nézd azt a tiszta tekintetet! Pont olyan élénk kék, mint az apukájának! – simított végig Eliza férje arcán. Hajnali négykor még beszélgettek. A színházi élet miatt hozzá voltak szokva a késői fekvéshez, de ennyire azért nem. Világosodni kezdett. A felkelő nap figyelmeztette őket, ideje aludni. Délben a két nő egyszerre hívta egymást. Foglalt, foglalt. Egy perc múlva ismét. Aztán mindketten rájöttek, valószínűleg egyszerre hívják egymást, és udvariasan vártak a hívással. Néhány percnyi csend után Eszter telefonja csengett. Az ebédidő – egy szendvics mellett – élménybeszámolóval telt, és megbeszélték, hogy a szombat sajnos munkanap mindkettőjüknek, de a vasárnapot együtt töltik négyesben.

Elizáék kertés házban laktak. Szalonnasütőtől medencéig minden volt, amitől egy hétvége pihentető és szórakoztató is lehet egyben. Kristóf és Péter hamar megtalálták a közös hangot. Nagyon jól sikerült nap volt. Sok kérdés merült fel mindkét oldalról. Ebéd után aztán újra rákérdezett Eliza Eszterre: – Nos, mi is volt az a furcsa sztori, amire korábban céloztál, és még mindig adós vagy vele?

– Hát ez, ha nem velem történik, talán el sem hiszem. Elég bugyután indult, de ma már azt hiszem, tudom a magyarázatot is rá.

Ezzel belekezdett, hogyan váltott munkát, és lett szüksége az átlagtól több ruhára. Miként ígézte meg egy illat, és menyire meg akarta találni azt, akihez tartozik. Lám, amit szívből, igazán szeretne az ember, azt eléri, és bármennyire közhelyesen hangzik is, okkal történik minden. Ezzel előhúzott a táskájából egy zárószalagos nejlonzsákot, amiből kiemelt egy színes sálát.

– Ezt a stólát, amióta megvettem, elzárva őrzöm, kimosatlanul, hogy megőrizzem az illatodat, édesanyám.

Eliza és Péter rögtön ráismert a sálra. Kristófnak reggel mutatta meg, mit őrizget titkon a táskájában egy ideje.

Most Elizán volt a sor, hogy teljesen ledöbbenjen. Bal kezével szorította férje jobbját, szabad karjával átölelte lányát, és sűrűn potyogó könnyei közt azt kérdezte: – Meg tudsz nekünk bocsátani?

– Amíg nem tudtam, hogy mi történt, addig sem volt bennem harag vagy sértettség. Most, a történetek megismerése után pláne nincs. Kimondhatatlanul boldog vagyok. Olyan erős békesség van bennem, hogy azt mondom, így együtt látogassuk meg a mamát, és oldozzuk fel bűnei alól tudtán kívül.

– Igazad van, Eszterkém! – helyeselt Eliza. – Ha nem áll velünk szóba, az sem baj. Megpróbáljuk, ez a lényeg. Rongy voltam neki, és egy jó illatú rongy hozta el számomra az igazi lelki békét.

